PRAVIETOŠANAS DĀVANA

Elenas Vaitas Mantojuma centrs

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2026. GADA 4. CETURKSNIM

PRAVIETOŠANAS DĀVANA

Neirozinātnieki ir sākuši izprast zīdaiņu apbrīnojamo spēju apgūt valodu. Sešu mēnešu vecumā bērns spēj atšķirt skaņas, no kurām veidojas angļu valodas vārdi vai vārdi jebkurā citā no vairāk nekā 7000 dzīvajām valodām. Ja bērns tiek pakļauts otrās valodas ietekmei, viņš var apgūt arī šo valodu. Šajā periodā atveras noslēpumainas mentālās durvis, ļaujot zīdaiņiem atšķirt apmēram 40 skaņas, kas parasti veido dzimto valodu, no 800 dažādām skaņām, kuras viņi spēj uztvert jau dzimšanas brīdī. Bet ir viens nosacījums: ar zīdaiņiem ir jārunā. To varētu nosaukt par balss nodarbībām jaundzimušajiem.

Kāpēc Dievs mūs radītu ar šo brīnišķīgo spēju atpazīt runu un apgūt valodu, ja Viņš nekad nebūtu domājis ar mums runāt? Jautājums, protams, ir retorisks – jo Bībele saka: "Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis." (Ebr. 1:1, 2)

Kad grēks izjauca Ādama un Ievas sadraudzību ar Dievu, Viņš neatteicās no viņiem un neatstāja grēkā kritušo pāri pašiznīcībai. Viņš nāca abus meklēt, jautājot Ādamam: "Kur tu esi?" (1. Moz. 3:9) Viņš turpināja pravietot par Tā dzimšanu, kurš glābs pasauli no grēka (1. Moz. 3:15). No paša sākuma, tieši Ēdenē pēc grēkā krišanas, pravietojums ir paaugstinājis Jēzu un norādījis grēciniekiem uz Viņu – cilvēces vienīgo cerību.

Šajā ceturksnī mēs pētīsim pravietošanas dāvanu, Dieva ģeniālo jauninājumu, lai paziņotu Savu gribu un ceļu kritušajiem cilvēkiem, kuri vairs nevar sazināties ar Viņu tiešā veidā. Šī Svētā Gara īpašā dāvana ir īpaši izcelta 1. Kor. 12, 1. Kor. 14, Ef. 4 un Rom. 12. Svētais Gars ir šīs un visu pārējo garīgo dāvanu Lielais Devējs, "piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams" (1. Kor. 12:11). Laika gaitā garīgi apdāvināti runātāji ir nodevuši dievišķus vēstījumus, lai atjaunotu un atdzīvinātu mūsu attiecības ar Dievu, tieši tāpat kā Dievs to paveica Ēdenē pēc grēkā krišanas.

Mēs uzzināsim, kā Dievs aicina praviešus un kā mēs varam pārbaudīt viņu autentiskumu. Mēs ieraudzīsim līdzības un atšķirības starp Vecās un Jaunās Derības praviešiem, kā arī iegūsim praktisku izpratni par to, kā atklāsme un iedvesma darbojas

dzīvē. Kamēr daži pravieši runāja, citi rakstīja; daži darīja abus. Mēs izpētīsim šos un citus dievišķās runas veidus, to nozīmi un svētības, kas rodas, paklausot vēstījumiem, kurus šie pravieši nodeva.

Dievs izmanto pravietošanas dāvanu pieciem būtiskiem mērķiem: 1) lai atklātu Sevi, Savu patiesību un Savu gribu kritušajai cilvēcei; 2) lai sniegtu ieskatu un padomu par svarīgiem notikumiem un gadījumiem; 3) lai sagatavotu Kristus miesu – draudzi – misijai; 4) lai sniegtu garīgu iedrošinājumu Saviem sekotājiem; 5) lai pamodinātu grēciniekus un aicinātu tos uz grēku nožēlu. Turklāt "praviešu gars" ir viena no divām atšķirīgajām pazīmēm, kas raksturo Dieva gala laika atlikuma draudzi (Atkl. 12:17, Atkl. 19:10).

Dievs ir tik ļoti ieinteresēts, lai pazudušos droši vadītu mājās, ka pravietošanas dāvana ir paredzēta arī pēdējām dienām (Jl. 2:28–31). Septītās dienas adventisti tic – un pamatoti –, ka Elena Vaita, draudzes līdzdibinātāja, bija pravietošanas dāvanas mūsdienu izpausme.

Tāpēc, papildus mūsu pētījumam par pravietiskās dāvanas raksturojumu Svētajos Rakstos, katru piektdienu mēs iepazīsim Elenas Vaitas aicināšanu uz pravietisko kalpošanu. Mums kā draudzei ir dota šī brīnišķīgā dāvana. Kā mēs to vislabāk varam izmantot?

Jā, jau no bērnības mums ir iedzimta vajadzība, lai ar mums runātu. Cik svarīgi tad ir klausīties, ko mums saka Dieva pravieši!

Šo Bībeles izpētes materiālu pieaugušajiem izstrādājusi Elenas Vaitas Mantojuma centra komanda Silverspringā, Merilendā. Izplatot Elenas Vaitas pravietisko kalpošanu un rakstus visā pasaulē, Elenas Vaitas Mantojuma centrs atbalsta Septītās dienas adventistu baznīcas misiju, godinot Jēzu Kristu un Viņa Vārdu.

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.
Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

RUNĀ RADĪTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:27, 28; 1. Moz. 3:1–8; Lk. 15:11–32; 1. Moz. 3:14–24; 2. Moz. 19:16–22; Jņ. 10:27–30.

ATMIŅAS PANTS:

"Dievs, kas dažādos laikos un dažādos veidos agrāk runāja uz tēviem caur praviešiem, šajos pēdējos laikos ir runājis uz mums caur Savu Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī ir radījis pasaules" (Ebr. 1:1, 2).

Digitālās tehnoloģijas ļauj daudziem no mums redzēt draugus un radiniekus, kas atrodas lielā attālumā. Tas ir labi. Bet tomēr cik daudz labāk ir tikties klātienē! Notiek kaut kas īpašs, kad mēs sanākam kopā, apkampjamies un runājamies viens ar otru.

Šonedēļ mēs atcerēsimies, ka cilvēki tika radīti, lai būtu personīgās attiecībās ar savu Radītāju. Tomēr grēks jau sen iznīcināja šo intīmo saikni. Lai atjaunotu šo saziņu ar Saviem mīļajiem radījumiem, Dievs ir nodrošinājis veidus, kā ar mums runāt. Viņa visatzītākā dievišķās mijiedarbības forma ar cilvēci ir rūpīgi izvēlēti runātāji, kas pazīstami kā pravieši un atklāj mums Viņa vēstījumus. Šo praviešu raksti bieži ir atrodami Bībelē, bet ne vienmēr.

Dieva galvenais plāns ir atjaunot Savu tēlu mūsos, tēlu, ko grēks ir iznīcinājis. Tieši par to ir glābšanas plāns: par atjaunošanu, kas būs pabeigta, kad Dievs radīs "jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo" (2. Pēt. 3:13).

Līdz tam laikam Dievs joprojām runā ar mums, un Viņš joprojām izmanto Savus praviešus, lai to darītu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas nodarbību, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. oktobrī.

Saziņa Ēdenē

1. un 2. Moz. grāmata stāsta par radīšanu. Dievs radīja skaistu pasauli, un tajā Viņš ievietoja Ādamu un Ievu – radīšanas kroni. Cilvēki atšķīrās no visām pārējām radībām uz zemes, jo bija radīti "pēc Dieva tēla" (1. Moz. 1:27), kas teikts tikai par viņiem, nevis, piemēram, par putniem vai citiem dzīvniekiem. Tādējādi viņiem bija jādzīvo pilnvērtīga un bagātīga dzīve, jāpiedzīvo mīlestība visās tās izpausmēs un jādzīvo sadraudzībā ar pašu Dievu.

Turklāt 1. Moz. 2:18–23 mēs lasām, ka Dievs radīja Ievu Ādamam, jo, kā Dievs teica, "nav labi, ka cilvēks ir viens pats" (1. Moz. 2:18). Tātad jau no paša sākuma cilvēki tika radīti kā sociālas būtnes. Mūsdienu sociologi māca, ka cilvēku savstarpējā mijiedarbība sniedz daudz labumu mūsu fiziskajai un garīgajai labklājībai, turpretim vientulība ir nāvējoša.

Tāpēc nav brīnums, ka pēc Ievas radīšanas Ādams iesaucās: "Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Un viņa sauksies par sievu, jo tā ir no vīra ņemta." (1. Moz. 2:23) Ģimenes struktūra, ko veido viens vīrietis un viena sieviete, kuri ir savienojušies laulībā, ir pirmā sociālā institūcija, ko Dievs nodrošināja cilvēkiem, lai viņi varētu piedzīvot holistiskas attiecības un sadraudzību. Nav brīnums, ka viens no sātana galvenajiem mērķiem vienmēr ir bijis iznīcināt sākotnējās ģimenes pamatā esošo dinamiku.

Izlasi 1. Moz. 1:27, 28; 1. Moz. 2:15–17 un 1. Moz. 3:9. Kāda veida saziņa pastāvēja starp Dievu un cilvēkiem Ēdenes dārzā? _____

_____

_____

Ādams un Ieva baudīja tiešu sadraudzību ar Dievu. Viņi kā saprātīgas būtnes varēja tikties ar Dievu un klausīties Viņa norādījumus. Kā Dieva brīnišķīgā dārza pārvaldnieki viņi paplašināja savas zināšanas un prasmes, rūpējoties par dzīvo floru un faunu. Katru dienu viņiem bija arī īpašs laiks kopā ar Dievu "dienas vēsumā" (1. Moz. 3:8). Jo īpaši sabats, kas ir būtiska Dieva radīšanas darba daļa, bija paredzēts kā īpaši nošķirts laiks saskarsmei starp Dievu un Viņa bērniem (1. Moz. 2:2, 3; 2. Moz. 20:8–11). Šajā dienā mūsu pirmie vecāki īpašā veidā piedzīvoja Dieva mīlestību un rūpes par viņiem.

*Mums šodien, tūkstošiem gadu attālumā no Ēdenes, ir grūti iedomāties, kāda tā varēja būt pirms grēka. Tomēr kā dabas pasaule pat šodien liecina par Dieva sākotnējo radību?*_____

_____

Slēpšanās no Dieva

Tā kā Dievs ir mīlestība (1. Jņ. 4:8), Viņš neradītu cilvēkus kā "robotus". Mīlestība ietver izvēli. Lai spētu mīlēt, Ādams un Ieva bija jārada ar brīvu gribu, citādi viņi nespētu izrādīt patiesu mīlestību.

Tādējādi Ādamam un Ievai bija brīvība paklausīt vai nepaklausīt savam Radītājam. Šīs brīvās izvēles realitāte tika attēlota pavēlē neēst no laba un ļauna atzīšanas koka (sk. 1. Moz. 2:15–17). Kāpēc gan brīdināt viņus neēst no tā, ja viņiem sākotnēji nebūtu brīvība to darīt?

"Lai gan mūsu pirmie vecāki bija radīti svēti un nevainīgi, viņi tomēr nestāvēja ārpus iespējamības darīt ļaunu. Dievs viņus radīja kā Savus pārstāvjus ar neatkarīgu tikumisko apziņu, spējīgus novērtēt Viņa rakstura skaistumu un Viņa prasību taisnīgumu, pilnīgi brīvus paklausīt vai nepaklausīt. Viņi varēja baudīt satiksmi ar Dievu un svētajiem eņģeļiem. .. Bez brīvas izvēles viņu paklausība nebūtu labprātīga, bet uzspiesta." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 48., 49. lpp.)

Kāpēc Ādams un Ieva mēģināja slēpties no sava Radītāja, kad bija Viņam nepaklausījuši? Sk. 1. Moz. 3:1–8 (salīdzini ar Jer. 23:24 un Ebr. 4:13). _____

_____

1. Moz. 3. nodaļa attēlo šausmīgu ainu – Ādama un Ievas grēkā krišanu. Pēc episkās sarunas starp čūsku (sātanu) un Ievu mūsu pirmie vecāki tika kārdināti ēst no laba un ļauna atzīšanas koka, ko viņiem bija aizliegts darīt. Sātans izmantoja vārdu spēku, emocijas un patīkamus kārdinājumus, lai pārliecinātu Ievu, kura savukārt pārliecināja Ādamu pārkāpt Dieva pavēli. Ieva atzīmēja, ka koks bija "labs, lai no tā ēstu", "tīkams acīm" un "iekārojams, ka dara gudru" (1. Moz. 3:6). Sātana solījums, ka viņi būs "kā Dievs, zinādami labu un ļaunu" (1. Moz. 3:5), izklausījās neatvairāms.

Patiesībā sātana runa bija pilna ar kļūdām. Sātans no viņiem slēpa nepaklausības sekas. Pēc tam, kad viņi nepaklausīja Dievam, viņu acis tūlīt "atvērās", un viņi ieraudzīja, ka ir "kaili". Dieva gaismas un godības "tērps" (Ps. 104:1, 2), kas atspoguļoja dievišķo "līdzību", bija pazudis. Viņus vairs nesedza tas, ko Dievs viņiem bija sagādājis. Nav brīnums, ka Ādams un Ieva slēpās no sava Radītāja (it kā patiešām būtu iespējams paslēpties no Dieva). Viņi mēģināja slēpties, jo grēks liek mums justies vainīgiem, un, sajūtot vainu, mēs vēlamies bēgt no Dieva klātbūtnes.

Kāda ir bijusi jūsu pašu pieredze ar kaunu un vēlmi slēpties no Dieva pēc tam, kad esat grēkojuši? _____

_____

Dievs meklē cilvēci

No 1. Moz. 3:9, 10 mēs varam redzēt, ka Dievs uzņēmās iniciatīvu meklēt Savus grēkā kritušos bērnus. Jautājums "Kur tu esi?" bija retorisks, jo Dievs zināja, ko Ādams un Ieva bija darījuši un kur viņi atradās. Grēks tomēr pārtrauca ierasto saziņu, kas pastāvēja starp Viņu un pirmo cilvēku pāri. Dieva tūlītējās rūpes bija atjaunot saziņu ar Saviem bērniem, satikties ar viņiem un dot viņiem cerību viņu izmisumā. Faktiski ebreju darbības vārds "qara'" ("aicināt", 1. Moz. 3:9) bieži tiek lietots, lai aprakstītu Dieva aicinājumu nodibināt saziņu ar Savu tautu.

*Izlasi Lk. 15:11–32. Kā šī līdzība atspoguļo to, kas notika 1. Moz. 3:9, 10?*_____

_____

Dieva meklējumi pēc Ādama un Ievas atklāj Viņa beznosacījumu mīlestību pret Saviem bērniem. Dievs nekad nezaudē cerību attiecībā uz mums (sk. Lk. 15). Viņš dara visu iespējamo, lai atjaunotu sadraudzību ar mums, pat tad, ja mēs slēpjamies. Pirms Jēzus krustā sišanas, kad Pēteris trīs reizes noliedza Jēzu, Kristus "pagriezās un uzlūkoja" (Lk. 22:61) viņu. Pat bez vārdiem Viņš "uzrunāja" Pēteri un centās sasniegt Savu kļūdījušos draugu.

Pievērsiet uzmanību tam, kā 1. Moz. 3:11–13 grēks pēkšņi mainīja Ādama un Ievas attiecības.

Tā vietā, lai atzītu savu personīgo grēku, viņi sāka vainot citus. Ādams vainoja Ievu un netieši arī Dievu, kurš viņam Ievu bija devis. "Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu," viņš teica (1. Moz. 3:12). Savukārt Ieva savā nepaklausībā vainoja čūsku. "Čūska mani pievīla, un es ēdu" (1. Moz. 3:13) – tāds bija viņas aizbildinājums. Neviens no viņiem, vismaz sākumā, kad tika konfrontēti sava grēka dēļ, nevēlējās atzīt savu vainu. Cik maz kas ir mainījies sešu tūkstošu gadu laikā!

Patiesībā grēks ir ietekmējis visus cilvēkus. Apustulis Pāvils labi apraksta mūsu stāvokli Rom. 7:15–24, kad viņš sīki apraksta sāpes, kas rodas, vēloties darīt to, kas ir pareizi, bet atklājot, ka dara pretējo: "Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru" (Rom. 7:15).

Kurš gan to nepazīst?

Pāvila vārdi ir dziļi. Mēs visi esam grēcīgi cilvēki, kas turpina darīt to, ko zinām, ka nedrīkstam darīt. Kurš gan nav piedzīvojis šo realitāti?

Mūsu vienīgā cerība, saka Pāvils, ir atbrīvošana "mūsu Kungā Jēzū Kristū" (Rom. 7:25). Tāpēc Dievs turpina mūs meklēt, lai vestu pie Jēzus, kurš vienīgais var mūs veidot pēc Sava tēla un glābt no grēka izraisītās postažas.

Izraidīti no Ēdenes

Viena no postošākajām Ādama un Ievas grēka sekām bija atšķirtība no Dieva. Viņi tika izraidīti no Ēdenes un vairs nevarēja runāt ar Dievu klātienē. Pravietis Jesaja spilgti apraksta šo grūto cilvēka stāvokli: "Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums" (Jes. 59:2).

Patiesībā Ādams un Ieva joprojām bija Dieva bērni. Tomēr grēka sekas nevarēja novērst, un viņiem nācās pamest Ēdeni. Pēc viņu nepaklausības nekas vairs nebija kā agrāk.

*Grēks ir mainījis cilvēci daudzos veidos (sk. 1. Moz. 3:14–24). Bet kā grēks konkrēti ir mainījis mūsu saziņu ar Dievu? (Sk. arī 2. Moz. 19:16–22.)*_____

_____

Grēks pilnībā mainīja cilvēka dzīvi veidos, ko mēs nevaram iedomāties, un tas ir tāpēc, ka viss, ko mēs pazīstam, ir šī grēcīgā pasaule. Grēka dēļ zeme tika "nolādēta" un tai bija jāražo "ērkšķi un dadži". Tagad cilvēki piedzīvo sāpes un viņiem "vaiga sviedros" jāstrādā, lai nodrošinātu sev pārtiku, bet galu galā nomirst un nonāk zem zemes. No visiem atgādinājumiem par grēku nāve joprojām ir visspēcīgākais. Un grēka dēļ mēs zaudējām savu tiešo saziņu ar Dievu.

Tomēr Ādamam un Ievai tika apsolīts risinājums, lai neitralizētu grēka postījumus. Lai gan mūsu pirmie vecāki vairs neredzēja Dievu un nerunāja ar Viņu tiešā veidā, viņi atstāja Ēdeni ar cerību uz tagadni un nākotni. Dievs uzņēmās iniciatīvu un izskaidroja viņiem Savu glābšanas plānu.

1. Moz. 3:15, ko dēvē par "pirmo evaņģēlija apsolījumu", viņiem (un mums) bija pilns ar cerību, neskatoties uz to, kas bija noticis. Solījums par gaidāmo Pestītāju cēla ienaidu pret grēku un cerību uz cilvēces glābšanu. Faktiski tas, kā Dievs sagatavoja apģērbu Ādamam un Ievai pirms Ēdenes atstāšanas, bija simbolisks žests, kas ainoja viņu glābšanu nākotnē. Pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcelšanai nākotnē saskarsme ar Dievu tiks atjaunota (Jņ. 14:1–3).

Tas nozīmē, ka tieši tur, Ēdenē, tūlīt pēc grēka ienākšanas cilvēcei tika dota cerība un apsolījums, ka grēka problēma galu galā tiks atrisināta. Tiklīdz parādījās grēks, parādījās arī apsolījums par Glābēju.

Kā jūs esat jutušies pēc tam, kad esat izdarījuši kaut ko nepareizu? Vai piedzīvojāt vainas izjūtu? Kaunu? Riebumu pret sevi? Kādas bija sekas? Kā jūsu ticība Dievam un evaņģēlija apsolījums palīdzēja jums nepamest ticību? _____

_____

Dieva runasvīri

Ko šie panti atklāj par to, kā Dievs ir runājis ar cilvēci pēc grēka ienākšanas? (Izlasi Ebr. 1:1, 2; Rom. 1:19, 20; 4. Moz. 12:6; 2. Tim. 3:16, 17; Jņ. 14:7–9; Jņ. 10:27–30.) ___

_____

_____

Neskatoties uz grēku, Dievs atrada daudzus veidus, kā sazināties ar kritušajiem cilvēkiem. Viens no veidiem, kā Dievs mums atklājas, ir caur radību. Daba ir spēcīga Viņa brīnišķīgo darbu atklāsme. Zinātnieki ir pārsteigti par Visuma brīnumiem un pat "vienkāršāko" dzīvības formu sarežģītību. Tomēr daba atspoguļo arī grēkā krišanas sekas, un visspēcīgākais piemērs tam ir ikviena dzīva būtne, kas mirst.

Vēl viens veids, kādā Dievs ir runājis uz cilvēci, ir caur praviešiem – cilvēkiem, kurus Viņš ir izvēlējies par Saviem runātājiem. Piemēram, Dievs runāja ar Noa, Ābrahāmu, Mozu un Daniēlu, atklājot Savu gribu Saviem ļaudīm. Dieva pravietiskie vēstījumi pēc būtības ir atgādinājums, ka Viņš nav aizmirsis Savus bērnus un joprojām ir ar viņiem. Un, lai gan daži no praviešiem uzrakstīja to, kas mums ir nonācis kā Svētie Raksti, citi nav uzrakstījuši nevienu Bībeles grāmatu.

Tomēr daudzi no praviešu vārdiem tika paziņoti caur Svētajiem Rakstiem (2. Tim. 3:16, 17). Bībele ir paša Dieva atklāsme. Tieši caur Viņa vārdiem mēs uzzinām, kas Viņš ir, redzam Viņa neizsīkstošo mīlestību un uzzinām Viņa norādījumus par to, kā mums jādzīvo.

Turklāt tieši caur Bībeli mēs saprotam, kas mēs esam, no kurienes nākam un kurp dodamies. Tur mēs atrodam Dieva mērķi mūsu dzīvei.

Bet visefektīvākais veids, kā Dievs ir runājis uz mums, ir caur Jēzu Kristu, kurš, protams, mums ir atklāts Bībelē. Kā Dievs meklēja Ādamu un Ievu Ēdenes dārzā, tāpat arī Kristus nāca, lai meklētu un glābtu "pazudušo" (Lk. 19:10). "Kas ir redzējis Mani, tas ir redzējis Tēvu," Jēzus teica (Jņ. 14:9). Ar Savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos Kristus piepildīja apsolījumu, kas Ēdenē tika dots Ādamam un Ievai. Viņš nāca un mira mūsu vietā, lai mums caur Viņu būtu mūžīgā dzīvība.

Pēc Jēzus debesbraukšanas Svētais Gars turpina vadīt mūs "visā patiesībā" un stāstīt mums "to, kas vēl ir nākotnē" (Jņ. 16:13, NIV).

Cik lielu mierinājumu jums sniedz apziņa, ka Jēzus, Viņa mīlestība, Viņa raksturs un Viņa pašaizliedzība atklāj mums, kāds patiesībā ir Dievs Tēvs? _____

_____

_____

Elena Vaita

Dieva saziņa neaprobežojas ar Bībeles laikiem. Kā redzēsim turpmākajās nedēļās, Dievs uzrunā cilvēkus nemitīgi, un Viņa vārdi atklāsies mūsdienīgās formās līdz pat Kristus atgriešanās brīdim.

Elena Goulda Harmona Vaita (Ellen Gould Harmon White) un viņas dvīņumāsa Elizabete piedzima 1827. gada 26. novembrī Gorhemā, Menas štatā. Viņas bija jaunākās no astoņiem bērniem, kas piedzima Robertam un Junisai Harmoniem. Pēc dažiem gadiem ģimene pārcēlās uz Portlendu Menas štatā, kur Roberts Harmons cerēja paplašināt savu cepuru ražošanas biznesu. 9 gadu vecumā Elena guva traumu, kas ietekmēja viņu fiziski, emocionāli un sociāli. Kamēr viņa atradās parkā netālu no mājām, sadusmots klasesbiedrs meta ar akmeni, kas trāpīja viņai sejā, atstājot Elenu bezsamaņas stāvoklī uz vairākām nedēļām. Šis negadījums pārtrauca viņas formālo izglītību un atstāja viņai veselības problēmas uz visu mūžu. Sejas trauma arī lika Elenai justies neērti par savu izskatu, tādējādi ierobežojot sabiedriskās attiecības.

Šādā nenoteiktības kontekstā jaunā Elena Harmona sāka domāt par savu garīgo likteni. Viņa baidījās no Dieva un jutās necienīga Debesīm. Šīs bailes pastiprinājās, kad Harmonu ģimene pieņēma millieršu mācību par drīzo Jēzus atnākšanu. Pat pēc kristībām, iegremdējoties ūdenī, kas notika metodistu baznīcā 1842. gadā, Elena neuzskatīja sevi par Dieva mīlestības cienīgu. Viņa uzskatīja, ka ir "uz visiem laikiem pazudusi" ("Life Sketches of Ellen White" 29. lpp.; sk. arī 20.–31. lpp.).

Šādu domu nomocītā jaunā Elena redzēja divus sapņus, kas sāka mainīt viņas domas par Dievu. Bet tikai tad, kad viņa satika metodistu sludinātāju Leviju Stokmenu, viņa saprata un sajuta Dieva mīlestību un žēlastību. Tas bija tā, it kā Dievs būtu atbildējis viņas izmisumam. "Ticība nu pārņēma manu sirdi," viņa vēlāk rakstīja. "Es sajutu neizsakāmu mīlestību pret Dievu un saņēmu Viņa Gara liecību, ka mani grēki ir piedoti. Mans skatījums uz Tēvu bija mainījies. Tagad es uz Viņu raudzījos kā uz laipnu un maigu vecāku, nevis kā stingru tirānu, kas piespiež cilvēkus akli paklausīt. Mana sirds pievērsās Viņam ar dziļu un dedzīgu mīlestību." ("Life Sketches of Ellen White" 39. lpp.) Ap to pašu laiku Elena Vaita pakāpeniski izprata arī mācību par mirušo stāvokli, kā arī to, ka nav nekādas mūžīgi degošas elles. Viņas jaunā izpratne par Dievu un Viņa mīlestību pilnībā mainīja viņas attieksmi. Kā mēs turpmākajās nedēļās uzzināsim katru piektdienu, Elena Vaita dziļi iemīlēja Jēzu un kalpoja Viņam visu savu atlikušo dzīvi.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/1.

PRAVIEŠA AICINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 15:6; Gal. 3:6–9; 1. Ķēn. 18:19–39; Jes. 53; Dan. 2:46–48; Mk. 1:2–5; Mt. 11:1–6.

ATMIŅAS PANTS:

"Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: 'Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?' Tad es atbildēju: 'Redzi, es esmu še, sūti mani!'" (Jes. 6:8)

Bībeles laikos praviešiem bieži vien bija galvenā loma Dieva tautas vēsturē. Dažreiz viņi bija uzmanības centrā, ieņemot ietekmīgas, pat izšķiroši svarīgas pozīcijas kopienas dzīvē.

Tomēr būt pravietim bija grūts aicinājums. Viņu dzīve bieži vien nebija viegla, bet gan pilna skumjām, nesa noraidījumu, nesapratni un vilšanos.

Dieva pravieši bieži vien nevēlējās pieņemt šo aicinājumu kļūt par pravieti. Un nav brīnums. Daudziem praviešiem asi pretojās tie, kam vajadzēja pieņemt viņu vēstījumu. Dieva pravieši tika ignorēti, izsmieti, sisti vai ieslodzīti cietumā. Citus nomētāja ar akmeņiem vai medīja kā savvaļas dzīvniekus. Daudzi kļuva par mocekļiem.

Šodien, paaudzē, kas pārpludināta ar vardarbību, alkatību, morāles trūkumu, ekspluatāciju un visādām sātana ietekmēm, pravietiskā balss bieži tiek noraidīta vai vienkārši ignorēta. Mēs esam aicināti ieklausīties Dieva praviešu balsī un būt par vēstnešiem cerībai, kas mums dota caur viņiem.

Pagājušajā nedēļā mēs uzzinājām, ka pēc grēkā krišanas Ēdenē Dievs strādāja, lai atjaunotu saziņu ar cilvēkiem. Šonedēļ mēs izpētīsim dažus vēsturē nozīmīgus posmus, kad Dievs aicināja praviešus, lai atkal iepazīstinātu Savu tautu ar Viņa vēstījumiem grēcīgajai pasaulei.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. oktobrī.

Ābrahāms – derības aizstāvis

No 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai Dievam ir bijis uzticīgs atlikums, kas, atbildot uz Viņa žēlastību, ir pieņēmis aicinājumu paklausīt (sk. Jer. 31:7, 31–34). Piemēram, Dievs izvēlējās Ābrāmu (vēlāk Ābrahāmu) kā derības ticības paraugu ne tikai savai ģimenei, bet visām nākamajām paaudzēm. Atkrišanas un morālās divkosības apstākļos Ābrāms pierādīja uzticību Dieva aicinājumam. (Sk. 1. Moz. 12:1–9.)

Dievs paziņoja Ābrahāmam derības nosacījumus un parādīja viņam, kā cilvēces pestīšana tiks paveikta caur Kristus upuri (1. Moz. 15:6–17). Lai pārbaudītu Ābrahāma ticību un ilustrētu Dieva Dēla nākotnes upuri, Ābrahāmam tika uzdots upurēt savu dēlu Īzāku Dievam (1. Moz. 22:1–17). Cik nepanesams pārbaudījums ticīgo tēvam! Padomājiet par visiem argumentiem, kādus Ābrahāms varēja likt pretī, lai nebūtu jāizpilda Dieva skaidri izteiktā pavēle, tomēr viņš tā nedarīja. Dievs atturēja Ābrahāma roku no Īzāka upurēšanas un viņa vietā sagādāja aunu.

Dievs neaicināja visus praviešus brīdināt par gaidāmo pazudināšanu. Tomēr visi tika aicināti, lai atjaunotu tautas uzticību un bieži vien arī brīdinātu par atkāpšanos no ticības, par nabadzīgo un trūcīgo apspiešanu, kā arī par derības un tās nosacījumu pārkāpšanu.

Tomēr visnozīmīgākais uzdevums praviešiem bija atklāt pestīšanas apsolījumu, kas atrodami Mesijā. Bībeles praviešu un Viņa Gara ilgstošās liecības mūsu pēcapustuliskajā laikmetā aicina mūs atzīt un brīdināt citus par gaidāmo krīzi, kas piemeklēs pasauli. Tomēr šī brīdinājuma centrā ir labā vēsts par pestīšanu Jēzus uzticīgajiem ļaudīm, tiem, kuri ir palikuši derības attiecībās ar Viņu (Atkl. 12:17).

*Izlasi 1. Moz. 15:6, Gal. 3:6–9 un Ebr. 11:8. Kas Ābrahāma dzīvē un raksturā viņu padarīja piemērotu kalpošanai Dievam, lai arī viņš acīmredzami bija cilvēks ar trūkumiem?*_____

_____

Ir daudz paralēļu starp Ābrahāma laikiem un mūsdienām. Tāpat kā Ābrahāma laikos plauka pagānisms un elku pielūgšana, tā arī šodien daudzas pasaules konkurējošās ideoloģijas cenšas izskaust vai nostumt malā kristietību. Pretstatā lielākajai daļai valdošo kultūru, Dieva ļaudis šodien ir aicināti uzticīgi atspoguļot Viņa līdzību savās ikdienas attiecībās ar citiem, tostarp sludinot trīs eņģeļu vēstis (Atkl. 14:6–12).

Raksti saka, ka Ābrāms "ticēja Kungam, un tas viņam tika uzskatīts par taisnību" (1. Moz. 15:6). Kā tu redzi šajā pantā spēcīgi atklātu evaņģēlija apsolījumu? Kādu cerību tu no tā vari gūt sev? _____

Elijas vēsts

*Izlasi 1. Ķēn. 18:19–39. Ko mēs no šī stāsta varam uzzināt par to, kā darbojas pravieša amats?*_____

_____

Elijas aicinājums un runasveids atspoguļoja viņa kā Dieva vēstnieka lomu. Lai apturētu Israēla atkāpšanos no ticības, Dievs sūtīja Eliju pie ķēniņa Ahaba, lai paziņotu par daudzu gadu ilgu sausumu. Dievs izmantoja šo pārbaudījumu, lai novirzītu Savu tautu no elku pielūgšanas un atgrieztu pie paklausības. Savā nelaimē ķēniņš un valsts vainoja pravieti Eliju un centās panākt viņa nāvi.

Karmela kalnā Elija stājās pretī Baala un Ašeras praviešiem. Dieva sūtnis ar Svētā Gara pilnu aicinājumu vērsās pie elku pielūdzējiem Israēlā, lai tie atmestu savus viltus dievus un atgrieztos pie Kunga. Tauta zināja, ka viņu izvēle bija novedusi pie valsts atkāpšanās no ticības. Nu viņi bija gatavi atkal pieņemt Elijas Dievu, kas bija pierādījis Savu pārākumu pār viņu viltus dieviem, kuri patiesībā nemaz neeksistēja.

Tieši pirms Kristus otrās atnākšanas Dievs pavēl Savai draudzei atkal sludināt Elijas vēsti un aicina cilvēkus atgriezties no saviem "elkiem" un būt gataviem pastāvēt Kunga lielajā dienā. Dievs joprojām sazinās ar Savu tautu caur kanāliem, kurus Viņš ir izvēlējies. Viņa Vārds un praviešu dāvana sniedz pamācības, brīdinājumus, padomus un iedrošinājumu.

"Patiesas dievbijības atdzimšana mūsu vidū ir vislielākā un steidzamākā no visām mūsu vajadzībām. To meklēt būtu mūsu pirmais uzdevums. Ir jāpieliek nopietnas pūles, lai iegūtu Kunga svētību, ne tādēļ, ka Dievs nevēlētos mums piešķirt Savu svētību, bet tādēļ, ka mēs neesam gatavi to saņemt." (Elena Vaita "Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 121. lpp.)

Izlasi Mal. 4:5, 6. Kā Elijas vēsts ietekmē to cilvēku ģimenes, kas seko Dievam? ___

_____

_____

Īsta atmodas kustība sākas sirdī un mājās. Ģimene ir draudzes stūrakmens un neaizstājams sabiedrības pamats. Atmodas kustība mājās izplata Debesīs dzimušu mīlestību uz draudzi, sabiedrību un tautu. Tas ir Dieva mērķis kristīgajām ģimenēm. Atmodas kustība arī motivē Dieva ļaudis misijai.

*Kādi elki, ja tādi vispār ir, šodien pastāv mūsu mājās, sirdīs un draudzēs?*_____

_____

Jesaja – evaņģēlija pravietis

Jesaja, viens no lielākajiem Vecās Derības praviešiem, saņēma aicinājumu uzņemties pravietisko kalpošanu tieši no Dieva (sk. Jes. 6:1–8). Jesaja, Dieva svētuma un majestātiskuma pārņemts, izprata savu nevērtīgumu. Tajā brīdī serafs pielidoja pie Jesajas ar degošu ogli no Debesu altāra un "šķīstīja" viņu no grēkiem. Tad Dievs jautāja: "Ko lai Es sūtu? Kas būs Mans vēstnesis?" Jesajas atbildei vajadzētu būt arī mūsu atbildei: "Redzi, es esmu še, sūti mani" (Jes. 6:8)

Jesajas aicinājums pienāca izšķirošā brīdī Israēla vēsturē. Neskatoties uz viņa paša trūkumiem, uzdevums brīdināt Israēlu un tā vadītājus par viņu grēkiem bija ļoti svarīgs. Jesajas pravietojumi ir galvenās Rakstu vietas, kas sniedz dziļu ieskatu Dieva būtībā, cilvēces būtībā un atklātajā pestīšanas plānā. Neapšaubāmi spēcīgākais pravietojums, kas attēlo ne tikai Jēzus nāvi, bet arī to, ko Viņa nāve paveica pasaules labā, atrodams tieši Jesajas grāmatā, slavenajā 53. nodaļā.

*Izlasi Jes. 53. Kā šis apbrīnojamais pravietojums, kas rakstīts vairāk nekā pusgadsimtu pirms krusta, tik spēcīgi atklāja Kristus nāvi mūsu labā? Ko šis pravietojums mums māca par prasmi dāvanu?*_____

Jesajas pravietojumi paredzēja Mesijas mērķi un misiju (Jes. 53:3–5). Tie izskaidroja, kāpēc Kristus tika vests "kā jērs .. nokaušanai" (Jes. 53:7) un kā Viņa izpirkšanas upuris glāba Viņa tautu no grēkiem. Šeit ir tik skaidri attēlots Kristus nāves aizvietojošais aspekts, liekot pamatu izpirkšanai, kas tika paveikta visas cilvēces labā.

"Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam" (Jes. 53:6). Šeit ir attēlots grēka universālais raksturs; šeit ir attēlots arī krusta universālais raksturs, kas ir risinājums grēkam. Šī nodaļa, iespējams, vairāk nekā jebkura cita nodaļa Vecajā vai Jaunajā Derībā parāda pestīšanas plānu tik skaidrā un nepārprotamā tekstā.

Tomēr Jesajas pravietiskais aicinājums nebija viegls. Cilvēki viņa briesmīgos pareģojumus par viņu iznīcināšanu uzskatīja par absurdiem, tāpat kā daudzi domā šodien, kad tiek brīdināti par grēka sekām (Rom. 6:23). Jesajas pravietiskā balss gan viņa laikmetā, gan mūsdienās ir skaidra (sk. Jes. 2:4, Jes. 5:20). Tieši tautas nevēlēšanās dzīvot taisnīgi un veikt reformas noveda pie Jeruzalemes iznīcināšanas. Tas pats grēks iezīmēs zemes ļauno iedzīvotāju iznīcināšanu, kad Kristus atgriezīsies.

*Pārskatiet Jes. 53. nodaļu un pierakstiet visu, ko Jēzus dara mūsu labā, kā aino šie panti. Kādu lielu cerību jūs varat gūt no tā, ko pravietis ir atklājis par to, ko Kristus nāve ir paveikusi mūsu labā?*_____

Nelokāmais Daniēls

Lielākā daļa kristiešu zina stāstu no Dan. 1. nod., kur Daniēls iestājās par veselības principiem, ko bija apguvis jau bērnībā. Viņš bija uzticības paraugs (Dan. 1:8). Kad viņam tika piedāvāti karaliski ēdieni, viņš uzstāja uz augu izcelsmes uzturu un dzēra tikai ūdeni, atsakoties no ķēniņa galda labumiem (Dan. 1:12–16). Tas bija neliels pārbaudījums salīdzinājumā ar to, kas notika vēlāk, piemēram, 6. nodaļā, kad viņa uzticība varēja viegli beigties ar viņa nāvi.

Izlasi Dan. 2:46–48; Dan. 4:18; Dan. 5:13, 14 un Dan. 6:25–27. Ko šie panti mums stāsta par to, kāds liecinieks Daniēls bija neticīgajiem? _____

Pārdomā pagānu liecību par Daniēla Dieva spēku. Lai cik unikāli šie stāsti būtu, tie visi atklāj būtisku principu: pateicoties mūsu dzīvei, mūsu uzticībai un Dieva spēkam, kas darbojas mūsos un caur mums, citi var un viņiem vajadzētu uzzināt par Debesu Dievu un to, ka Viņš ir "dievu Dievs un ķēniņu Ķēniņš".

Turklāt, tā kā bieža tēma Daniēla pravietojumos ir tiesas diena, kuras kulminācija ir Kristus otrā atnākšana (Dieva galīgā uzvara), Daniēla vārda nozīme – "Dievs ir mans tiesnesis" – ir ļoti piemērota. Viņa raksti ir pelnījuši rūpīgu izpēti un uzmanību, jo tie ir aktuāli arī mūsdienās. Daniēla pravietojumi kalpo kā atgādinājums vienmēr palikt modriem un ievērot Dieva baušļus, pat dzīves "sīkumos".

Turklāt Daniēls kā pravietis paredzēja tautu uzplaukumu un krišanu, kā arī sekas to nepaklausībai Dievam. Savās pravietiskajās vīzijās Daniēls atklāja Dieva plānu un Dieva valstības galīgo uzvaru (Dan. 7:13, 14).

Piemēram, pārdomājiet Dan. 2. nod., kas sarakstīta pusgadsimtu pirms Kristus. Daniēls tik precīzi attēloja šo četru lielo pasaules impēriju uzplaukumu un sabrukumu līdz pat mūsu laikam (statujas kāju un pirkstu daļa), skaidri atsaucoties uz mūsdienu Eiropas valstīm, kuras, kā pravietojums tik skaidri māca, "sajauksies ar cilvēku sēklu, bet tās nesalips viena ar otru, tāpat kā dzelzs nesajaucas ar mālu" (Dan. 2:43, KJV). Cik pārsteidzošs pravietojums par Eiropu, kur, neskatoties uz daudzajām internacionālajām laulībām un visiem mēģinājumiem panākt vienotību, šī pasaules daļa paliek kā atsevišķas nācijas ar atšķirīgiem likumiem, paražām un tradīcijām. Kad pat dažus gadus pirms Padomju Savienības sabrukuma neviens izlūkdienests neredzēja tuvojamies tās sabrukumu, Daniēla paredzējums dod mums spēcīgus iemeslus uzticēties Dieva praviešiem.

Visas Dan. 2. nod. aprakstītās valstis nāca un aizgāja, kā paredzēts. Ko tas mums māca par uzticēšanos pravietojumiem, kas runā par Dieva mūžīgo valstību, kas nāks pēc tam (Dan. 2:44)? _____

Jānis Kristītājs sagatavo tautu

*Izlasi Mk. 1:2–5. Kāds bija Jāņa Kristītāja kalpošanas mērķis?*_____

_____

Marka evaņģēlijs mums stāsta, ka Jāņa Kristītāja ierašanās bija Jesajas pravietojuma piepildījums (Jes. 40:3). Jāni no bērnības līdz pieaugušam vecumam raksturoja uzticība Dievam. Kad sātans izdzirdēja Jāņa balsi tuksnesī, viņš baidījās zaudēt varu pār cilvēci (sk. Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 224. lpp.). Jāņa klausītāju ļaunums tika atmaskots tādā veidā, kas lika sātanam drebēt. Sātana vara pār Israēlu bija apdraudēta. Viņš atkārtoti mēģināja atrunāt Jāni Kristītāju no viņa uzticīgā dzīvesveida un ticības Mesijam, bet viņam tas neizdevās.

Izlasi Mt. 11:1–6. Kā Jēzus apstiprināja Jāņa ticību, kamēr sludinātājs atradās cietumā? _____

_____

Sātans nespēja Jēzu kārdināt grēkot, un viņa sakāve tuksnesī viņu sadusmoja. Tad viņš mainīja taktiku, liekot Jāni, Jēzus brālēnu, ieslodzīt cietumā. Jāņa ieslodzījums sāpināja Jēzu, tomēr sātans nespēja Viņu iekārdināt grēkot. Tas bija sātana veids, kā salauzt Jāni, vienlaikus emocionāli nospiežot Glābēja sirdi. Bet Jānis no Jēzus saņēma iedrošinājuma vārdus. Un, neskatoties uz briesmīgajiem apstākļiem un noteikti nesaprotot, kāpēc viņam jāpaliek cietumā, ja Jēzus ir tik varens, Jānis tomēr palika uzticīgs līdz pat nāvei.

Arī mēs tāpat kā senie pravieši, esam aicināti sludināt grēku nožēlas un ticības vēsti un Kristus taisnības pilnību (Atkl. 14:6–12). Tāpat sātans var izmantot neskaidrības, lai liktu mums apšaubīt Dieva aicinājumu mūsu dzīvē, kā viņš reiz iespaidoja Jāni Kristītāju. Mums nav jāzaudē cerība, ja atceramies Dieva vadību mūsu dzīvē, īpaši tad, kad viss nerit tik gludi – kā Jānim, kurš tika ieslodzīts cietumā un pēc tam nogalināts ļaunas sievietes un vājprātīga vīrieša rīcības dēļ. Neatkarīgi no tā, ko cilvēki mums var nodarīt, mēs varam ticībā vērsties pie Dieva, un Viņš mums atbildēs. Viņš mums ir apsolījis spēku darīt Viņa prātu (Ap. d. 1:8). Mūsdienu nekristīgajā pasaulē ir ļoti svarīgi, ka mēs paliekam uzticīgi Kristus liecinieki, lai arī kādi būtu apstākļi.

*Vai esi kādreiz bijis līdzīgā situācijā, kad tu gluži kā Jānis cietumā vienkārši nevarēji saprast, kāpēc ar tevi notiek tik briesmīgas lietas? Kā tu tomēr saglabāji savu ticību un uzticību Dievam?*_____

_____

Aicināts uz pravietisko kalpošanu

Dievs praviešus aicina noteiktos laikos īpašiem mērķiem. Viņi nāca noteiktā laikā ar vēstījumiem, kas bija nepieciešami tajā laikā. Šajā kontekstā septītās dienas adventisti tic, ka Elena Vaita bija viena no tādām personām – pravietiskās dāvanas izpausmēm mūsdienās, darbojoties līdzīgi nekanoniskajiem praviešiem (vairāk par to turpmākajās nodarbībās). Elena Harmona (Vaita) saņēma savu pirmo aicinājumu 1844. gada decembrī, dažas nedēļas pēc tam, kad millieršu adventisti bija gaidījuši Jēzus atgriešanos, balstoties uz Dan. 8:14 ("līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks šķīstīta").

Lai gan Viljams Millers nekad neizvirzīja precīzu datumu, viņa sekotāji, pamatojoties uz Bībeles laika aprēķiniem attiecībā uz Salīdzināšanas dienu, galu galā sāka uzskatīt 1844. gada 22. oktobri par datumu, kad Kristus atgriezīsies uz zemes. Šis uzskats izsauca apjomīgu gaidīšanu starp vairākiem tūkstošiem cilvēku Ziemeļamerikā un citos pasaules reģionos. Drīz viņi savienosies ar savu Glābēju Debesīs! Arī Millers kļuva pārņemts ar satraukumu un entuziasmu, tuvojoties gaidītajai adventei.

Taču Kristus neatnāca, un millerieši piedzīvoja vienu no satriecošākajiem vēstures notikumiem – t.s. lielo vilšanos.

Uz šādu notikumu fona Dievs deva Elenai Harmonai (Vaitai) viņas pirmo vīziju. Galvenais vēstījuma mērķis bija iedrošināt gan viņu, gan vīlušos ticīgos, ka Dievs joprojām ir ar viņiem, neskatoties uz viņu kļūdaino interpretāciju. Atklāsmē tika rādīts ceļš, kas ved no šīs zemes uz Debesu Jeruzalemi. Pa šo ceļu devās adventes ticīgie, ceļojot uz Svēto Pilsētu. Un, "ja viņi turpinās skatīties uz Jēzu, kurš bija tieši viņu priekšā un vadīja viņus uz pilsētu, viņi būs drošībā". (Elena Vaita "Spiritual Gifts" 2. sēj., 31. lpp.)

Šī vīzija bija laba ziņa. Vilšanās radītajā apjukumā Dievs sāka radīt jaunu kustību. Jēzus joprojām bija ar viņiem. Viņš tomēr atgriezīsies. Viņš joprojām vadīja viņus pa pestīšanas ceļu. Viņiem vienkārši bija jātur acis pievērstas Viņam. Viņiem bija labi iemesli nezaudēt cerību – pat tik lielu satricinājumu un vilšanās apstākļos.

Lūk, šādi Elena Harmona (Vaita), 17 gadus veca pusaudze, tika aicināta uzsākt pravietisko kalpošanu. Viņas ceļš nebija viegls, it īpaši sākumā.

Lai gan šī dāvana pakāpeniski tika atzīta par īstu, Elena Vaita baidījās būt Dieva vēstnese. Būt Dieva pravietei nekad nav bijis viegli vai prestiži. Kā Elena Vaita pakļāvās Dieva aicinājumam?

Nākamnedēļ mēs tuvāk aplūkosim īpašo darbu un izaicinājumus, ar kuriem saskārās Vecās Derības praviešu, no kuriem daži izaicinājumi atspoguļojas arī Elenas Vaitas dzīvē un kalpošanā, kā mēs to uzzināsim nākamajā piektdienā.

Lai uzzinātu vairāk, ej uz https://whiteestate.org/absg/2.

VECĀS DERĪBAS PRAVIEŠI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 5:17, 18; 1. Ķēn. 19:1–16; 1. Ķēn. 22:1–14; 2. Moz. 15:20; 2. Ķēn. 22:11–14; Jer. 14:1–15.

ATMIŅAS PANTS:

"Jošafāts nostājās viņu priekšā un sacīja: 'Klausiet mani, Jūdas un Jeruzālemes iedzīvotāji! Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsit nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsit!'" (2. L. 20:20)

Globālā pozicionēšanas sistēma (GPS) palīdz ceļotājiem uzzināt, kur viņi atrodas, kurp dodas un pat brīdina par briesmām. Garīgajiem ceļotājiem, kas dodas uz Debesīm, gan šodien, gan nākotnē arī ir vajadzīga vadība no Debesu "pozicionēšanas sistēmas". Viens no veidiem, kā Dievs to darīja pagātnē, bija ar Vecās Derības praviešu kalpošanu. Viņu stāstījumos, padomos, pravietojumos, dzejā un dziesmās mēs daudz uzzinām par desmitiem praviešu, kuri cilvēkiem pasludinājuši Dieva vēstījumus.

Šīs nedēļas tēmā tiks aplūkoti Vecās Derības apraksti par praviešiem – stāsti, kas palīdz mums izprast praviešu dāvanu, kā tā izpaudusies dažu Dieva kalpu dzīvē.

Kā mēs redzēsim, tie bija tādi paši cilvēki kā mēs, ievainojami cilvēki, kurus dažkārt pārņēma bailes, dusmas un izmisums. Viņu dzīve nebija viegla, bet gan pilna ar izaicinājumiem un grūtībām, tāpat kā mums visiem.

Ko tad mēs varam iemācīties, iepazīstot dažus no šiem īpaši aicinātajiem Dieva kalpiem?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. oktobrī.

Praviešu cilvēciskums

Kā redzējām pagājušajā nedēļā, pravieti Eliju Kungs izmantoja, lai veiktu milzīgu darbu Israēlā, neskatoties uz dedzīgo pretestību. Tas, ko Kungs bija paveicis ar viņa starpniecību, bija neticami. Un tomēr...

Pārdomājiet, kā Jēkabs aino pravieti Eliju Jēk. 5:17, 18. Ko viņš varētu būt domājis ar to, ka Elijam bija "tāda pati daba kā mums" (NKJV)? _____

_____

_____

_____

Karmela kalnā Elija guva apbrīnojamus panākumus (1. Ķēn. 18). Dievs caur viņu darbojās varenā veidā, un notika viens no vispārsteidzošākajiem brīnumiem, kas aprakstīti Vecajā Derībā: pēc Elijas paša vārdiem no debesīm burtiski nonāca uguns (1. Ķēn. 18:38). Varētu domāt, ka šis Dieva vīrs pēc kaut kā tāda būs ārkārtīgi laimīgs.

Izlasi 1. Ķēn. 19:1–16. Ko tas mums stāsta par šī Dieva pravieša emocionālo stāvokli?

_____

_____

_____

"Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks kā mani tēvi." (1. Ķēn. 19:4) Tas izklausās pēc cilvēka, kurš cieš no kādas depresijas. Kāpēc? Tas, kas notika Karmela kalnā, noteikti nebūtu viegli atdarināms. Tomēr šeit notiek vēl kaut kas.

Varbūt atslēga meklējama viņa vārdos: "Degtin es esmu dedzis savā centībā Tam Kungam, Dievam Cebaotam, jo Tavu derību Israēla bērni ir atmetuši, Tavus altārus viņi ir sadragājuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši. Un es vienīgais esmu atlicies. Un viņi tīko pēc manas dzīvības, lai to man atņemtu" (1. Ķēn. 19:10). Izklausās, ka viņš sēro par to, ko uzskata par savām neveiksmēm kalpošanā. Neraugoties uz viņa vislielākajām pūlēm, atkrišana turpinājās – un it kā vienīgi viņš varētu apturēt atkrišanas vilni. Lai arī ko viņš tieši ar to domāja, mēs šeit varam saskatīt šī Dieva vīra cilvēciskumu un trauslumu. Citiem vārdiem sakot, Elija bija cilvēks, kam bija "tāda pati daba kā mums".

Kāpēc dažreiz var būt viegli izjust "neveiksmi" savā dzīvē vai centienos? Kādi Bībeles apsolījumi var palīdzēt tev pārvarēt mazdūšību? _____

_____

_____

Patieso praviešu atpazīšana

Israēla agrīnajā vēsturē ir liecības arī par viltus praviešiem (5. Moz. 18:20). Tāpēc Dievs neatstāja Savu tautu bez norādījumiem par to, kuri ir Viņa patiesie pravieši.

Patiesie pravieši kā Dieva atklāsmes un iedvesmas saņēmēji uzticīgi, precīzi un godīgi nodeva Dieva vēstījumus, pat ja pie varas esošo cilvēku acīs tas dažreiz padarīja viņus nepopulārus.

Izlasi 1. Ķēn. 22:1–14. Ko tas mums stāsta par to, kā darbojas uzticīgi pravieši? ___

_____

_____

_____

Ja ķēniņš par pravieti saka: "Es to ienīstu, jo viņš par mani nav labu liecību devis kā pravietis, bet gan vienīgi ļaunu" (1. Ķēn. 22:8), tas daudz ko liecina par pašu ķēniņu, bet vēl vairāk par pravieti – viņš acīmredzot bija cilvēks, kurš nebaidījās teikt patiesību pat pašam ķēniņam – un tas, maigi sakot, nebija veids, kā iegūt ķēniņa labvēlību.

Miha stāvēja viens pats pret 400 viltus praviešiem, sludinot viņam atklāto patiesību. Sastopoties ar spiedienu mainīt negatīvās vēstis no Kunga, lai nomierinātu ļauno ķēniņu Ahabu un viņa sievu Jezebeli (1. Ķēn. 22:13, 14), Miha atklāja Dieva patiesību neatkarīgi no tā, kā tā varētu tikt uztverta.

Izlasi 1. Sam. 9:3–14. Ko šie panti mums stāsta par to, kā citi uztvēra Dieva uzticīgos praviešus? _____

_____

_____

Bībelē ir daudz piemēru par praviešu dzīves kvalitāti. Šajā gadījumā Sauls tika sūtīts no sava tēva Kīša, lai meklētu viņa pazudušos ēzeļus. Kalps, kas ceļoja kopā ar Saulu, ieteica viņam neapstāties meklējumos, jo "šajā pilsētā ir Dieva vīrs, un viņš ir cienījams cilvēks" (1. Sam. 9:6, NKJV). Šis prieša Samuēla apraksts aino īpašības, kas tiek sagaidītas no Dieva praviešiem. Patiesi pravieši Rakstos tiek dēvēti par "Dieva vīriem", kuri daļēji ir izraudzīti tādēļ, lai parādītu Viņa raksturu. Tajā pašā laikā tas, ka daži no "Dieva vīriem" var būt pravieši, nenozīmē, ka viņi ir nevainojami cilvēki.

*Kuru Dieva vīru (vai sievu) – pat viscienījamāko tavā redzeslokā – tu zini kā nevainojamu?*_____

_____

_____

Praviešu funkcijas

Izlasi 1. Sam. 8:4–22 un 3. Moz. 8:10–13. Kādas funkcijas pravieši pildīja attiecībā uz ķēniņiem un priesteriem? _____

_____

_____

Pravieši mijiedarbojās ar ķēniņiem gan patīkamās, gan nepatīkamās situācijās. Kad Israēls pieprasīja ķēniņu (1. Sam. 8:4–22), viņi teica, ka vēlas ķēniņu, kas "lai mūs tiesā, kā tas ir visām tautām" (1. Sam. 8: 5). Cik skumjš un spēcīgs piemērs briesmām, ar kurām Dieva tauta saskārusies visos laikmetos, – vēlmei būt tādiem kā apkārtējie. Šajā gadījumā viņiem nebija ne jausmas, ko šis lūgums nesīs, lai gan Dievs ar Sava pravieša starpniecību viņus bija brīdinājis (1. Sam. 8:11–18). Pamatojoties uz viņu vēlmēm un neraugoties uz viņiem doto brīdinājumu, Samuēls drīz iecēla Israēla pirmo ķēniņu, kurš Bībeles vēsturē pazīstams kā ķēniņš Sauls.

Vecās Derības grāmatās – 1. un 2. Ķēniņu grāmatā, kā arī 1. un 2. Laiku grāmatā – ir aprakstīts Israēla un Jūdas ķēniņu valdīšanas veids un kvalitāte. Svētā vēsture liecina, ka ķēniņi, kuri darīja ļaunu, skaitliski bija ievērojami vairāk par tiem, kuri darīja labu Dieva acīs. Viena no praviešu galvenajām funkcijām bija palīdzēt atgriezt neticīgos ķēniņus atpakaļ paklausībā Dieva likumam. Tā rezultātā šie pravieši saskārās ar draudiem, un dažus pat ievainoja vai nogalināja ķēniņi, kuri veda Dieva tautu prom no Viņa (1. Ķēn. 18:4–19; 2. L. 24:20–22).

Pravieši sadarbojās arī ar priesteriem. Mozus, Dieva pravietis, svaidīja Āronu un viņa dēlus par pirmajiem israēliešu priesteriem (3. Moz. 8:10–13). Bija reizes, kad priesteri saņēma pārmetumus no Dieva ar praviešu starpniecību (Hoz. 6:9; Mal. 2:1–3). Viens spilgts piemērs tam ir visa Ēļa ģimene, kurai tika izteikti pārmetumi par viņu samaitāto rīcību (1. Sam. 2:27–36). Tie bija ļoti asi pārmetumi, kas tika vērsti pret plaši izplatīto samaitātību starp cilvēkiem ar īpašām privilēģijām.

Pravieši bija tautas skolotāji (2. L. 34). Viņi nodeva Dieva vēstījumus priesteriem, ķēniņiem un tautai (Jer. 5:31; Ec. 22:26). Pravieši runāja arī ar apkārtējām tautām, izklāstot tām Dieva plānu, un šī tēma Vecās Derības praviešu vēstījumos atkārtojas vairākkārt (Jes. 60:1–3; Jes. 62:1, 2). No praviešiem tika gaidīts ne tikai uzticīgi nodot tālāk vēstījumus, ko Dievs viņiem bija devis, bet dažreiz viņiem tika uzdots tos pierakstīt un saglabāt (2. L. 13:22). Neatkarīgi no tā, ka pravieši bija tikai cilvēki (ar visām ar to saistītajām vājībām), šie cilvēki nodevās lūgšanai, Dieva Vārdam un kalpošanai Dievam un Viņa tautai (Jer. 42:4; 2. Ķēn. 22:15–17).

Sievietes pravietes

Izlasi 2. Moz. 15:20; Soģu 4:4; 2. Ķēn. 22:14 un Neh. 6:14. Ko šie teksti vēl māca par pravieša lomu? _____

_____

_____

Rakstos ir daudz pierādījumu tam, ka Dievs aicināja arī sievietes būt pravietes (sk. ebreju vārda "nevi'ah" [2. Moz. 15:20] un grieķu vārda "prophētis" [Lk. 2:36] lietojumu). Mih. 6:4 Mirjama ir minēta kopā ar Mozu un Āronu kā viena no tiem, kas tika sūtīti pie tautas. Mirjama ainota kā praviete, kad dziedāja uzvaras dziesmu, israēliešiem šķērsojot Sarkano jūru (2. Moz. 15:20, 21). Tomēr šī praviete, tāpat kā viņas vīriešu kārtas kolēģi, nebija bez vainas, kā liecina viņas kaunpilnā attieksme pret Mozu un viņa etiopiešu sievu, – par šo rīcību praviete tika pienācīgi sodīta (sk. 4. Moz. 12:1–10).

Mēs varam redzēt citas pravietes darbu Deboras stāstā, kura kalpoja kā tiesnese Israēlā (Soģu 4:1–4).

Ir skaidri pierādījumi, ka Debora (Soģu 4:4) saņēma atklāsmi no Dieva (Soģu 4:4–9, 14–22). Viņas uzvaras dziesma (Soģu 5:2–31) ir Dieva iejaukšanās atzīšana, un tai bija dziļa teoloģiska nozīme tautai attiecīgajā vēstures posmā.

Izlasi 2. Ķēn. 22:11–14. Kāpēc ķēniņa Josijas vīri devās pie Huldas? Ko tas mums liecina par viņas nozīmīgo lomu tautā? _____

_____

_____

_____

Pie Huldas kā pravietes konsultējās ķēniņa Josijas padomes vadošie vīri (2. Ķēn. 22:14; 2. L. 34:22) pēc tam, kad bija nolasījuši "bauslības grāmatas" vārdus (2. Ķēn. 22:8; tiek uzskatīts, ka lasīja 5. Moz. grāmatu) ķēniņam, kurš, reaģējot uz to, "saplēsa savas drēbes" (2. Ķēn. 22:11). Acīmredzot jautājums bija ļoti nopietns, jo ķēniņš to uztvēra ļoti nopietni, tādēļ viņa vīri devās tieši pie Huldas. Viņa no Dieva bija saņēmusi vēstījumu par gaidāmo spriedumu attiecībā uz Jūdu. Josijas reformas bija Huldas pravietisko vēstījumu rezultāts un novērsa Dieva sodu.

Gan vīriešu, gan sieviešu kārtas pravieši, lai gan aicināti no Dieva, bija arī grēcinieki, kam vajadzēja žēlastību. Kādu cerību tu vari gūt no viņu stāstiem? _____

_____

_____

Viltus pravieši

Neatkarīgi no tā, ko Dievs dara, sātanam ir savi viltojumi. Tas pats attiecas uz praviešiem. Israēls saskārās ar patiesiem un viltus praviešiem. Galvenais bija tos atšķirt.

*Izlasi Jer. 14:1–15. Kas šeit notika, un kā Kungs izturējās pret tiem, kuri Viņa vārdā kā "pravieši" runāja nepatiesības?*_____

_____

_____

Jer. 14. nodaļā Dievs Jeremijam deva vēstījumu par sodu Jūdai, tiesu, kas nāks kā zobens (karš), bads un mēris. Tikmēr viltus pravieši runāja pretēji Jeremijas vēstījumam. Jeremija tos apraksta ļoti skaidri: "Un Kungs man sacīja: 'Pravieši pravieto melus Manā vārdā. Es tos neesmu sūtījis, neesmu tiem pavēlējis, neesmu ar viņiem runājis; viņi jums pravieto viltus redzējumus, zīlēšanu, bezvērtīgas lietas un savu sirdi viltību.'" (Jer. 14:14, NKJV)

Viltus pravieši ir samaitāti, jo viņu pravietisko apgalvojumu avots bieži vien ir viltus "dievi", kurus viņi pielūdz (Jer. 23:13, 14). Dievs brīdina: "Es viņus neesmu sūtījis, neesmu viņiem pavēlējis, neesmu ar viņiem runājis" (Jer. 14:14, NKJV). Viņi ir "savas sirds viltības pravieši" (Jer. 23:26, NKJV). Savukārt Ecehiēlam tika dots uzdevums pravietot pret "praviešiem, kas pravieto no savas sirds" (Ec. 13:2, NKJV).

Viltus pravieši bieži seko populāriem uzskatiem. Tā tas bija 1. Ķēn. grāmatas 22. nodaļā, kad pēc ķēniņa Ahaba pavēles sapulcējās 400 "praviešu" grupa (1. Ķēn. 22:6).

Viņi vienbalsīgi ieteica ķēniņam cīnīties pret Ramotu-Gileādu. Ahabs apspriedās ar Jūdas ķēniņu Jošafatu, kad viņi bija uzklausījuši pravietisko padomu no Ašeras praviešiem. Jošafats mudināja Ahabu konsultēties ar pravieti Mihu par to, vai viņiem tiešām būtu jādodas kaujā. "Bet vēstnesis, kas gāja, lai atsauktu Mihu, sacīja tam, teikdams: 'Redzi, visi praviešu vārdi sludina vienā mutē ķēniņam veiksmi; lai tavs vārds būtu tāds pats kā viņu vārds: sludini labu!'" (1. Ķēn. 22:13)

Spiediens, ko Miha izjuta, lai melotu, droši vien bija tāds pats, kādu izjuta Ašeras viltus pravieši, bet Miha nepadevās populārajam viedoklim; tā vietā viņš gaidīja, lai Dievs viņam pasaka, ko teikt (1. Ķēn. 22:14).

Neatkarīgi no tā, vai tu esi pravietis vai ne, vienmēr ir viegli sekot populārajam viedoklim. Ņemot vērā, cik samaitāta var būt kultūra, kāpēc tā nekad nav laba ideja?

_____

_____

Nepilnīga, bet labprātīga

Kā mēs redzējām, Vecās Derības praviešu stāsti liecina, ka Dieva vēstniekiem nekad nav bijis viegli. Elena Vaita piedzīvoja tās pašas raizes, ko izjuta Bībeles pravieši. Kā mēs uzzinājām pagājušajā piektdienā, kad viņa sajuta Dieva aicinājumu, viņa bija jauna, kautrīga un ar sliktu veselību. Lai gan otrā atklāsme apstiprināja viņas misiju, Elena Harmona (Vaita) joprojām baidījās no Dieva aicinājuma, rakstot:

"Apmēram nedēļu pēc tam Kungs man deva vēl vienu vīziju un parādīja pārbaudījumus, caur kuriem man būs jāiet; ka man jādodas un jāstāsta citiem tas, ko Viņš man būs atklājis; ka man būs jāsastopas ar lielu pretestību un jācieš garīgas mokas...

Šis redzējums mani ārkārtīgi satrauca. Mana veselība bija ļoti vāja, un man bija tikai septiņpadsmit gadu. .. Es dedzīgi lūdzu, lai šis slogs tiktu uzlikts kādam citam. Bet visa gaisma, ko es varēju saņemt, bija: 'Paziņo citiem to, ko Es tev esmu atklājis.' Es nevarēju samierināties ar to, ka man jāiet pasaulē. Man dabiski bija maz pārliecības par sevi. .. Es ar ilgpilnu skatienu raudzījos uz kapu. Nāve man šķita vēlamāka par atbildību, kas man būtu jāuzņemas." ("Garīgās dāvanas" 2. sēj., 35., 36. lpp.)

Vai pamanījāt, ka Elena Harmona (Vaita) būtu izvēlējusies labāk mirt, nekā pieņemt savu aicinājumu? Pēc daudzām lūgšanām un ticības brāļu un māsu iedrošinājuma viņa piekrita un veltīja savas dzīves atlikušo daļu, lai sekotu "Viņa aicinājumam" (turpat, 38. lpp.).

Viņa kļuva par ietekmīgāko Septītās dienas adventistu baznīcas balsi, arī baznīcas iekšienē. Tomēr Elena Harmona (Vaita) bija cilvēks, un viņai bija savi personīgie trūkumi un fiziskie pārbaudījumi, ģimenes problēmas un starppersonu konflikti. Tomēr viņas cilvēciskumā mēs saskatām lielisku mācību: Dievs izvēlas nepilnīgus cilvēkus, kuri ir gatavi Viņam kalpot.

Svētā Gara vadībā Elenas Vaitas pravietiskā kalpošana ticīgos iedrošināja un iepazīstināja ar Bībeles patiesībām. Līdz 1860. gadam viņai bija vadošā loma Septītās dienas adventistu baznīcas attīstībā un misijā pasludināt trīs eņģeļu vēstis pasaulei. Dievs vadīja šos ticīgos, lai 1863. gadā organizētu Septītās dienas adventistu baznīcu. Turpmākajos gadu desmitos Elenas Vaitas pravietiskā balss ietekmēja globālo adventistu veselības un izglītības sistēmu izveidi. Tomēr viņas kalpošanas vislielākais ieguldījums ir viņas raksti, kuru kopējais apjoms ir aptuveni 100 000 lappušu. Iedvesmotie Elenas Vaitas raksti joprojām runā visā pasaulē.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/3.

JAUNĀS DERĪBAS PRAVIEŠI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 16:13–16; Ef. 2:20; Atkl. 22:6; Lk. 2:36–38; Ap. d. 21:9; Ef. 6:10–18.

ATMIŅAS PANTS:

"Ir dažādas dāvanas, bet viens un tas pats Gars. Ir dažādi kalpošanas veidi, bet viens un tas pats Kungs. Un ir dažādas darbības, bet tas ir viens un tas pats Dievs, kas visu dara visos" (1. Kor. 12:4–6, NKJV).

Tēvs vadīja automašīnu, bet viņa dēls skatījās uz automašīnām, kas brauca garām, lai atrastu tās, kas bija tādas pašas kā tēvam. Tad tēvs norādīja uz vienu automašīnu un iesaucās: "Dēls, tā bija tāda pati kā mana pirmā automašīna!" Kad viņi nonāca mājās, tēvs izvilka savas pirmās automašīnas lietošanas rokasgrāmatu kopā ar pašreizējās automašīnas rokasgrāmatu. Viņš rūpīgi parādīja dēlam katras automašīnas īpašības, izceļot lietas, kas bija līdzīgas, un to, kas bija mainījies. Tomēr, kad tēvs salīdzināja abus dzinējus, viss bija identisks. Daudz kas bija mainījies, bet ne dzinējs.

Dievs ir runājis caur praviešiem kā Vecajā, tā Jaunajā Derībā, un viņu vēstījumu nepārtrauktība un saskaņa ir tāpēc, ka Svētais Gars – dievišķās iedvesmas avots jeb "dzinējs" – ir palicis nemainīgs. Svētais Gars vienmēr dod spēku patiesiem praviešiem ar pravietošanas dāvanas palīdzību. Viņš arī liek Kristu praviešu vēstījumu centrā, kā to skaidri atklāj Vēstule ebrejiem (Ebr. 1:1–3).

Šonedēļ mēs izpētīsim pravietošanas dāvanu Jaunajā Derībā, iepazīstot, ko darīja pravieši; kuri darbojās kā pravieši; kā pravieši atšķirās no apustuļiem; kādas ir viltus praviešu radītās briesmas.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. oktobrī.

Jēzus kā pravietis

Mozus paredzēja, ka "pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet viņu" (5. Moz. 18:15). Kas bija šis pravietis? Raksti to skaidri atklāj: tie norāda uz pašu Jēzu. "Jo Mozus ir sacījis: Dievs Kungs iecels jums Pravieti no jūsu brāļiem tāpat kā mani; Tam klausait visās lietās, ko Tas uz jums runās" (Ap. d. 3:22; sk. arī Jņ. 6:14).

Kāda ir Jēzus pravietiskā loma? Kā uz šo jautājumu atbildēja Jēzus dienās? (Mt. 16:13–16; Mk. 8:27–29; Lk. 9:18–20) _____

_____

_____

_____

_____

Uz Jēzu kā Kristu, Mesiju, norādīja visi Vecās Derības pravieši. Jaunajā Derībā Jēzus tiek atzīts kā mesiānisko pravietojumu piepildījums. Lk. 24:13–35 Viņš atklāj, ka mesiāniskie pravietojumi norāda uz Viņu.

Faktiski Jņ. 1:1–5 sniegtais Vārda apraksts neatbilst nevienam cilvēkam vai vienkāršam cilvēciskam pravietim. Vārds tiek identificēts kā Radītājs, jo "visas lietas ir radītas caur Viņu, un bez Viņa nekas nav radīts, kas ir" (Jņ. 1:3, NKJV). Tas ir, Viņš radīja visu, kas ir radīts, – Visumu, kura platums tagad tiek lēsts ap 93 miljardiem gaismas gadu.

Katrā "un Dievs teica" 1. Moz. grāmatā mēs dzirdam runājam Jēzu. Tas, kurš teica: "Lai top gaisma" (1. Moz. 1:3), ir arī "cilvēku gaisma" (Jņ. 1:4), un ar pestīšanas plāna palīdzību (Jņ. 1:4, 5) Viņš izkliedēja zemes tumsu.

Dieva pravietiskie vārdi ir droši un pārbaudīti. Ja tos ņem vērā, tie ir "gaisma, kas spīd tumšā vietā, līdz uzaust rītausma un rīta zvaigzne uzlec jūsu sirdīs" (2. Pēt. 1:19, NKJV). Pravietojumi turpinās nest gaismu mūsu grēcīgajai pasaulei, līdz Jēzus, "Rīta zvaigzne" un šīs pravietiskās gaismas Avots, ievadīs Savu mūžīgo valstību.

Līdz tam laikam, pateicoties Savai dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai, Kristus mums visiem piedāvā mūžīgo dzīvību. Vienīgais jautājums ir, vai mēs to pieņemsim vai ne.

*Pārdomājiet faktu, ka Jēzus, Radītājs (Jņ. 1:1–3), ir arī tas, kurš mira pie krusta par jūsu grēkiem. Ko šī pārsteidzošā patiesība māca par Dieva mīlestības realitāti?*___

_____

_____

_____

_____

Apustuļi un pravieši

Jaunā Derība min praviešu un apustuļu darbu. Apustuļi bija "vēstneši" jeb "Dieva sūtītie", kā to definē grieķu vārds "apostolos". Visos evaņģēlijos vārds "apustulis" attiecas uz 12 mācekļiem. Pārējā Jaunā Derība atbalsta šo ideju un ietver arī citas personas, kas nebija Kristus sākotnējo mācekļu skaitā.

Pāvils savās vēstulēs sevi nosaucis par apustuli 12 reižu. Rom. 1:1, 2 savu apustulisko aicinājumu un savas sludināšanas saturu viņš saista ar Vecās Derības praviešu vēstījumu. Pāvils sevi atklāj kā apustuli pagāniem (Rom. 11:13). Viņš tika iecelts "pēc Dieva gribas" (1. Kor. 1:1).

Atšķirībā no priesteriem, kuri sekoja ģimenes līnijai no tēviem uz dēliem, Dievs praviešus un apustuļus iecēla saskaņā ar Savu gribu. Kad Pāvila kā apustuļa loma tika apstrīdēta, viņš savu aicinājumu aizstāvēja (1. Kor. 9:1, 2). Pāvils uzskatīja, ka viņa kā apustuļa loma balstās uz Kristus darbu, kas ir draudzes pamats (Ef. 2:20). Tā kā apustuļi ir Dieva atklāsmes saņēmēji, viņi ir tajā pašā iedvesmas līmenī kā pravieši (Ef. 3:1–5).

2. Pēt. 3:1, 2 Pēteris atsaucas uz praviešiem kā uz tiem, kuri bija pirms viņa un kuru vārdi bija svarīgi, bet tagad apustuļi tiek ainoti ar tādu pašu autoritāti. Šajos pantos ir atsauce uz Vecās un Jaunās Derības laikiem. Lai gan varētu šķist, ka pravieši ir Dieva vēstneši Vecās Derības laikmetā, kamēr apustuļi – Dieva vēstneši Jaunās Derības laikmetā –, bija arī tādi cilvēki, kuri redzēja nākotni vai praktizēja pravietošanas dāvanu, bet nebija apustuļi. Pravietošanas dāvana Jaunās Derības laikos neaprobežojās tikai ar apustuļiem. Un ne visi pravieši bija apustuļi (Ap. d. 15:32).

Kā apustuļi un pravieši darbojas saistībā ar Kristu un baznīcu saskaņā ar Ef. 2:20 un Ef. 3:5? _____

_____

_____

Kā jau mēs zinām, lasot to, ko rakstīja Jaunās Derības apustuļi, Jēzus bija gandrīz visa viņu rakstītā centrā. Tā vai citādi Viņa dzīve, nāve, augšāmcelšanās, augstā priestera kalpošana un atgriešanās bija viņu galvenais fokuss. Vienīgais oficiālais mums pieejamais avots par apustuļu un praviešu vārdiem par Jēzu, Viņa dzīvi un darbiem, ir Bībele.

Ko tas mums liecina par to, kāpēc Bībelei ir jābūt galīgajai autoritātei attiecībā uz ticību Jēzum un Viņa nāvi par mums? _____

_____

_____

Jaunās Derības praviešu funkcijas

*Ko 1. Kor. 14:3, Ef. 4:11–13 un Atkl. 22:6 mums stāsta par Jaunās Derības praviešu lomu?*_____

_____

Šie iepriekš minētie panti, lai arī cik noderīgi, nesniedz visaptverošu skatījumu par visu, ko darīja Jaunās Derības pravieši. Tomēr daudzējādā ziņā viņi atspoguļo to, ko darīja Vecās Derības pravieši, tādējādi nodrošinot pravietošanas dāvanas nepārtrauktību.

1. Kor. 12:10 pravietošana ir minēta starp citām garīgajām dāvanām. Kristus miesas metaforā (1. Kor. 12:27, 28) pravieši ir minēti pēc apustuļiem, kuri arī saņēma atklāsmes no Dieva. Saskaņā ar 1. Kor. 14:3: "Kas pravieto, tas runā cilvēku celšanai, pamudināšanai un iepriecināšanai."

Ef. 4:11–13 uzskaitīta līdzīga garīgo dāvanu grupa kā 1. Kor. 12. Pravieši minēti starp apustuļiem, evaņģēlistiem, ganiem un skolotājiem (Ef. 4:11). Šīs personas pastāv, "lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru" (Ef. 4:12, 13). Kā redzams šeit un citur, Jēzus ir viņu vēstījuma centrālais fokuss.

Apustuļu darbos ir runāts par diviem praviešiem Jūdu un Sīlu (neviens no viņiem nav sarakstījis kādu Bībeles grāmatu), kuri "ar daudziem vārdiem pamudināja un stiprināja brāļus" (Ap. d. 15:32, NKJV). Lai gan, jā, reizēm praviešiem tiešām ir jāizsaka brīdinājumi, pat stingri brīdinājumi, viņi – atkarībā no apstākļiem – sniedz arī iedrošinājuma vārdus, īpaši grūtos laikos, vārdus, kurus neapšaubāmi ļoti novērtēja tie, kam tie bija jādzird, kā arī cerību un apsolījumu tajos.

Iedrošināšanas darbs ir minēts arī pravietošanas kontekstā (1. Kor. 14:31, NKJV). Grūtību un vajāšanu laikos pravietošanas dāvana ir bijusi iedrošinājuma un cerības avots.

Atkl. 22:6 Jēzus attēlots kā "Kungs, svēto praviešu Dievs", kura "vārdi ir uzticami un patiesi" (NKJV). Protams, viss, kas nāk no Dieva kalpiem, kad viņi runā Dieva vārdā, arī būs "uzticams un patiess". Pasaulē, kurā mēs varam kādam uzticēties tik maz, mēs patiešām varam uzticēties tam, ko saka Kunga pravieši, it īpaši Viņa Vārdā, kas ir mūsu galīgā un augstākā autoritāte.

Sievietes pravietes un jaunie mācītāji

Izlasi Lk. 2:36–38 un Ap. d. 21:9. Ko šie panti mums stāsta par sievietēm pravietēm?

_____

_____

Vecās Derības laikos Dievs aicināja gan vīriešus, gan sievietes būt par Viņa vēstnešiem. Jaunās Derības laikos ir skaidri pierādījumi par sievietēm pravietēm. Anna ir pirmā, ko Jaunā Derība sauc par "pravieti". Viņa ir persona, kas savā pilna laika kalpošanā "kalpoja Dievam ar gavēšanu un lūgšanām dienu un nakti. Un .. viņa pateicās Kungam un runāja par Viņu" (Lk. 2:37, 38, NKJV).

Ap. d. 21:9 saka, ka Filipam bija "četras neprecētas meitas, kas pravietoja" (NKJV). Jaunās Derības vēsturnieki, piemēram, Cēzarejas Eisebijs, ir atraduši vēlākus tekstus, kuros minēta vieta, kur viņas, iespējams, dzīvoja un tika apglabātas. Jebkurā gadījumā mēs lasām par sievietēm, visticamāk, jaunām sievietēm, kurām ir pravietošanas dāvana. Mēs precīzi nezinām, ko viņas pravietoja vai kādi bija viņu kalpošanas apmēri. Viena lieta, ko mēs tomēr zinām par šīm jaunajām sievietēm ar pravietošanas dāvanām: neviens no viņu pravietiskajiem vārdiem netika iekļauts Bībeles kanonā. Tas ir, viņas, tāpat kā daudzi citi pravieši, bija nekanoniskās pravietes, lai arī patiesas pravietes, kuru paustais nav iekļauts Bībeles grāmatās.

Arī jaunie mācītāji strādāja ciešā sadarbībā ar apustuļiem. Apustuļi bija jauno vadītāju mentori kalpošanā. Pāvils, piemēram, uzrunāja Timoteju kā "patiesu dēlu ticībā" (1. Tim. 1:2, NKJV; sk. arī 1. Tim. 4:12). Pāvils mācīja Timotejam pastorālās kalpošanas pamatus. Viņš par savu aicinājumu saka: "Šo piekodinājumu es lieku tev pie sirds, mans dēls Timotej, pēc agrākiem praviešu vārdiem par tevi, lai tu cīnītos ar tiem labo cīņu" (1. Tim. 1:18).

Tit. 1:4 Pāvils iepazīstināja Titu kā "īstu bērnu kopīgā ticībā". Pāvils uzticēja Titam uzdevumu iecelt vadītājus ticīgajiem Krētā, kas bija izaicinoša draudze.

Viņš jaunajam Titam sniedza padomu, kā pieiet šai svarīgajai atbildībai, un noslēgumā teica: "To māci, paskubini un norāj ar visu stingrību; neviens lai tevi nenicina" (Tit. 2:15).

Jauns, vecs, vīrietis, sieviete – mums visiem var būt sava loma Dieva darbā. Kāda ir tava loma, un kā tu vari darīt vēl vairāk? _____

_____

Viltus pravieši Jaunajā Derībā

Izlasi Mt. 24:23, 24. Par ko Jēzus mūs šeit brīdina? Kāpēc mums šis brīdinājums jāuztver tik nopietni? _____

_____

_____

_____

Jēzus nevarēja izteikties vēl skaidrāk: "Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos" (Mt. 24:24).

Maldi, no kuriem Viņš brīdina, acīmredzot būs diezgan pārliecinoši, ja reiz tiem tiešām nāks līdzi "lielas zīmes un brīnumi". Pārdabiski notikumi paši par sevi nav Dieva darbības pierādījums, lai cik pārliecinoši tie šķistu. Mums ir pārdabiski ienaidnieki. Kā Pāvils mūs brīdinājis: "Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā" (Ef. 6:12, NKJV). Un šie spēki darbojas caur viltus praviešiem.

Patiesībā viltus pravieši nav nekas jauns. Jaunā Derība atsaucas uz viltus praviešiem jau Vecās Derības laikos (Lk. 6:26). Jaunajā Derībā viltus pravieši tiek salīdzināti ar "izsalkušiem vilkiem", kuri ir "aitas ādā" (Mt. 7:15), un mums tiek teikts, ka mēs "pazīsim viņus pēc viņu augļiem" (Mt. 7:16, NKJV).

Viņu galvenais darbs ir maldināšana (Mt 7:17–20). Jēzus pats paziņoja, ka "daudzi viltus pravieši celsies un maldinās daudzus" (Mt. 24:11, NKJV) un, "ja iespējams, arī izredzētos" (Mt. 24:24; sk. arī Mk. 13:22; 1. Jņ. 4:1).

Saskaņā ar Ef. 6:10–18 kā mēs varam pasargāt sevi no jebkāda veida maldināšanas?

_____

_____

_____

_____

Dzīvot ticībā, uzvelkot "taisnības bruņas", apjozties ar "patiesību", kā arī pakļauties Svētajam Garam lūgšanā un balstīties uz Viņa Vārdu – tie ir veidi, kā pasargāt sevi no visa, kas var novest mūs no garīgā ceļa.

Ko tu vari darīt, lai labāk bruņotos pret visiem maldiem, kas pārņem mūsu pasauli?

_____

_____

_____

Saglabāt Jēzu un Viņa Vārdu centrā

Kā mēs nu jau zinām, Dievs noteiktos laikos ir aicinājis praviešus un uzticējis viņiem svarīgus uzdevumus. Viņu galvenā misija bija vest cilvēkus pie Dieva atziņas un uzticīgām attiecībām ar Viņu. Tas bija Elenas Vaitas galvenais virziens. Viņas kalpošanai bija divas galvenās funkcijas: vest cilvēkus pie Jēzus un norādīt viņiem uz Viņa Vārdu – Bībeli.

Visa Elenas Vaitas dzīve bija veltīta mīlestībai uz Jēzu un vēlmei dalīties Dieva mīlestībā ar citiem. Viņas slavenā piecu grāmatu sērija "Laikmetu cīņa" sākas un beidzas ar vārdiem "Dievs ir mīlestība". Grāmatā "Ceļš pie Kristus", iespējams, viņas populārākajā grāmatā, viņa rakstīja: "Mūsu pieaugšana žēlastībā, mūsu prieks, mūsu lietderība – viss ir atkarīgs no mūsu vienotības ar Kristu. Tieši sadraudzībā ar Viņu, katru dienu, katru stundu – paliekot Viņā –, mums ir jāaug žēlastībā. Viņš ir ne tikai mūsu ticības sākums, bet arī mūsu ticības pabeidzējs." ("Ceļš pie Kristus" 69. lpp.)

1890. gados, kad viņa strādāja pie grāmatas "Laikmetu ilgas", viņa savā dienasgrāmatā rakstīja: "Rakstot par Kristus dzīvi, esmu dziļi aizkustināta. Aizmirstu elpot, kā vajadzētu. Nespēju izturēt to jūtu intensitāti, kas pārņem mani, domājot par to, ko Kristus ir cietis mūsu pasaulē." (Manuskripts 70, 1897) Elena Vaita mīlēja runāt par Jēzu.

Bībele bija otrais Elenas Vaitas kalpošanas fokuss. Viņa uzskatīja savus rakstus par "mazāku gaismu", kas ved cilvēkus pie "lielākas gaismas" – Bībeles ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 29. lpp.). Viņa vienmēr mudināja cilvēkus vērsties pie Rakstiem, kur Dievs ir atklājis Savu mīlošo raksturu un pestīšanas plānu. Kā viņa to izteica savas kalpošanas sākumā: "Es iesaku tev, dārgais lasītāj, Dieva Vārdu kā tavas ticības un dzīves standartu." ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 30. lpp.)

Pēc vairākiem gadiem viņa rakstīja: "Kungs vēlas, lai tu pētītu Bībeli. Viņš nav devis nekādu papildu gaismu, kas aizstātu Viņa Vārdu. .. Ja to uzņem un pārdomā, [Viņa Vārds] ir kā dvēseles dzīvības asinis. Tad labi darbi tiks ieraudzīti kā gaisma, kas spīd tumsā." (130. vēstule, 1901)

Elena Vaita arī ticēja, ka visiem, kas uzvelk Kristus pravietisko mantiju, jāmāca "tas, ko Kristus mācīja. Tas, ko Viņš teica ne tikai personīgi, bet arī caur visiem Vecās Derības praviešiem un skolotājiem, ir šeit iekļauts. Cilvēciskās mācības ir izslēgtas". ("Laikmetu ilgas" 826. lpp.)

Elena Vaita savas kristīgās pieredzes centrā turēja Jēzu un Rakstus. Nākamajā piektdienā mēs iepazīsim viņas uzskatus par atklāsmi un inspirāciju.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/4.

ATKLĀSME UN INSPIRĀCIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 1:1, 2; 2. Tim. 3:15–17; 2. Pēt. 1:18–21; 2. Moz. 17:14; Atkl. 1:19; Ec. 4:1–8.

ATMIŅAS PANTS:

"Jēzus Kristus atklāsme, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim, kas apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzējis" (Atkl. 1:1, 2).

Apustulis Jānis bija daļa no divpadsmit apustuļu iekšējā loka (Lk. 8:51; Mt. 17:1; Mt. 26:36, 37). Pēc Kristus debesbraukšanas viņš turpināja savu kalpošanu Jeruzalemē. Tomēr pirms pilsētas krišanas (70. g. p. m. ē.) viņš pārcēlās uz Efezu, lai Romas provincē Mazāzijā pārraudzītu draudzes. Romas imperatora Domiciāna valdīšanas laikā, kad notika kristiešu vajāšanas, apustulis tika izsūtīts uz Patmas salu Egejas jūrā.

Patmas salā Jānis saņēma īpašas pravietiskas vēstis, kas bija adresētas ne tikai septiņām Mazāzijas draudzēm, bet arī kristiešiem visos laikmetos (Atkl. 1:1–3, 9–11). Pravietiskā vēstījuma pārraides ķēde, kuras daļa bija Jānis, izskatījās aptuveni šādi: Dievs Tēvs, Jēzum Kristum, eņģelim, apustulim Jānim un lasītājiem un klausītājiem. Tas ir klasisks atklāsmes un iedvesmas procesa piemērs, kurā Dievs izmanto praviešus, lai paziņotu Savus vēstījumus cilvēcei.

Šīs nedēļas nodarbībā tiek īpaši izskatīts daudzveidīgais atklāsmes un iedvesmas process, īpašu uzmanību pievēršot mutiskajiem, rakstiskajiem un dramatizētajiem veidiem, kā dievišķais vēstījums ir nodots cilvēkiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. oktobrī.

Vispārējā un īpašā atklāsme

*Izlasi Ebr. 1:1, 2. Kāpēc Dievs ir tik ieinteresēts runāt ar mums? Ko Viņš mums saka ar Jēzus un praviešu starpniecību?*_____

_____

Ko Visuma Radītājs grib mums pateikt? Kādēļ Viņš sazinās ar mums? Tādēļ, ka mēs esam krituši cilvēki grēcīgā pasaulē un saskaramies ar nāvi, ciešanām un pārbaudījumiem; tādēļ Dievs runā ar mums, jo Viņš vēlas, lai mēs zinātu, kāpēc mēs esam šeit, kāpēc viss ir tik slikti un kāpēc, neskatoties uz to visu, mēs varam paļauties uz Viņa mīlestību uz mums.

Dieva vispārējā atklāsme, kā tā redzama dabas pasaulē, skaidri liecina par Viņa bezgalīgo varu un gādīgo mīlestību. Ķēniņš Dāvids izsaucās: "Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu" (Ps. 19:1).

Apustulis Pāvils piebilda: "Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties" (Rom. 1:20).

Ir arī pārsteidzoši pārdomāt Dieva atjaunojošo spēku, kas izpaužas noslēpumainajos dziedināšanas procesos mūsu pasaulē. Patiešām, "Dieva dziedinošais spēks plūst cauri visai dabai. Ja tiek nocirsts koks, ja cilvēks tiek ievainots vai salauž kaulu, daba uzreiz sāk dziedēt traumu. Pat pirms vajadzības rašanās dziedinošie spēki ir gatavi; un, tiklīdz kāda daļa tiek ievainota, visa enerģija tiek vērsta uz atjaunošanas darbu." (Elena Vaita "Audzināšana" 113. lpp.)

Lai cik skaista un pamācoša var būt dabas pasaule, tā atklāj ne tikai Dieva spēku un mīlestību, bet arī ļaunuma klātbūtni (sk. 1. Moz. 3:14–19; Mt. 13:24–30). Šo divdomīgo vēstījumu var pareizi saprast tikai Dieva īpašās atklāsmes gaismā – gan Jēzū Kristū, Dieva iemiesotajā Vārdā, gan Bībelē, Dieva rakstītajā Vārdā, kas liecina par Viņu (Jņ. 5:39).

Raksti ir inspirēts Dieva vēstījumu ziņojums visiem cilvēkiem cauri gadsimtiem. Tie stāsta mums par pasaules radīšanu un tās traģisko krišanu, kā arī par Dieva brīnišķīgo pestīšanas plānu un mūsu planētas galīgo atjaunošanu. Lai arī daži Bībeles stāsti var būt īsi un selektīvi, tie vienmēr ir uzticami, jo caur tiem mūs uzrunā pats Dievs (sk. 2. Tim. 3:16; 2. Pēt. 1:19–21).

*Lai gan daba noteikti norāda uz Radītāja varas un mīlestības realitāti, kāpēc mums joprojām tik ļoti nepieciešams arī rakstītais Vārds? Ko Vārds mums pasaka tādu, ko tikai daba vien nespētu atklāt?*_____

Iedvesmas process

Daudzas grāmatas un raksti, ne tikai Bībele, ir nonākuši pie mums cauri gadsimtiem. Un tomēr par Dieva Vārdu mēs uzskatām Bībeli. Kas to atšķir no citiem tekstiem?

Izlasi 2. Tim. 3:15–17 un Jēk. 1:17. Kādu svarīgu vēstījumu mums vajadzētu paņemt no šiem pantiem? _____

_____

_____

Lai arī pastāv diskusijas, kā pareizāk būtu tulkot 2. Tim. 3:16, lielākā daļa Bībeles tulkojumu šo fragmentu atveido līdzīgi, uzsverot, ka visa Bībele ir dievišķas izcelsmes (2. Pēt. 1:20, 21).

Kāds Bībeles komentētājs skaidro šādi: "Šķiet ticamāk, ka Pāvils šeit apsver Rakstus kopumā un ka viņš teiktu, ka visi Raksti kopumā ir 'derīgi mācībai, vainošanai, labošanai un pamācībai taisnībā', nevis katrs Rakstu fragments ir noderīgs šādos veidos." (G. W. Knight III, The Pastoral Epistles: A Commentary on the Greek Text (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992), 445. lpp.)

Bet kā mums būtu jāsaprot iedvesmas process, kas radīja Bībeli? Mums jāatzīst, ka pravietiskā iedvesma ir Svētais Gars, kas palīdz patiesiem praviešiem uzticīgi nodot dievišķos vēstījumus. Šī palīdzība tiek sniegta ne tikai vēstījumu saņemšanas procesā, bet arī to skaidrā paziņošanā saņēmējiem.

Dieva vēstījumi nāca vīzijās un sapņos (4. Moz. 12:6; Jes. 6:1, 8). Dievs izmantoja arī aculieciniekus (1. Jņ. 1:1–3), Svētā Gara iedvesmotus vēsturiskus pētījumus (Lk. 1:1–3) un dievišķus iespaidus prātā (2. Pēt. 1:21). Lai arī kādus līdzekļus būtu izmantojis Svētais Gars, praviešiem un Bībeles autoriem tika doti objektīvi (nevis subjektīvi) patiesības vēstījumi, kas bija jānodod tālāk. Tas nozīmē, ka Dieva vēstījumus Viņa sūtņi nedrīkstēja mainīt vai kā citādi sagrozīt, pat ja viņi izmanto savus vārdus, lai tos formulētu.

Uzdevums nodot pravietiskos vēstījumus to sākotnējai auditorijai varēja tikt veikts mutiski (2. Pēt. 1:19–21) vai rakstiskā formā (Jņ. 20:30, 31), vai pat dramatizējot (Ec. 4:1–8).

Lai gan joprojām ir daudz jautājumu par to, kā Bībele tika iedvesmota vai kā vispār darbojas inspirācija, kāpēc ir tik svarīgi uzticēties Bībelei kā Dieva iedvesmotajam Vārdam – neatkarīgi no tā, ka mēs pilnībā neizprotam, kā Bībele tika iedvesmota?

_____

_____

Mutiskie vēstījumi

Izlasi 2. Pēt. 1:18–21. Kāda pārliecība mums ir, ka Dieva praviešu mutiskie vēstījumi bija tikpat inspirēti un uzticami kā rakstītie? _____

_____

_____

_____

Dievs runāja ar Ādamu un Ievu pirms grēkā krišanas (1. Moz. 2:16, 17) un arī pēc tam (1. Moz. 3:9–19). Abos gadījumos viņi pilnīgi izprata Viņa vārdus. Viņa balss skaidri skanēja arī Sinaja kalnā (2. Moz. 20:1–20), kā arī Jēzus kristībās un apskaidrošanas brīdī (Mt. 3:17, Mt. 17:5). Mēs varam nepareizi interpretēt to, ko citi cilvēki mums saka. Bet, kad Dievs runā ar kādu, tad, protams, nav iespējama nekāda nesaprašanās vai maldināšana.

Bībele apstiprina, ka "Dievs runāja uz Mozu un sacīja viņam: 'Es esmu Kungs'" (2. Moz. 6:2, NKJV). Daudzi Bībeles autori atzina, ka dzirdējuši Dieva balsi, kad Viņš ar tiem runāja. Tā, piemēram, notika ar Jesaju (Jes. 8:1, 11), Jeremiju (Jer. 1:4, 9, 11) un Ecehiēlu (Ec. 3:16; Ec. 6:1). Jebkurš mēģinājums noliegt šos un citus līdzīgus apgalvojumus beidzas ar to, ka tiek apšaubīts praviešu godīgums un pašas Bībeles uzticamība.

Kā Dievs uzrunāja praviešus viņiem saprotamā cilvēku valodā, tāpat arī pravieši uzrunāja savu auditoriju. Piemēram, Noa bija patiess Dieva pravietis un uzticams "taisnības sludinātājs" (2. Pēt. 2:5). Viņš nav uzrakstījis nevienu Bībeles daļu, bet Dieva vēstījumu saviem laikabiedriem viņš nodeva mutiski, un viņa vēstījums bija ne mazāk iedvesmots kā kanonisko praviešu raksti.

Vairāki citi pravieši, tostarp Nātans, Elija, Elīsa un Jānis Kristītājs, arī nav autori kādai Bībeles daļai, bet savu vēstījumu nodeva tikai mutiski.

Un kā ir ar pašu Jēzu Kristu? Evaņģēlijos minēts, ka Viņš šīszemes kalpošanas laikā "rakstīja ar pirkstu uz zemes" (Jņ. 8:6, NKJV). Tas ir viss. Mums nav ziņu, ka Jēzus būtu sarakstījis vēl ko citu. Bet Viņš mācīja un sludināja mutiski "kā tas, kam ir vara" (Mt. 7:29, NKJV). Daži no Viņa klausītājiem pat atzina: "Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks." (Jņ. 7:40, 46) Dieva vēstījumus Jēzus galvenokārt paziņoja mutiski. Viņa vēstījumi nebija zemākas nozīmes vai mazāk saistoši tikai tāpēc, ka Viņš pats nav sarakstījis nevienu Bībeles grāmatu.

Cik aizraujoši, ka Dievam ir arī citi pravieši, kuri nav iekļauti Bībelē! Kāpēc šie nekanoniskie pravieši arī ir autoritātes? _____

_____

Rakstiskie vēstījumi

Dažas slavenas runas ir dziļi ietekmējušas cilvēku dzīvi un pat mainījušas vēstures gaitu. Ja šīs runas nebūtu pierakstītas, vārdi ar laiku būtu izdzisuši vai kļuvuši izkropļoti. Tādējādi rakstīšana piešķir runātajam vārdam pastāvību, un šī pastāvība ļauj nodot vēstījumu citām paaudzēm.

Drīz pēc tam, kad israēlieši atstāja Ēģipti un uzvarēja amalekiešus, Dievs norādīja Mozum: "Ieraksti to par piemiņu grāmatā" (2. Moz. 17: 14). Sākot ar Mozu, kurš sarakstīja Bībeles pirmās piecas grāmatas, 90. psalmu un Ījaba grāmatu, Svētais Gars vadīja kanoniskos praviešus, lai tie pierakstītu to, kas tagad veido Bībeles 66 grāmatas.

Izlasi 2. Moz. 17:14; Jņ. 20:30, 31; 1. Kor. 10:11 un Atkl. 1:19. Kādi ir daži no iemesliem, kāpēc Dievs lūdza Saviem praviešiem pierakstīt vēstījumus, ko Viņš tiem deva? ___

_____

_____

_____

_____

Dažādās Bībeles grāmatas atspoguļo dažādo autoru literāro stilu un prasmes. Kā apspriedīsim nākamās nedēļas nodarbībā, katra autora atšķirīgās nianses un dažādie stili nemazina viņu vēstījumu nozīmi, jo iedvesmai nav "pakāpju". Dažas Bībeles daļas acīmredzami ir vairāk attiecināmas un piemērojamas mūsu šodienas dzīvei un ticībai nekā citas daļas. Bet šī patiesība nepadara vienu Bībeles daļu vairāk iedvesmotu nekā citu.

Dažreiz Bībeles autori pierakstīja iedvesmotās vēstis, kuras viņi sākotnēji bija pasludinājuši mutiski paši vai ar uzticama līdzgaitnieka palīdzību. 5. Moz. grāmatā Mozus pierakstīja pēdējās runas, ko viņš teica israēliešiem pirms savas nāves. Četros evaņģēlijos ir pierakstītas vairākas Jēzus svētrunas un pamācības Viņa šīszemes kalpošanas laikā.

Bet ir gadījumi, kad pravieši citēja neiedvesmotus avotus (Ap. d. 17:28; 1. Kor. 15:33; Tit. 1:12) un pat sātana vārdus (1. Moz. 3:1–5; Mt. 4:1–11).

Mums jāatceras, ka, pierakstot citu cilvēku jūtas un vēlmes, pravieši pauda arī savu cilvēcisko reakciju (sk. Dan. 8:27; Atkl. 22:8, 9). Turklāt Bībele apraksta daudzus labus piemērus, kurus vajadzētu atdarināt, bet arī daudzus sliktus, no kuriem vajadzētu izvairīties (1. Kor. 10:1–11).

Lasot Bībeli, mums jāpatur prātā, ka, lai gan tā nav rakstīta nevainojamā valodā, tajā ir ietverta neapstrīdama vēsts, kas izturēs laika pārbaudi.

Drāma, simboli, līdzības

Bībele ir bagāta ar dažādiem simboliem un metaforām. Piemēram, visa Vecās Derības upuru sistēma ar sentēvu altāriem, Mozus svētnīcu un Jeruzalemes templi bija simbolisks Kristus izpirkšanas upura pie krusta un Viņa Debesu priesterības atveidojums (Ebr. 8:1–6).

Daniēla pravietojumos pasaules valstis un varas tika attēlotas kā liela tēla dažādas daļas (Dan. 2:31–45), dažādi dzīvnieki un ragi (Dan. 7 un 8) un divi ķēniņi (Dan. 11). Līdzīgi attēlojumi parādās arī Atklāsmes grāmatā, piemēram, 13. nodaļā minēto divu zvēru gadījumā.

Savās mācībās Jēzus par Sevi runāja, piemēram, kā par Dzīvības Maizi (Jņ. 6:35, 41–58), par pasaules Gaismu (Jņ. 8:12; Jņ. 9:5) un Patieso Vīnakoku (Jņ. 15:1–8). Un, izmantojot sējēja līdzību (Mt. 13:1–9, 18–23) un vairākas citas (Mt. 13:24–52, u. tml.), Jēzus ilustrēja Savas valstības būtību un izaugsmi.

*Izlasi Ec. 4:1–8. Kāpēc, jūsuprāt, Dievs ne tikai runāja, bet arī dažas no Savām vēstīm attēloja dramatiski?*_____

_____

_____

_____

Spilgtas dramatizācijas piemērs ir Ec. 4:1–8, kur Dievs lūdza pravieti izveidot Jeruzalemes miniatūru un gulēt vispirms uz kreisā sāna 390 dienas, kas simbolizēja Israēla namu, un pēc tam uz labā sāna 40 dienas, kas simbolizēja Jūdas namu. Vēl viena vizuāla pieredze bija Hozejas dievišķi noteiktā laulība ar Gomeru, prostitūtu, kas simbolizēja Israēla garīgo neuzticību Dievam (Hoz. 1:2–9).

Ecehiēla un Hozejas dramatiskā pieredze mūsdienās šķiet diezgan šokējoša. Bet tāds arī bija mērķis: vēstīm bija jābūt šokējošām ne tikai mums, bet arī tolaik dzīvojošajiem cilvēkiem. Laikā, kad praviešu brīdinājumi tika nekaunīgi noraidīti (sk. 2. L. 36:15–21), pēdējais Dieva žēlastības solis bija dramatiski brīdināt cilvēkus par viņu patieso stāvokli, lai vestu viņus pie patiesas nožēlas. Šāds dramatisks izklāsts noteikti palīdzēja viņiem saprast, cik nopietni jāuztver Dieva brīdinājums.

Kādu dramatizāciju kāds varētu īstenot šodien, lai mūs brīdinātu, piemēram, par to, ka esam laodiķieši? (Sk. Atkl. 3:14–18.) _____

_____

_____

_____

Elena Vaita par atklāsmi un iedvesmu

Septītās dienas adventisti tic, ka Elena Vaita bija dievišķi iedvesmota. Viņas raksti, dzīve un kalpošana atbilst patiesa pravieša kritērijiem. Viņai piemita tāda pati inspirācijas kvalitāte kā Bībeles praviešiem, lai gan viņa nekad neuzskatīja savus rakstus par vienlīdzīgiem Svētajiem Rakstiem. Gluži pretēji, Elena Vaita vienmēr izcēla Bībeli. Bet kā viņa pati izprata Dieva pravietiskās atklāsmes, kas viņai tika dāvātas, un savas inspirācijas procesu?

Pirmkārt, Elena Vaita vienmēr uzskatīja Bībeli par autoritatīvu un neapstrīdamu Dieva atklāsmi. Bībele atklāj Dieva patiesību un Viņa pestīšanas plānu kritušajai cilvēcei. Šajā procesā, kā mēs noskaidrojām, Viņš izmanto praviešus, lai paziņotu Savus vēstījumus.

Otrkārt, Elena Vaita atzina, ka inspirācijas process ietver dievišķā un cilvēcīgā mijiedarbību. Dievs paziņoja Savus vēstījumus, un tad dievišķo norādījumu pravietis nodeva tālāk saviem vārdiem. Kā to izteica Elena Vaita: "Nevis Bībeles vārdi ir inspirēti, bet gan cilvēki. Inspirācija nedarbojas uz cilvēka vārdiem vai izteikumiem, bet uz pašu cilvēku, kurš Svētā Gara ietekmē tiek piepildīts ar domām. .. Dievišķais prāts un griba apvienojas ar cilvēcisko prātu un gribu; tādējādi cilvēka izteikumi ir Dieva vārds." ("Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 21. lpp.)

Attiecībā uz atklāsmēm un pravietiskajiem sapņiem Elena Vaita "domu inspirāciju" izprata kā dievišķās atklāsmes un cilvēcīgās pieredzes apvienojumu. Viņa rakstīja: "Bībele ar tās Dieva dotajām patiesībām, kas izteiktas cilvēku valodā, parāda dievišķā un cilvēciskā apvienojumu." (Turpat, 25. lpp.) Dievs ir izmantojis daudzus veidus, lai radītu izpratni par Savu vēstījumu Sava vēstneša prātā. Tie ietvēra attēlus, vārdus un domas, kas iesaistīja visas pravieša maņas. Elenas Vaitas pieredze bija līdzīga Bībeles rakstītāju pieredzei.

Treškārt, Elena Vaita norādīja, ka ne visa viņas cilvēcīgā pieredze un saziņa bija iedvesmota. "Ir brīži, kad jāizsaka parastas lietas," viņa norādīja, "prātu aizņem arī parastas domas, ir jāraksta parastas vēstules un jāsniedz informācija, kas tiek nodota no viena darbinieka citam. Šādi vārdi, šāda informācija netiek sniegta ar Dieva Gara īpašo iedvesmu." (Turpat, 39. lpp.) Ir svarīgi apzināties šo atšķirību, lasot un atsaucoties uz viņas rakstiem un pieredzi, it īpaši uz viņas sarakstēm un dienasgrāmatām.

Zinot Elenas Vaitas izpratni par atklāsmi un inspirāciju, mēs varam izvairīties no galējībām un interpretēt viņas padomus saprātīgi un ar izpratni.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/5.

PRAVIETISKIE RAKSTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 17:14; Jes. 13:1; Jer. 36:17, 18; Rom. 16:22; Lk. 1:1–4; Jūd. 14, 15; 2. Kor. 4:7.

ATMIŅAS PANTS:

"Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību" (Rom. 15:4).

Kā jūs vēlētos, lai jums iemāca dziesmu, ko sacerējis pats Dievs? 5. Moz. grāmatas 32. nodaļā vārdus Mozus uzrakstīja pēc Dieva norādījuma (5. Moz. 31:19–22). Parasti mēs nedomājam par dziesmām, runājot par pravietiskajiem rakstiem, lai gan daudzi psalmi patiešām ir inspirētas dziesmas, pat ja vārdus nav diktējis pats Kungs.

Bībele apraksta trīs galvenos veidus, kā pravieši paziņoja Dieva vēstījumus: (1) mutiski, (2) rakstiski un (3) ar simboliskām darbībām vai dramatizācijām. Šonedēļ mēs pievērsīsimies rakstītajiem tekstiem Bībelē. Dieva Vārds tika izteikts ar Viņa sūtņu vārdiem, ieskaitot praviešu svētrunas un runas.

Padomājiet par rakstīšanas stilu un žanru daudzveidību pravietiskajos rakstos – stāstījums, vēsture, dzeja, raudu dziesmas un vēstules ir tikai daži no tiem. Izraudzīti vīrieši un sievietes cilvēciskā valodā izteica to, ko Svētais Gars viņus vadīja paziņot. Šonedēļ mēs aplūkosim viņu rakstīšanas procesu, literāro palīgu (sekretāru) izmantošanu un lietas, kas jāpatur prātā, pētot sarežģītas Rakstu vietas.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. novembrī.

Aicinājums rakstīt

Sākotnējā metode, ko Dievs izmantoja, lai nodotu vēstījumus cilvēcei, bija tieša mutiska saziņa, piemēram, dzirdamas balsis, sapņi vai eņģeļi. Tikai Mozus laikā Rakstos lasām pirmo dievišķo norādījumu attiecībā uz šāda veida pieredzi, proti, ierakstīt "grāmatā" to, ko Dievs bija teicis.

*Kur pirmo reizi Bībelē pieminēta rakstīšana? Izlasi 2. Moz. 17:14.*_____

_____

_____

_____

Vecajā Derībā mēs atrodam daudzus piemērus, kā Dievs dod norādījumus Saviem vēstnešiem, lai Viņa vārdus nodotu tālāk Savai tautai. Tāpat kā Mozum, arī Jeremijam tika teikts:

"Ņem rakstu rituli un raksti tanī visus tos vārdus, ko Es ar tevi esmu runājis par Israēlu, par Jūdu un par visām tautām no Josijas laika līdz šai dienai!" (Jer. 36:2)

Viņam tika norādīts arī iemesls, kāpēc pravietojumi viņam bija jāpieraksta: "Varbūt Jūdas nams, kad tas dzirdēs, kādu Es tiem esmu nodomājis sūtīt nelaimi, varbūt viņi ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa, un Es tiem varu piedot viņu noziegumus un grēkus" (Jer. 36:3). Pravietojumi tika doti, lai tautu glābtu, nevis tādēļ, lai apmierinātu ziņkāri par nākotni.

Dieva sūtņi rakstīja visdažādākajos apstākļos. Bībeles pirmās piecas grāmatas Mozus sarakstīja, atrodoties tuksnesī. Dāvids vairākus no saviem psalmiem sacerēja, kamēr viņu vajāja Sauls (sk. Ps. 52, 54, 57, 59). Daniēls savas atklāsmes uzrakstīja, kalpojot Bābeles un Medopersijas galmos. Savukārt vēstules efeziešiem, filipiešiem, kolosiešiem un Filemonam, Pāvils uzrakstīja, atrodoties cietumā, bet Atklāsmes grāmatu Jānis uzrakstīja, būdams trimdā Patmas salā. Ir skaidrs, ka tad, kad Dieva sūtņiem radās iedvesma rakstīt, viņi tika piepildīti ar Svēto Garu neatkarīgi no apstākļiem.

Interesanti, ka visas zināmās Jēzus mācības ir nonākušas pie mums rakstiskā veidā ar cilvēku starpniecību, kuriem Dievs izvēlējās uzticēt šīs dārgās patiesības. Tas parāda Dieva pārliecību, ka Viņa vēstneši uzticīgi pierakstīs un saglabās dievišķās vēstis.

Kā jūs atbildētu replikai, ka mēs nevaram uzticēties Bībelei, jo mums nav oriģinālo manuskriptu? Kāpēc tas patiesībā ir vājš arguments? _____

_____

_____

_____

Literārie žanri un stili

Dieva iedvesmotie vēstneši ir izmantojuši dažādus rakstības stilus. Daži atgādina dienasgrāmatas (sk. 4. Moz. 33:1–49). Savukārt Daniēla, Caharijas un Jāņa grāmatas ir apokaliptiskā stilā, ko cita starpā raksturo grandioza simbolika, kosmiskas tēmas un Debesu būtņu apraksti.

*Izlasi Jes. 13:1. Kā Bībelē raksturota Jesajas pasludinātā vēsts?*_____

_____

_____

_____

Vīzijas, ko saņēma pravieši, dažkārt sauc par "orākulām", kas nozīmē dievišķu saziņu vai atklāsmes (dažās Bībelēs šis vārds tulkots kā "nasta"). Kā īpaši redzams jaunākajos Bībeles tulkojumos, daudzi no tiem ir uzrakstīti dzejas formā, bieži izmantojot paralēlismu. Paralēlisms ir tad, kad nākamās rindas atkārto vai dažkārt veido kontrastu ar iepriekšējām rindām. Piemēram: "Tanī dienā cilvēki raudzīsies uz savu Radītāju, viņu skati būs vērsti uz Israēla Svēto" (Jes. 17:7). Šajā piemērā "Radītājs" un "Svētais" ir paralēlie vārdi, un katrs ainojums sniedz jaunu informāciju.

Pravieši izmantoja arī izplatītus literārus paņēmienus, piemēram, metaforas (simbolus) un hiperbolas (pārspīlējumus). Mēs labāk izpratīsim un spēsim attiecināt uz sevi viņu vēstījumus, ja atpazīsim katra izmantoto rakstības veidu.

Cits literārais stils, kas bieži sastopams Rakstos, ir "derības tiesas prāva". Piemēram, Jer. 2:4–9 Jeremija izklāsta Dieva tiesisko sūdzību pret Savu tautu par derības saistību pārkāpšanu. Izmantojot tiesas zāles kontekstu, autors attēlo Dievu kā prokuroru, kurš izklāsta Sava sprieduma iemeslus.

Bībelē ir arī pravietiski raksti, vēsture, dziesmas un līdzības. Jeremijam tika uzdots sastādīt grāmatu ar visiem viņa vēstījumiem (Jer. 36:2), savukārt liela daļa Jaunās Derības sastāv no vēstulēm, kas adresētas atsevišķām personām vai kopienām. Šiem dažādajiem saziņas veidiem ir vienādi liela autoritāte. Pāvila vēstules jāuzskata par tikpat svarīgām kā seno praviešu raksti, jo Pāvils savās vēstulēs sniedz skaidrus pierādījumus, ka viņš ir Svētā Gara iedvesmots (sk. 1. Kor. 7:10, 12, 40).

Daži pētnieki Rakstos uzsver cilvēcisko elementu, nevis dievišķo. Kāpēc tas ir drošs ceļš uz garīgo bojāeju? _____

_____

_____

_____

Rakstveži

*Izlasi Jer. 36:17, 18 un Rom. 16:22. Ko šie panti mums stāsta par to, kā Bībeles autori izmantojuši literāros palīgus?*_____

_____

_____

_____

_____

Iespējams, Jeremija varēja rakstīt savus vēstījumus pats, bet viņš izraudzījās uzticamu rakstvedi, lai tas pieraksta viņa pravietojumus un nodod tautas vadītājiem. Jeremija nav vienīgais piemērs Bībelē, kur pravieši, lai paziņotu dievišķo vēstījumu, izmantoja literāro palīgu pakalpojumus.

Jaunajā Derībā, lai gan Tercijs saka, ka viņš "raksta šo vēstuli" (Rom. 16:22), jau no Vēstules romiešiem sākuma ir skaidrs, ka viņš raksta tikai to, ko Pāvils ir vēlējies pateikt. Tercijs bija viņa "amanuensis" jeb sekretārs – literārais palīgs, kurš Pāvila vārdus pārvērta rakstiskā formā.

Šāda prakse Pāvilam bija ierasta. Noslēdzot vēstules kolosiešiem un tesaloniķiešiem, Pāvils īpaši piebilst, ka savu sveicienu raksta "ar savu roku" (Kol. 4:18; 2. Tes. 3:17), lai apliecinātu visas vēstules autentiskumu. Tas liecina, ka viņš ir diktējis vēstules kādam palīgam. Tā kā tas varētu kādam radīt šaubas par to, vai vēstule viņu pareizi atspoguļo – un, vēl ļaunāk, vai tā vispār ir no viņa –, Pāvils beigās pievienoja ar savu roku rakstītu piezīmi, lai nebūtu šaubu par vēstules īstumu.

Daudzi pētnieki Pāvila vēstuļu literārā stila atšķirības saista ar to, ka viņš izmantoja literāros palīgus. To pašu domā arī par abām Pētera vēstulēm: "Lai gan ir fakts, ka 2. Pētera vēstules valodas stils atšķiras no pirmās vēstules stila, to var pamatoti izskaidrot ar iespēju, ka Pēteris .. izmantoja sekretāru palīdzību, formulējot vēstuli, ko viņš rakstīja grieķu valodā. Ja Pāvils, kurš grieķu valodu pārvaldīja brīvi, izmantoja sekretārus, kā tas acīmredzami bija, ir vēl loģiskāk domāt, ka Pēteris, kura dzimtā valoda bija aramiešu valoda, būtu rīkojies tāpat, un ka šie sekretāri noteikti būtu ietekmējuši grieķu valodā rakstīto vēstuļu formulējumu." ("The SDA Bible Commentary" 5. sēj., 186. lpp.)

Tas liecina, ka, saglabājot uzticību Dieva vēstnešu domām un nozīmei, izmantotais vārdu krājums un teikumu uzbūve varbūt atspoguļo viņu palīgu atšķirīgās literārās dotības. Inspirētas ir domas, bet ne obligāti konkrētie vārdi, kas izmantoti, lai izteiktu šīs inspirētās domas.

Literatūras avoti

"Un vēl jāuzsver, ka šis mācītājs bija tiešām gudrs, ka viņš mācīja tautai īstas, dziļas un pareizas atziņas un bija domātājs, kas sacerēja daudzus sakāmos vārdus. Un mācītājs lūkoja atrast iepriecinošus vārdus un pareizi uzrakstīt patiesības vārdus" (Sal. māc. 12:9, 10).

No šī fragmenta var izsecināt, ka Salamans var nebūt autors visiem sakāmvārdiem, kurus bija pierakstījis. Dieva iedvesmots, viņš bija "izpētījis" daudzus teicienus un meklēja "iepriecinošus vārdus". Faktiski bieži citētais apraksts par dievbijīgo sievieti Salamana pamācībās 31. nodaļā tiek attiecināts uz citādi nezināmā ķēniņa Lemuela māti, nevis uz Salamanu (Sal. pam. 31:1). Pierādījumi liecina arī par Ēģiptes literatūras ietekmi uz Salamana pamācībām.

Līdzīgi arī Vecās Derības inspirētie vēsturnieki norāda, ka viņi izmanto arhīvus un citas vēstures hronikas, lai pēc iespējas precīzāk izklāstītu Dieva tautas vēsturi.

Izlasi 1. Ķēn. 11:41; Lk. 1:1–4 un Jūd. 14, 15. Ko šie panti mums stāsta par to, kā iedvesmotie rakstnieki dažkārt izmantojuši avotus ārpus Bībeles? _____

_____

_____

_____

Bībeles rakstnieki Ezra un Nehemija savu aprakstu veidošanā arī izmantoja citus vēsturiskus avotus. Ezra savā grāmatā iekļauj vēstuļu un valdnieku rīkojumu kopijas par Jeruzalemi un Persiju (sk. Ezras 4.–7. nod.), bet Nehemija stāsta par ciltsrakstiem, kurus viņš atradis un iekļāvis savā vēstījumā (sk. Neh. 7:5–72).

Šis princips parādās arī Jaunajā Derībā. "No Lūkas pieredzes ir skaidrs, ka inspirācija darbojas saskaņā ar prāta spēju dabisko darbību un to neizslēdz. Šeit ir inspirēts rakstnieks, kuru Svētais Gars vadīja, lai rūpīgi pētītu pieejamos mutiskos un rakstiskos avotus par Kristus dzīvi un tad apvienotu šādi savāktās ziņas vienotā stāstā." ("The SDA Bible Commentary" 5. sēj., 669. lpp.)

Jūda, šķiet, citē no 1. Ēnoha 1:9 – nekanoniska starpderību laika ebreju darba. Neminot nevienu vārdā, Pāvils ir citējis arī grieķu filosofus (sk. Ap. d. 17: 28 un Tit. 1:12).

*Lai gan Bībeles autorus bieži vien iedvesmoja tieša atklāsme, tomēr tas neliedza šiem vēstnešiem smelties arī no citiem avotiem. Kāpēc mums ir svarīgi atcerēties šo patiesību?*_____

_____

_____

Dievišķā vēsts un cilvēciskās nepilnības

*Ko Pāvils saka par Dieva dārgumu 2. Kor. 4:7?*_____

_____

_____

_____

Pāvils raksta, ka Dieva dārgums ir uzticēts "māla traukiem" (cilvēkiem), lai Dieva spēks varētu parādīties kontrastā ar mūsu pašu vājībām. Raksti atklāj – kā Dieva vēstneši netika pārdabiski pasargāti no kļūdām savā personīgajā dzīvē (piemēram, Mozus, Elija, Dāvids, Jona un Pēteris), tāpat arī viņu raksti nebija pasargāti no cilvēciskā faktora un saziņas nepilnībām.

"Dievišķā un cilvēciskā savienība, kas atklājas Kristū, pastāv arī Bībelē. Atklātās patiesības visas ir 'Dieva iedvesmotas', tomēr tās ir izteiktas cilvēku vārdos un pielāgotas cilvēku vajadzībām." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj., 747. lpp.)

Dieva vēstnešu cilvēciskums netiek atņemts līdz ar viņu dievišķo aicinājumu paziņot patiesības dārgumus, kā Pāvils rakstīja 2. Kor. 4:7. Tāpat nešķiet, ka Svētais Gars uzskatīja par vajadzīgu atturēt Savus vēstnešus no tādiem izteikumiem un vārdiem, kurus mums šodien ir grūti saskaņot vai izskaidrot. Lai arī cik maz ir šādu pantu, ir vajadzīgs ļoti šaurs prāts, lai tos uzskatītu par problēmu. Kā bibliskiem kristiešiem mums jāpakļaujas Dieva Vārdam tādā mērā, kādā mēs to saprotam, un jāuzticas Kungam, neskatoties uz to, ko mēs nesaprotam.

Dažas neatbilstības var skaidrot ar nenozīmīgām kļūdām, ko pieļāvuši vēlākie pārrakstītāji, vai ar pretrunīgiem avotiem, uz kuriem paļāvušies inspirētie autori. Apskatot problemātiskās rakstvietas, mums jājautā sev, vai mēs pilnībā izprotam rakstītāja vārdu nozīmi un vai turpmāka izpēte varētu neskaidrības atrisināt.

Pat ja mums neizdodas atšifrēt katru šķietamo kļūdu vai neatbilstību, mēs atklājam, ka tās nav būtiskas attiecībā uz sniegtā vēstījuma būtību. Mēs varam būt pārliecināti, ka Rakstu dievišķās patiesības ir uzticamas, neraugoties uz Dieva vēstnešu nepilnībām.

*Kāpēc, jūsuprāt, Dievs izvēlējās izmantot kļūdainus cilvēkus, nevis grēka neskartus eņģeļus kā Savus galvenos vēstnešus?*_____

_____

_____

Elenas Vaitas raksti

Elenas Vaitas pieredze un raksti lielā mērā atbilst tam, ko šonedēļ pētījām par Dieva vēstnešiem Bībelē. Arī viņa saņēma dievišķu uzdevumu uzrakstīt to, kas viņai tika atklāts.

1909. gadā Elena Vaita rakstīja: "Tā kā negadījums gandrīz bija maksājis man dzīvību, mana veselība bija vāja un es nespēju rakstīt. .. Bet vienā naktī Kunga eņģelis nāca pie manas gultas un teica man: 'Tev jāuzraksta tas, ko es tev dodu.' Es teicu: 'Es nevaru rakstīt.' Atkal tika dota pavēle: 'Uzraksti to, ko es tev dodu.' Es nolēmu pamēģināt, paņēmu no galda rakstāmdēli, sāku rakstīt un atklāju, ka vārdus varu viegli uzrakstīt." ("The General Conference Bulletin", 1909. gada 31. maijs)

Tāpat kā Svēto Rakstu inspirētie autori, arī Elena Vaita izmantoja literāros palīgus. Viņas sekretāri veica darbu, ko parasti dara redaktori, – palīdzēja autorei skaidri izteikt savu vēstījumu, neieviešot tajā savas domas. Viņi nebija ēnu autori vai līdzautori. Viņu darbs bija atkarīgs no materiāla, ko Elena Vaita pati radīja, neatkarīgi no tā, vai tas bija uzrakstīts ar spalvu vai nodots mutiski.

Elena Vaita savos darbos ir arī citējusi un pielāgojusi materiālu no citiem literāriem avotiem kā palīgmateriālu savas vēsts pasniegšanā. Iesakot saviem lasītājiem dažas no tām pašām grāmatām, ko viņa bija izmantojusi, ir skaidrs, ka viņa negribēja būt viltīga vai netaisna pret šiem autoriem, kuru valodā viņa bija atradusi piemērotus izteicienus, lai paustu patiesības, ko viņa vēlējās aprakstīt.

Kā ir ar neatbilstībām vai neprecizitātēm?

"Attiecībā uz nekļūdīgumu," viņa rakstīja, "es to nekad neesmu par sevi apgalvojusi; tikai Dievs ir nekļūdīgs." ("Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 37. lpp.)

Viņas rakstos var atrast dažus apgalvojumus, kurus ir grūti saprast vai saskaņot ar citiem. Elenas Vaitas dievišķais aicinājums nelikvidēja viņas cilvēciskumu. Tāpat kā mēs visi, arī Elena Vaita pieauga un nobrieda, un šī izaugsme un briedums atklājas viņas rakstos.

Kā jau tika minēts, bet ir vērts atkārtot, viņa arī laboja tos, kuri ticēja, ka katrs viņas rakstītais vārds nāk tieši no Debesīm. "Ir brīži, kad jāizsaka parastas lietas, prātā jāpatur parastas domas, jāraksta parastas vēstules un jāsniedz informācija, kas ir nodota no viena darbinieka citam. Šādi vārdi, šāda informācija netiek sniegta ar Dieva Gara īpašo iedvesmu." ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 58. lpp.)

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/6.

TAGAD KLAUSIETIES!

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 13:26–30; Jer. 36:20–26; 2. L. 36:15, 16; Mt. 23:30–35; 1. Kor. 10:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

"Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām" (1. Kor. 10:11).

Cilvēki mūsdienās tiek mudināti izteikt "savu patiesību" – savu pieredzi, savas idejas, pārliecību, vajadzības, robežas – lai kādas tās arī būtu. Katra "patiesība" esot derīga, un to nevajagot apklusināt. Tomēr kas notiek, ja dažas no šīm dziļi turētajām "patiesībām" nonāk konfliktā ar Patiesību, Jēzu Kristu, un Viņa rakstīto Vārdu?

Daļa cilvēku pieņem Bībeles patiesības un novēršas no savām kļūdām, kamēr citi pieķeras saviem meliem. Daži maina savu uzvedību, reaģējot uz patiesību; citi pret to saceļas. Tāda ir bijusi cilvēces vēsture.

Bībeles praviešiem bieži tika uzticēts sludināt vēstis, kuras cilvēki nevēlējās dzirdēt. Tāpēc daudzi no viņiem tika kritizēti, izstumti, viņiem draudēja nāve, un daži patiešām tika nogalināti (Ebr. 11:32–38). Neskatoties uz to visu, Dieva pravieši uzticīgi sludināja savus vēstījumus, jo dievišķā pravietiskā vadība viņiem nebija izvēles priekšmets. Tās bija dzīvību glābjošas pamācības Dieva tautai. Tāpēc vēstījumi bija jāpaziņo neatkarīgi no cenas, ko pravietim tas maksāja.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. novembrī.

Dusmas uz Dieva sūtni

Mozus, Dieva izraudzītais vadonis, pazina gan prieku, gan sāpes, vadot raibo ļaužu pūli cauri tuksnesim uz Apsolīto zemi.

*Izlasi 4. Moz. 14:4–11. Kas notiek šajos pantos? Kāpēc ļaudis ir dusmīgi uz Mozu un Āronu?*_____

_____

_____

Rūpīgi izlasot šos pantus, redzams, ka Israēla bērni bija dusmīgi uz Dievu, jo neticēja Viņam. Mozus un Ārons, Dieva augstākās varas cilvēciskie pārstāvji, bija viegli mērķi tautas dusmām. Vajadzība pēc fiziskās un garīgās drošības ir galvenais dzinulis, kas piemīt visiem cilvēkiem. Kad kāds no tiem tiek apdraudēts vai mēs uztveram kaut ko kā draudus mūsu fiziskajai vai garīgajai labklājībai, mēs varam kļūt dusmīgi vai pat nesaprātīgi.

Izlasi 4. Moz. 13:26–30. Kāpēc israēlieši bija tik ļoti nobijušies? Kādus iedrošinošus vārdus Kālebs viņiem teica? _____

_____

_____

Israēlieši izjuta pamatotas bažas par izaicinājumiem, lai varētu ieņemt Apsolīto zemi, "bet, kad cilvēki atver savas sirdis neticībai, viņi pakļauj sevi sātana varai, un neviens nevar pateikt, cik tālu viņš tos aizvedīs" (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 389. lpp.). Mozus šajā brīdī saskārās ar gandrīz nepārvaramu vadības krīzi. Tautas bailes drīz vien pārauga dusmās pret Āronu un Mozu – tā bija atklāta sacelšanās pret Dievu. Kad tauta meklēja jaunus vadītājus, lai aizstātu Dieva izraudzīto pravieti/vadītāju (5. Moz. 34:10–12; 4. Moz. 14:4), Jozua un Kālebs saplēsa savas drēbes un lūdza tautu uzticēties Dievam, neskatoties uz bailēm: "Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievedīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek. Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus" (4. Moz. 14:8, 9).

*Ir viegli uzticēties Dievam, kad viss ir labi, vai ne? Bet kā ir tad, kad notiek katastrofa? Kā ir tad, kad uzticēšanās Dievam nozīmē diskomfortu vai neērtības? Kā jums veicas tamlīdzīgos apstākļos?*_____

_____

_____

Vēsts iznīcināšana. 1. daļa

Izlasi Jer. 36:20–26. Kas notika tiesā, un kā vadītāji reaģēja uz pravietisko brīdinājumu? _____

_____

_____

Jeremija bija Dieva pravietiskā balss Jūdas tautai laikā, kad tuvojās neizbēgama bojāeja. Daudzus gadus Dievs caur Jeremiju bija brīdinājis Jūdu par Savu neapmierinātību ar viņiem un to, ka Bābele viņus iekaros un aizvedīs gūstā (Jer. 6:8–19; Jer. 26). Kungs centās viņus glābt, bet viņiem bija jāpaklausa.

Jūdas grēku bija daudz, tie bija kliedzoši un nemainīgi. Elku pielūgsme, bērnu upurēšana, laulības pārkāpšana un tirānija Jeremijas laikā bija norma, tomēr pravieša brīdinājumiem un aicinājumiem netika pievērsta uzmanība. Kad Jeremijas pravietiskā kalpošana tuvojās beigām, Dieva aicinājumi Viņa nepaklausīgajiem bērniem kļuva arvien intensīvāki, tomēr Viņa centieni vienmēr bija un palika glābjoši. Piemēram, Jer. 32. nodaļā Dievs saka Jeremijam, lai viņš nopērk zemes gabalu un saglabā īpašumtiesību dokumentu: "Jo tā saka Kungs Cebaots .. : 'Šajā zemē atkal būs mājas, lauki un vīna dārzi'" (Jer. 32:15, NKJV).

Tieši mīlestība pamudināja Dievu likt Jeremijam uzrakstīt pēdējo aicinājumu uz grēku nožēlu un atgriešanos. Jojakīma reakcija uz šo vēstījumu bija nicinājums pret Dievu, Viņa vēsti un vēstnesi.

Izlasi Jer. 36:27–31. Kā Dievs reaģēja uz Jojakīma nepaklausību? _____

_____

_____

Jau vēsturiski tendence ir domāt, ka, ja mēs Dieva vēsti vai Viņa vēstnešus noraidīsim vai iznīcināsim, pats vēstījums pazudīs. Mūsu nevēlēšanās ieklausīties Dieva pravietiskajā Vārdā neizdzēš vēsti, ko Dievs mums ir sagatavojis. Mūsu nicinājums tikai pastiprina to postu, kas piemeklēs mūs un mūsu ģimenes apzinātas neieklausīšanās vai sacelšanās dēļ. Jeremijas pravietojums par ķēniņa Jojakīma galu ir nopietns brīdinājums ikvienam (Jer. 36:30, 31): cilvēki ignorē Dieva brīdinājumus uz pašu atbildību, jo ikkatrs pļaus savu grēku un ļaunuma sekas.

Ko par Dieva mīlošo raksturu mums stāsta tas, ka Viņš neatlaidīgi centās aizsniegt Savu tautu, neskatoties uz tās nepaklausību? _____

_____

Vēsts iznīcināšana: 2. daļa

Cilvēku reakcija uz pravietošanas dāvanu var būt dažāda. Mozus gadījumā Israēls atklāti sacēlās pret Mozu un Āronu, viņus vadīja bailes no ienaidniekiem, ar kuriem viņiem būtu jāsastopas, mēģinot ieiet Apsolītajā zemē. Gadiem vēlāk karalis Jojakīms sadedzināja Dieva vēsti, cerot iznīcināt Dieva pravietisko vārdu.

Diemžēl šie nebija tikai atsevišķi gadījumi. Senā Israēla un Jūdas vēsturē – ar retiem izņēmumiem – pravieši tika noraidīti.

Izlasi 2. L. 36:15, 16. Kā Jūdas tauta reaģēja uz vēstījumiem, ko Dievs viņiem sūtīja ar Savu praviešu starpniecību? Kā Dievs galu galā reaģēja uz Jūdas rīcību? _____

_____

_____

_____

_____

_____

Jeremijas pravietiskā kalpošana aptvēra Josijas, Joahasa, Jojakīma, Jojahīna un Cedekijas valdīšanas laiku. Bābeles armija, ko vadīja Nebukadnecars, nu stāvēja pie Jūdas valsts sliekšņa. Jeremijas pravietojumi bija gandrīz pilnībā piepildījušies, kad tronī kāpa 21 gadu vecais Cedekija (2. L. 36:11). Bībele saka: "Un viņš darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga, viņa Dieva, acīs; viņš nepazemojās prieša Jeremijas priekšā, kas pravietoja pēc Tā Kunga mutes" (2. L. 36:12).

Pievērsiet uzmanību tam, kā tiek aprakstīta Jeremijas pravietiskā dāvana. Viņš tiek uzskatīts par vēstnesi, kas runā tieši no Dieva mutes. Jeremija, kurš bija tikai cilvēks, grēcinieks tāpat kā mēs visi, bija Kunga pārstāvis, kura vārdā viņš runāja. Tomēr Cedekija nepazemojās prieša priekšā.

Jeremija bija viens no daudzajiem šādā lomā. Gadsimtiem ilgi Dievs bija sūtījis praviešus pie Savas tautas (2. Moz. 3:15; Ps. 105:26; Mal. 3:1; Jes. 6:8; Jer. 25:4; Mt. 11:13; Lk. 11:49 u. c.), nevēloties, "ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās" (2. Pēt. 3:9). Senā Israēla un Jūdas vēsture ir stāsts par Dieva nepārtrauktajiem mēģinājumiem aizsniegt Savu atkritušo tautu ar Saviem pestīšanas solījumiem, ja vien viņi atgrieztos.

Bet šajā vēlajā Jūdas vēstures sprīdī Dieva žēlastība, kas tika izrādīta Jūdas tautai ar Jeremijas pravietiskās balss vadību un mierinājumu, tika uzņemta nevis ar pazemību, ticību un grēku nožēlu, bet gan ar izsmieklu un nievām.

Viņi izsmēja Dieva sūtņus, nicināja Dieva vārdus un nievāja Viņa praviešus. Protams, mēs šodien nekad nedarītu ko tādu – vai tomēr darītu?

Liekulība

Vai jūs esat kādreiz pārdomājuši to, ko citi ir sastrādājuši pagātnē, un sprieduši: es nu gan nekad tā nebūtu darījis! Tomēr, ja esam godīgi pret sevi, mēs varbūt nedarām tieši to pašu, ko dara citi, bet bieži rīkojamies līdzīgi, būtībā atkārtojot viņu kļūdas un vienlaikus, iespējams, apzināti aizverot acis uz to, ko īstenībā darām. Šo principu Jēzus pats pieminēja, sacīdams: "Liekuli, izvelc papriekš baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs" (Mt. 7:5).

Izlasi Mt. 23:30–35. Kādu svarīgu, bet sāpīgu domu Jēzus šeit izsaka? Kādu brīdinājumu mums vajadzētu paņemt no Viņa vārdiem? _____

_____

_____

_____

_____

Šajos pantos jūtams, ka Jēzus ienīda farizeju uzvedību, jo viņu liekulību vēl vairāk pastiprināja apņēmīga nevēlēšanās mainīties. Jēzum bija apnikusi farizeju reliģija, šie garīgās elites pārstāvji garajos tērpos, kuri bija mazliet vairāk nekā nokrāsoti kapi, pilni ar mirušo kauliem (Mt. 23:27, 28). Viņi nevēlējās atzīt un atmest savus grēkus pat tad, kad uz tiem tika norādīts, pat tad, kad Jēzus atkal un atkal deva viņiem iespēju nožēlot un tikt glābtiem.

Nav brīnums, ka, runājot par šiem vīriem, Jēzus viņus nosauca par liekuļiem! Viņš bieži teica šādi: "Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, liekuļi!" (Sk. Mt. 23:14, 15, 23, 25, 27.)

Viņu dzīvi patiešām raksturoja tas, ka viņi teica vienu, bet darīja citu. Tāda bija viņu attieksme pret praviešiem. Viņi, piemēram, domāja, ka, izdaiļojot praviešu kapus, viņi godā ticību; bet svarīgāko, piemēram, nožēlot, atsaucoties uz praviešu vārdiem, – to viņi atteicās darīt. Viņi vēlējās tikt saistīti ar praviešu spēku un patosu, bet ne ar viņu vēstījumu saturu. Izdaiļojot Dieva kalpu kapus, viņi sevi pārliecināja, ka nekad nebūtu izlējuši Dieva sūtņu asinis. Taču tieši tajā pašā laikā viņi plānoja nogalināt kādu, kas bija daudz vairāk nekā pravietis – pašu Mesiju.

*Kā mēs varam pārliecināties, ka principā neesam tādi paši – ārēji reliģiozi, bet iekšēji auklējot sacelšanos, alkatību un naidu?*_____

_____

_____

_____

Mūsu pamācībai

Visi šie Vecās Derības stāsti, lai arī cik neglīti un skumji, tika sniegti ar labu iemeslu: lai – ideālā gadījumā – mēs no tiem gūtu mācību par to, kas notiek, ja mēs saceļamies pret Dievu.

Izlasi 1. Kor. 10:6–12. Kāpēc, saskaņā ar apustuli Pāvilu, Dievs iedvesmoja praviešus uzrakstīt to visu? _____

_____

_____

_____

Šajos pantos Pāvils ar taisnu līniju savieno pagātni un tagadni, sasaista seno Israēlu un šodienas draudzi, kuras daļa esam mēs, kas esam pieņēmuši Jēzu kā Kungu un Glābēju (Gal. 6:14–16).

Pāvils skaidri norāda, ka cilvēces pagātnes pieredzi ar Dievu – gan labu, gan sliktu – nedrīkst ignorēt vai novērtēt par zemu. Faktiski Dievs to uzskatīja par tik svarīgu, ka ir licis piefiksēt kā piemērus, "lai mēs netiektos pēc ļaunām lietām, kā arī viņi [mūsu senči] tiecās" (1. Kor. 10:6, NKJV). Citiem vārdiem, pagātne bieži ir nākotnes prologs. Pagātne bieži ievada kontekstu tam, kas notiek tagad un kas notiks nākotnē.

Faktiski Dievs pasaka to, ka mēs neesam nolemti atkārtot iepriekšējo paaudžu kļūdas, ja vien mēs ieklausīsimies Rakstu pamācībās un pravietiskajos vēstījumos, ko Viņš mums sūta ar Savu praviešu starpniecību. Ja mēs klausāmies, mācāmies un paklausām, mūsu dzīve tiek nostiprināta un mums klājas labi (2. L. 20:20). Dažiem pat garīgā labklājība ir nodefinēta kā skaists mājoklis, auto, apģērbs un citi materiālie labumi. Lai gan Dievs apsola rūpēties par mūsu vajadzībām, Viņš vēlas, lai plauktu arī mūsu dvēseles, tāpat kā mēs plaukstam citās jomās (3. Jņ. 2). Bet patiesa, noturīga garīgā pilnība kristīgajā dzīvē prasa paklausību Dieva vēstījumiem.

Dievs nešķiežas ar vārdiem velti. Kad Viņš runā, Viņa Vārdi ir mūžīgi. To spēks un ietekme nekad nebeidzas (Jes. 40:8). Tie ir doti mūsu pamācībai, "kas esam nonākuši pie laika beigām" (1. Kor. 10:11). Ja jau tā bija taisnība toreiz, cik daudz vairāk šie vārdi attiecas uz mums šodien?

Kad lasāt Bībeles stāstus par sacelšanos un neticību, kādas mācības varat no tiem gūt, kas palīdzētu izvairīties no līdzīga scenārija? _____

_____

_____

_____

Viņas vēstījumu saņemšana un nodošana

Artūrs Vaits, Elenas Vaitas mazdēls un bijušais Elenas Vaitas mantojuma centra direktors, lēsa, ka savas dzīves laikā viņa vecmāmiņa ir saņēmusi simtiem vīziju un pravietisku sapņu. Atklāsmes ilga no dažām minūtēm līdz vairākām stundām, un dažkārt to vēroja lielas cilvēku grupas. Dažos gadījumos pat viņas kritiķiem bija iespēja viņu novērot šādu publisku parādību laikā.

Elena Vaita tāpat kā Bībeles pravieši vīziju laikā piedzīvoja pārdabiskas parādības. 1868. gadā Džeimss Vaits sniedza detalizētu aprakstu par Elenas Vaitas stāvokli vīzijas laikā. Viņa "pilnīgi neapzinājās neko no tā, kas notika ap viņu"; viņa nespēja elpot; viņas muskuļi kļuva "stingri" un "locītavas nekustīgas"; viņas kustības un žesti bija "brīvi un graciozi"; viņas acis bija atvērtas. Pēc iziešanas no vīzijas viņa uz laiku zaudēja redzi, bet redze ātri atgriezās. Neviens nevarēja kontrolēt, kad vai cik ilgi viņa būs aizrauta atklāsmē, jo parasti tās bija negaidītas arī pašai Elenai Vaitai. (Sk. James White "Life Incidents" 271.–274. lpp.)

Cilvēku reakcija uz vēstījumiem bijusi dažāda, tāpat kā Bībeles laikos. "Dievs ir iecēlis mani par Savas tautas pamācītāju; un, .. tā kā Viņš ir uzlicis man šo smago nastu, Viņš tos, kam šis vēstījums ir dots, padarīs atbildīgus par to, kā viņi pret to izturas. .. Es pati neesmu izvēlējusies šo nepatīkamo darbu. Tas nav darbs, kas man atnesīs cilvēku labvēlību vai slavu .. . Mana Pestītāja vārdā un spēkā es darīšu, ko varu. Es brīdināšu, došu padomus, pārmetīšu un iedrošināšu, kā to diktē Dieva Gars, neatkarīgi no tā, vai cilvēki klausīsies vai ne. Mans pienākums nav iepriecināt sevi, bet darīt mana Debesu Tēva prātu, kurš man ir uzticējis šo darbu." ("Liecības draudzei" 4. sēj., 231., 232. lpp.)

Interesanti, ka daudzi no tiem, kas noraidīja viņas pravietisko vēsti, to izdarīja savas neticības vai personīgu domstarpību ar Elenu Vaitu iespaidā, nevis teoloģisku apsvērumu dēļ. Elena Vaita bija ļoti žēlīga pret tiem, kuri izteica skepsi par viņas pravietisko dāvanu. Faktiski viņa skaidri norādīja, ka pret šādiem cilvēkiem jāizturas ar "ilgu pacietību un brālīgu mīlestību, .. līdz viņi atrod savu nostāju un nostājas par vai pret" ("Liecības draudzei" 1. sēj., 328. lpp.).

Elena Vaita bija pārliecināta, ka patiesais pierādījums viņas pravietiskajai dāvanai ir pašas Dieva dotās vēstis. Viņa ticēja – ja cilvēki godīgi meklētu patiesību, viņi saprastu, ka viņas dāvana ir īsta. Viņa paļāvās uz to, ka Dievs vadīs viņus ceļā uz labāku izpratni, tomēr viņa arī rakstīja, ka Dievs mums ir devis pietiekamus pierādījumus, "lai mūsu ticība balstītos uz patiesību". ("Liecības draudzei" 4. sēj., 231. lpp.)

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/7.

PRAVIETISKO RAKSTU IZPRATNE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 5:17–48; 1. Kor. 16:20; Mt. 4:1–11; Lk. 10:25–28; Lk. 24:25–27, 44–49.

ATMIŅAS PANTS:

"Iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti" (Lk. 24:27).

Pēc Jēzus krustā sišanas un augšāmcelšanās Kristus parādījās diviem noskumušiem mācekļiem, kuri abi atzina: "Mēs cerējām, ka Viņš ir tas, kas Israēlu atpestīs" (Lk. 24:21, NKJV). Mācekļi gaidīja Mesiju, kurš atbrīvos jūdus no Romas okupācijas. Šīs nepareizās cerības un no tām izrietošais vilšanās cēlonis bija tendencioza, vienpusēja Vecās Derības mesiānisko pravietojumu interpretācija.

Kristus atrisināja šo divu mācekļu pārpratumu, izskaidrojot viņiem Rakstus no plašākas perspektīvas (Lk. 24:25–27). Kristus Rakstu interpretācija atvēra viņiem acis un lika degt viņu sirdīm (Lk. 24:31, 32). Vēlāk Jēzus parādījās arī lielākai mācekļu grupai Jeruzalemē, un "Viņš atvēra viņu sapratni, lai viņi varētu izprast Rakstus" (Lk. 24:45, NKJV; sk. arī Lk. 24:33, 36, 44–49).

Šāda pieredze uzsver pareizas pravietisko rakstu izpratnes pozitīvos rezultātus. Nepareiza pravietojumu izpratne var novest pie garīgas katastrofas.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. novembrī.

Bībele skaidro pati sevi

Svēto Rakstu interpretāciju lielā mērā ietekmē mūsu pieņēmumi. Tie, kas uzskata Bībeli par vienkārši senu rakstu krājumu, nespēs saskatīt vienotību starp tās dažādajām grāmatām. Bet, ņemot vērā pamatprincipu, ka "visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai" (2. Tim. 3:16), mēs varam novērtēt īpašo vienotību un ļaut Bībelei izskaidrot pašai sevi.

Izlasi Mt. 5:17–48. Kā Jēzus izskaidroja šajā fragmentā minētās Vecās Derības mācības? _____

_____

_____

_____

Virspusēji lasot Mt. 5:17–48, var rasties iespaids, ka Vecās Derības mācības Jēzus aizstāj ar jaunām. Taču, lasot uzmanīgāk, kļūst skaidrs, ka Jēzus tieši atklāja Vecās Derības dziļās, garīgās dimensijas. Šajā nozīmē Viņš piepildīja Jer. 31:31–33 apsolījumu, ka saskaņā ar jauno derību Dieva likums tiks ielikts Viņa tautas prātos un ierakstīts viņu sirdīs (salīdzini ar Ebr. 8:8–10; Ebr. 10:16). Dažreiz konkrētas vietas skaidrojums ir sniegts tajā pašā grāmatā, kurā šī vieta atrodas. Piemēram, Dan. 2 mēs atrodam aprakstu par ķēniņa Nebukadnecara noslēpumaino sapni (Dan. 2:31–35), kam seko sapņa skaidrojums (Dan. 2:36–45).

Tāpat Mt. 13. nodaļā mums ir līdzība par sējēju (Mt. 13:1–9), un tad nāk tās skaidrojums (Mt. 13:18–23).

Dažreiz vēstījuma skaidrojumu sniedz vēlāks pravietis. Piemēram, 2. L. 36:22, 23 apstiprina 70 gadu pravietojuma piepildīšanos, kā tika paredzēts Jer. 25:11, 12 un 29:10. Tomēr daudzi Vecās Derības tēli piepildījās Kristū, un daudzas Vecās Derības vietas ir izskaidrotas Jaunajā Derībā.

"Vecā Derība ir evaņģēlijs tēlos un simbolos. Jaunā Derība ir būtība. Viena ir tikpat būtiska kā otra." (Elena Vaita "Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 104. lpp.) Patiesi, Jaunā Derība ir Vecās Derības inspirēta izskaidrotāja.

*Kāpēc, pētot Bībeli, ir tik svarīgi izvērtēt savus pieņēmumus? Kāpēc mūsu vissvarīgākajam pieņēmumam jābūt tam, ka mēs uzticamies Bībelei kā Dieva Vārdam un ka Bībele spriež tiesu par mums, nevis mēs par Bībeli?*_____

_____

_____

_____

Kultūrvēsturiskais konteksts

Izlasi Jes. 65:17–20. Ko nozīmē tas, ka jaunajās debesīs un uz jaunās zemes bērns "mirs simts gadu vecumā"? (Jes. 65:20) _____

_____

_____

_____

Izraujot Jes. 65:20 no vēsturiskā konteksta, varētu viegli pieņemt, ka jaunajās debesīs un uz jaunās zemes pastāv nāve un grēcinieki. Bet šī doma ir pretrunā Jesajas apsolījumiem, ka taisnie mirušie tiks augšāmcelti (Jes. 26:19) un ka nāve un skumjas beidzot vairs nebūs (Jes. 25:8; Jes. 65:19).

Jes. 65:20 acīmredzami ir simboliska valoda. Vai bērns var būt 100 gadu vecs? Jes. 65:17–20 lasot vēsturiskajā kontekstā, mums varam secināt, ka šis pants poētiski norādīja uz svētību, ko saņems Israēla tauta, bet tikai tad, ja tā paliks uzticīga derības noteikumiem (salīdzini ar 5. Moz. 28).

Tāpat kā Jēzus Mt. 24 saistīja tuvākus notikumus ar vēlākiem, arī Jesaja šeit dara to pašu, parādot, ka tas, kas notiks tagad, būs priekšvēstnesis jaunajām debesīm un jaunajai zemei. Jesajas grāmatā jaunā radība nav tikai nākotne. Tā pēkšņi ir ienākusi tagadnē, pateicoties Dieva svētsvinīgajam atpestīšanas un piedošanas darbam. Šis pants paziņo, ka pat tagad, Israēla tagadējā pastāvēšanā, Dievs jau ir uzvarējis nāvi. Šī doma ir izteikta apsolījumā par ilgmūžību un zīdaiņu mirstības izskaušanu (Jes. 65:20). Tas viss bija tikai ēna tam, kas galu galā notiks.

Izlasi 1. Kor. 16:20. Kā mēs šo pantu attiecinām uz mūsu laiku un kultūru? _____

_____

_____

_____

Jaunās Derības laikos grieķu kultūrā sveicināšanās starp radiniekiem un tuviem draugiem notika ar skūpstu. Pāvils sniedz norādījumus attiecībā uz šo sirsnīgo, mīļo sveicināšanos starp kristiešiem Rom. 16:16, 1. Kor. 16:20, 2. Kor. 13:12 un 1. Tes. 5:26. No konteksta mēs varam izvilkt Bībeles principu sirsnīgi sveicināt ticīgos un likt viņiem justies kā daļai no Dieva ģimenes. Dažās kultūrās skūpsts var būt nepiemērots, kamēr rokas spiediens, paklanīšanās vai apskāviens būtu kultūras ziņā pieņemamāki sveicināšanās varianti. Lai arī kādas būtu mūsu kultūras paražas, Pāvils mūs mudina likt cilvēkiem draudzes sapulcēs justies pieņemtiem un mīlētiem.

Literārais konteksts

Populāra sludinātāju anekdote stāsta par vīrieti, kurš bija saskāries ar nopietnām problēmām un vēlējās uzzināt Dieva gribu attiecībā uz sevi. Viņš atvēra Bībeli, un pirksts apstājās Mt. 27:5, kur rakstīts: "[Jūda] aizgāja un pakārās" (NKJV).

Pārsteigts par šo pantu, viņš atkārtoja to pašu metodi, mēģinot atrast kādu iedvesmojošāku vēstījumu, taču viņa pirksts apstājās pie Lk. 10:37: "Tad Jēzus sacīja viņam: 'Ej un dari tāpat'" (NKJV). Abi ir patiesi Rakstu panti, bet tie ir jāsaprot kontekstā.

Tik tiešām, daudzi Bībeles vēstījumu sagrozījumi mēdz izriet no izplatītās prakses izraut fragmentus no attiecīgā konteksta. Šāda pieeja paver ceļu uz visdažādākajām interpretācijām.

*Izlasi 1. Moz. 3:1–5 un Mt. 4:1–11. Kā sātans sagrozīja Dieva vārdus, izraujot tos no konteksta?*_____

_____

_____

Daži cilvēki Bībeles vēstījumus sagroza neapzināti, jo viņiem trūkst zināšanu. Bet citi to dara apzināti – tāpat kā sātans abos iepriekšminētajos gadījumos. Neatkarīgi no motīviem rezultāts vienmēr būs bēdīgs.

Ēdenes dārzā (1. Moz. 3:1–5; salīdzini ar Atkl. 12:9) sātans parādījās Ievai kā pievilcīga un ziņkārīga čūska, kas spēja runāt cilvēku valodā. Izraujot Dieva vārdus no sākotnējā konteksta, sātans vispirms tos vispārināja un tad piedāvāja savu viltīgo interpretāciju. Kad Svētais Gars aizveda Jēzu tuksnesī (Mt. 4:1–11; Lk. 4:1–13), "sātans ieradās kā gaismas eņģelis kārdinājumu tuksnesī, lai maldinātu Kristu" (Elena Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald" 1888. g. 18. dec.). Savā dialogā ar Kristu sātans nepareizi citēja Ps. 91:11, 12, lai netieši norādītu, ka Dievs pasargās pat tos, kuri apzināti pakļauj sevi bīstamām situācijām.

Ēdenes dārzs un kārdinājumu pieredze tuksnesī apstiprina lielās cīņas pastāvēšanu, kas ietver gan mutiski, gan rakstiski izteikto Dieva Vārda interpretāciju. Tam vajadzētu palīdzēt mums apzināties, cik svarīgi ir mūsu izpratni par Bībeles pantiem saskaņot ar kontekstu.

Kāpēc mums jāizvairās no kārdinājuma izraut pantus no konteksta, lai mēģinātu pierādīt savu viedokli, neatkarīgi no tā, cik pareizs tas ir? _____

_____

_____

_____

Teksta nozīme

Visiem kristiešiem vajadzētu pašiem izprast Bībeli. Bībele ir pietiekami skaidra, lai visi cilvēki varētu iepazīt pestīšanas ceļu, tomēr pietiekami sarežģīta, lai pastāvīgi izaicinātu visgudrākos prātus. Raksti ir neizsīkstošs pestīšanas zināšanu dārgums, ko nekad nevar pilnībā izsmelt.

*Izlasi Lk. 10:25–28. Daži cilvēki apgalvo, ka Bībele nav jāinterpretē. Ja tā, tad kāpēc Jēzus jautāja šim juristam: "Kas ir rakstīts Dieva Likumā? Kā tu to interpretē?" (Lk. 10:26, Message)*_____

_____

_____

Lai izprastu teksta nozīmi, vispirms mums jāizprot izmantotie vārdi. Tad, cik vien iespējams, mums jāapsver, kā tie lietoti attiecīgajā kontekstā un visas Bībeles kontekstā, kā arī tālaika kultūrvēsturiskajos apstākļos. Visbeidzot, mūsu secinājumiem jābūt pilnīgā saskaņā ar citām Svēto Rakstu mācībām. Paralēlo rakstvietu salīdzināšana – kā to bieži dara četros evaņģēlijos – var bagātināt mūsu izpratni.

Salīdzini Mt. 5:43–48 ar Lk. 6:27–36. Kā Mt. 5:43–48 konteksts un paralēlais pants Lk. 6:36 palīdz labāk izprast vārda "pilnīgs" nozīmi Mt. 5:48? _____

_____

_____

_____

Viena no svarīgākajām uzticama Rakstu skaidrotāja īpašībām ir rūpīguma un pazemības apvienojums. Atcerieties, nevienam no mums nepieder patiesība; mēs visi skatāmies kā caur tumšu stiklu.

Mums vienmēr jātiecas pēc mācības skaidrības (2. Tim. 4:1–5). Būtisks princips ir koncentrēties uz to, ko mēs jau saprotam, un balstīties uz to, kas daudzos gadījumos laika gaitā palīdzēs mums izprast lietas, kas šobrīd varbūt nav skaidras. Visi jautājumi tiks atbildēti tikai mūžībā.

Padomājiet par gadījumu, kad jūs kaut ko nesapratāt, kas jūs ļoti satrauca, bet vēlāk saņēmāt izskaidrojumu. Kā šī pieredze var palīdzēt jums uzticēties Dievam tajās Bībeles mācībās, ko jūs pagaidām vēl neizprotat? _____

_____

_____

_____

Bībeles izskaidrošana

Bībeles pētīšanai vajadzētu būt vērstai uz diviem galvenajiem mērķiem: mūsu personīgo garīgo izaugsmi un citu cilvēku vadīšanu pie glābjošām attiecībām ar Jēzu. Patiesu kristieti Kristus definēja kā tādu, kuru Svētais Gars vada "visā patiesībā" (Jņ. 16:13), kurš dzīvo "no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes" (Mt. 4:4, NKJV) un kurš māca citiem "visas lietas", ko Viņš mums ir pavēlējis (Mt. 28:20).

Izlasi Lk. 4:16–30 un Lk. 24:25–27, 44–49. Ko mēs varam mācīties no veida, kā Kristus šeit izskaidroja Rakstus? _____

_____

_____

_____

Jēzus Kristus bija, joprojām ir un vienmēr būs "ceļš, patiesība un dzīvība" (Jņ. 14:6). Tomēr Viņa sludināšana bija stingri balstīta uz Rakstiem. Piemēram, Mk. 1:14, 15 teikts: "Pēc tam, kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams: 'Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi!'" Laiks skaidri norādīja uz Dan. 9:24–27. Kalna svētrunā (Mt. 5–7) Viņš citēja 2. Moz. 20:13 un 14 (Mt. 5:21, 27). Lk. 4. nodaļā Viņš citēja Jes. 61:1, 2. Jēzus bija sludinātājs, kas pilnībā balstījās uz Bībeli. Vēl viens piemērs: Ap. d. 8 stāsta, ka Etiopijas einuhs "bija atbraucis uz Jeruzalemi, lai pielūgtu" (Ap. d. 8:27, NKJV), kas nozīmē, ka viņš bija pazīstams ar jūdu reliģiju un vismaz ar dažām tās ceremonijām. Viņam pat bija Jesajas grāmatas eksemplārs, ko viņš ceļā uz mājām kaislīgi lasīja.

Tomēr viņš nespēja izprast pravietojumu par grēkus nesošo Kalpu, tāpēc meklēja kādu, kas viņam to izskaidrotu.

Šī pieredze mums māca dažas svarīgas lietas. Pirmkārt, vienkārša Rakstu lasīšana ne vienmēr noved pie dziļākas izpratnes par šiem pantiem. Otrkārt, Svēto Rakstu pētīšanā mēs varam un mums vajadzētu mācīties citam no cita. Treškārt, mums ir personīgs pienākums līdzdalīt citiem nesagrozītas vēstis no Svētajiem Rakstiem.

Filipa izklāsts par Jesajas grāmatu un citiem Vecās Derības fragmentiem noveda einuhu pie kristībām (Ap. d. 8:35–39; sal. ar Ps. 51:12). Svēto Rakstu izskaidrojumiem mūsu izpildījumā vajadzētu mērķēt tikpat augstu (sk. Jņ. 17:17).

*Lai gan dažreiz mums var būt nepieciešama palīdzība Bībeles tekstu izpratnē, kāpēc mums vienmēr jāpatur stipra pārliecība, kam mēs ticam?*_____

_____

_____

Elenas Vaitas rakstu lasīšana

Kā mums lasīt Elenu Vaitu? Šeit ir daži padomi, kā pareizi izprast un uz ko attiecināt Elenas Vaitas rakstus.

Pirmkārt, sāciet nevis šaubīgā garā, bet ar lūgšanu, pozitīvu attieksmi un atvērtu prātu. Mūsu domāšanas veids ir lēca, kas iekrāso visu, ko mēs dzirdam, lasām un redzam. Mums ir nepieciešams Svētais Gars, kas vadītu mūsu domāšanu. Kā Elena Vaita pati norādīja: "Ja tu pēti Rakstus, lai attaisnotu savus uzskatus, tu nekad nenonāksi pie patiesības. Pēti, lai uzzinātu, ko saka Kungs." ("Kristus līdzības" 112. lpp.) Tas pats attiecas uz viņas rakstiem. Otrkārt, ņem vērā lasītā kontekstu.

Cilvēki bieži vien ir balstījuši savu izpratni par Elenas Vaitas rakstiem uz atsevišķiem apgalvojumiem vai fragmentiem, kas izrauti no sākotnējā vēsturiskā vai literārā konteksta. Elena Vaita rakstīja, ka "jāņem vērā laiks un vieta" ("Izmeklētas vēstis" 2. sēj., 57. lpp.). Šāda neveiksmīga prakse ignorēt kontekstu ir radījusi un joprojām rada nebeidzamas nepatikšanas daļai draudzes locekļu.

Treškārt, koncentrējieties uz principiem. Kāda ir galvenā doma (vai domas), ko Elena Vaita uzsver konkrētajā fragmentā? Piemēram, 1894. gadā Elena Vaita rakstīja draudzes locekļiem Betlkrīkā, Mičiganā, nosodot velosipēdu iegādi (sk. "Liecības draudzei" 8. sēj., 50.–53. lpp.).

Princips, ko Elena Vaita vēlējās veicināt, bija pareiza Dieva doto resursu, piemēram, naudas pārvaldība (tolaik velosipēdi bija ļoti dārgi).

Ceturtkārt, izpētiet visu, ko Elena Vaita rakstījusi par konkrēto tēmu. Izvērtējiet neskaidrākus apgalvojumus viņas pārējo pamācību kontekstā par konkrēto tēmu. Savas dzīves laikā Elena Vaita sūdzējās par savu rakstu ļaunprātīgu izmantošanu: "Daudzi izteikumi, kas izliekas kā māsas Vaitas vēsts, kalpo mērķim nepareizi attēlot māsu Vaitu, piedēvējot, ka viņa runā par labu lietām, kas neatbilst viņas domām vai spriedumam." ("Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 44. lpp.)

Visbeidzot, pārliecinieties, ka to tiešām teikusi Elena Vaita. Ir daudz apgalvojumu, kas viņai nepareizi tiek piedēvēti. Drošākais veids, kā pārliecināties, ka tas, ko lasām, ir no Elenas Vaitas, ir meklēt atsauci uz avotu. Kad esam atraduši avotu, mēs varam konkrēto citātu pārbaudīt, izmantojot pareizos principus.

Mums ir dota brīnišķīga dāvana – Elenas Vaitas pravietiskie raksti. Ir ļoti svarīgi šos rakstus lasīt pareizi, jo tie var būt – un ir – liela svētība miljoniem cilvēku. Ir traģiski, ja tos izmanto un attiecina nepareizi.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/8.

PRAVIEŠU PĀRBAUDĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 10:7–19; 5. Moz. 13:1–5; Jes. 8:20; Jņ. 11:25; Ap. d. 15:36–39; Jer. 28:9, 15–17.

ATMIŅAS PANTS:

"Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai tie ir no Dieva, jo daudzi viltus pravieši ir izgājuši pasaulē" (1. Jņ. 4:1, NKJV).

Ists dimants ir viens no vērtīgākajiem dārgakmeņiem uz zemes. Ir iespējams izgatavot neīstus dimantus, bet tie ir bezvērtīgi. Tātad kā pārbaudīt, vai dimants ir īsts? Dažas pārbaudes var veikt mājas apstākļos ar vienkāršiem rīkiem. Citas prasa profesionālu pieredzi. Lielākā daļa pārbaužu vienas pašas vēl nav pilnīgs pierādījums, bet, ja dimants iztur vairākas pārbaudes, mēs varam būt pārliecināti, ka tas ir īsts.

Dimants ir viens no izturīgākajiem materiāliem uz zemes. Daļa no dimanta izturības ir tā spēja izturēt ļoti augstas temperatūras un straujas temperatūras svārstības. Lai pārbaudītu dimantu, to var uzkarsēt ar šķiltavām vai degli un pēc tam iemest aukstā ūdenī. Īstu dimantu tas nesabojās, taču viltotais akmens, visticamāk, sadrups!

Pravietošanas dāvana ir vērtīgāka par jebkuru dimantu, tomēr, ja kāds apgalvo, ka viņam ir šī dāvana, nevar vienkārši pieņemt kā īstu. Šis apgalvojums ir jāpārbauda. Šonedēļ mēs pētīsim Bībeles praviešus, lai atklātu Bībeles principus, ko izmantoja, lai pārbaudītu praviešu autentiskumu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. novembrī.

Pārdabiskā loma

Iziešanas no Ēģiptes laikā Kungs runāja uz Savu tautu par pravietiskajām dāvanām viņu vidū, sacīdams: "Klausiet tagad Manus vārdus! Ja jūsu vidū ir pravietis, tad Es, Tas Kungs, viņam atklājos vai nu parādībās, vai Es ar viņu runāju sapņos." (4. Moz. 12:6)

Pravietiskā vēstījuma un aicinājuma pamatā bieži vien ir pārdabisks elements; tas noteikti pārsniedz vienkāršu iespaidu vai ideju, kas var rasties cilvēka prātā. Pravietis saņem tiešu ziņu no Dieva, bieži vien pravietisku sapņu vai atklāsmju veidā (Dan. 8:1; Jes. 1:1; Ap. d. 9:10 u. c.), un vēl var būt arī fiziskas parādības.

Uzskaitiet dažas fiziskās parādības, ko pravietis Daniēls piedzīvoja, kamēr bija atklāsmē. Sk. Dan. 10:7–19. _____

_____

_____

Kad sākās atklāsme, Daniēls zaudēja visus spēkus. Visas šīs pieredzes laikā viņš bija pilnīgi atkarīgs no Dieva. Lai gan tie, kas bija kopā ar viņu, atklāsmi neredzēja, dievišķā klātbūtne bija tik spēcīga, ka viņi aizbēga un no bailēm paslēpās. Dievs var izmantot fiziskas parādības, lai pravieša uzmanību pievērstu tam, lai pravietiskais vēstījums tiktu ievērots.

Ko 5. Moz. 13:1–5 mums māca par pravietiskajām dāvanām? _____

_____

_____

Lai gan parādības nozīmē to, ka darbojas pārdabisks spēks, tas automātiski nenozīmē, ka persona, kas piedzīvo šīs parādības, ir Dieva iedvesmota. Arī sātans var rādīt pārdabiskas lietas.

Neviens atsevišķs pierādījums neapstiprina pravietisko kalpošanu. Pravieši ir jāpārbauda neatkarīgi no fiziskām parādībām. Pārdabiskas parādības nav īstas pravietiskās dāvanas pierādījums. Lai varētu kādu apstiprināt kā Dieva vēstnesi, ir jāiztur visi Bībelē minētie pravieša pārbaudes testi. Diemžēl vēsture ir pilna ar viltus praviešiem (sk. Mt. 7:15).

Dažās kultūrās pārdabiskas parādības ir izplatītākas nekā citās. Kāpēc mums jābūt ļoti uzmanīgiem savos centienos noskaidrot, vai pārdabiskais patiešām nācis no Dieva? _____

_____

_____

Saskaņa ar Bībeli

Mēs, cilvēki, bieži vien runājam paši sev pretī un esam viltīgi, taču Dievs nemelo (sk. 4. Moz. 23:19). Pravietiskās vēstis, ko Viņš sniedz caur praviešiem, būs konsekventas. Viņa nemainīgā patiesība atspoguļosies pravietiskajās vēstīs, ko Viņš sniedz.

*Izlasi Jes. 8:20. Kādu būtisku domu Viņš uzsver?*_____

_____

_____

_____

Bībele vienmēr ir galīgais standarts jebkuram apgalvojumam par inspirāciju. Pravieši ir jāpārbauda, salīdzinot viņu teikto ar to, ko saka Bībele. Patiess pravietis nekad nerunās pretī Bībelei, nekad nemazinās vai nenovirzīs uzmanību no Bībeles patiesības. Tāpēc Svēto Rakstu zināšanas ir tik svarīgas tiem, kuri vēlas sekot Kungam un neļaut viltus skolotājiem vai viltus praviešiem sevi pievilt. Vecajā un Jaunajā Derībā viens pēc otra pravieši bieži norādīja uz agrākiem pravietiskajiem rakstiem, tos izceļot kā savas pravietiskās kalpošanas pamatu. Vēlāki Bībeles pravieši sniedz papildu ieskatu Dieva plānos un pestīšanas plānā, bet tie nekad nerunās pretī pamatprincipiem un priekšstatiem, ko Dievs jau ir devis.

Ko 2. Pēt. 1:19–21, Rom. 15:4 un Jēk. 1:17 mums māca par Dievu un pravietiskajām vēstīm, ko Viņš ir devis gadsimtu gaitā? _____

_____

_____

_____

_____

Vecās Derības pamats pestīšanas plāna izpratnei tika ielikts pirmajā pravietojumā, ko Dievs pats deva 1. Moz. 3:15. Upuru sistēma ilustrēja šo plānu, bet sīkākas ziņas par to, kā Dieva Jērs, Jēzus Kristus, nāks, dzīvos un mirs par cilvēci, tika pakāpeniski izskaidrotas vēlākos pravietojumos.

Kā redzam Bībelē, Dievs atklāj patiesību tad, kad Viņa tauta ir spējīga to saprast. Tas ļauj katrai nākamajai paaudzei patiesības izpratni padziļināt. Lūk, ko nozīmē jēdziens "progresīvā patiesība". Tas ir, katrai nākamajai paaudzei bieži vien būs dziļāka izpratne par Dieva patiesību nekā iepriekšējai.

Tomēr vienu būtisku punktu nav iespējams uzsvērt par daudz: jaunās atklāsmes nekad nebūs pretrunā ar patiesību, ko Dievs devis jau agrāk.

Kristus iemiesošanās

Saskaņā ar 1. Jņ. 4:1–3 pārbaude attiecībā uz ticību Jēzus nākšanai miesā ātri izslēgtu cilvēkus, kuri apgalvo, ka ir pravieši no citām lielajām pasaules reliģijām un tos, kuri apgalvo, ka ir saistīti ar garīgo sfēru, bet nepieder nevienai konkrētai reliģijai. Ja cilvēks "neatzīst, ka Jēzus Kristus ir nācis miesā", tad šis cilvēks "nav no Dieva" (1. Jņ. 4:3, NKJV).

Kad Jānis rakstīja šos pantus, viņš domāja par viltus skolotājiem, kuri mācīja, ka Jēzus nebija cilvēks, bet tikai izskatījās kā cilvēks. Šis pārbaudījums tomēr iet vēl dziļāk. Tas neapgalvo tikai to, ka pravietim jāpiekrīt, ka Jēzus bija reāla persona, kas dzīvoja uz zemes. Lielākā daļa kristiešu tā domā par Jēzu. Jānis tajā laikā risināja ļoti konkrētu jautājumu; tomēr viņa pravietiskie vārdi satur svarīgas patiesības arī nākamajām paaudzēm.

*Ko šie panti mums stāsta par Jēzu? Jņ. 3:16; 2. Kor. 5:21; Jņ. 11:25; Ebr. 4:14, 15; Jņ. 14:1–3.*_____

_____

_____

_____

Patiesiem praviešiem ir jātic, ka Jēzus bija ne tikai iemiesojies Dievs, bet arī īsts cilvēks. Viņiem ir arī jāatzīst pilnīga patiesība par Jēzu – Viņa misiju, bezgrēcīgo dzīvi, aizvietojošo nāvi, augšāmcelšanos un augstā priestera kalpošanu Debesīs, kā arī Viņa otro atnākšanu. Tas nozīmē vairāk nekā tikai piekrišanu tam, ka Jēzus dzīvoja virs zemes. Jēzum jābūt pravieša mācību centrā, nevis tikai kādai blakustēmai. Viņa vēstījumiem jāved cilvēki pie glābjošām attiecībām ar Jēzu.

Svētā Gara iedvesmotais pravietiskais vārds ir Dieva gaismas stars, kas izkliedē tumsību mūsos, līdz Jēzus, Rīta Zvaigzne, uzaust mūsu sirdīs, un pravietiskā dāvana mūs savieno ar Viņu un nepārtraukti norāda uz Viņu.

Pravieši, kas cildina Jēzu, nemēģinās radīt savu sekotāju pulku vai reklamēt sevi (Ap. d. 4:12). Viņi būs gatavi kalpot, nevis izmantot tos, pie kuriem viņi ir sūtīti. Tajā pašā laikā, kā mēs redzēsim rīt, Dieva pravieši bija cilvēki un, tāpat kā mēs visi, arī grēcinieki, kam vajadzīgs evaņģēlijs.

*Jēzus, būdams pilnībā Dievs, mira kā mūsu aizstāvis, uzņemoties sodu par mūsu grēkiem. Kāpēc šī izpratne ir tik būtiska mūsu ticībai? Ko mēs zaudējam, ja aizmirstam šo mācību?*_____

_____

_____

Labie augļi

Kalna svētrunā (Mt. 5–7) Jēzus izskaidroja kristīgās draudzes pamatus. Šķiet, ka pravietiskā kalpošana ir daļa no šiem pamatiem. Galu galā, Jēzus brīdināja par viltus praviešiem, sacīdams: "Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsiet" (Mt. 7:20, NKJV).

Augļa kvalitāti var novērtēt tikai laika gaitā. Novērojot pravieša raksturu un to, kādi ir viņa vēstījumu rezultāti, mēs varam secināt, vai šis pravietis ved citus pie Dieva vai attālina no Viņa.

Izlasi Jon. 1:1–3, Ap. d. 15:36–39 un Gal. 2:11–14. Ko šie panti mums māca par praviešiem? _____

_____

_____

_____

Tas, ka cilvēks ir pravietis, vēl nenozīmē, ka viņš ir bezgrēcīgs vai nepieļauj kļūdas savā dzīvē. Bībeles piemēros par Jonu, Pāvilu un pat Pēteri mēs redzam kļūdas un rakstura trūkumus. Tikai Dievs ir nevainojams; Viņa sūtņi tādi nav nekad. Praviešiem, tāpat kā mums visiem, ir vājības, bet dzīves virzienam jābūt nopamatotam Dievā, un pravieši nedrīkst iznīcināt savas kalpošanas iespaidu ar tādu dzīvesveidu, kas ir pretrunā viņu sludinātajai vēstij. Neviens pravietis pilnībā neatspoguļo Jēzu, toties patiess pravietis vismaz ir uzticīgs Dieva valstības principiem un dzīvesveidam (Mt. 7:16–20). Pret ikvienu, kurš apgalvo, ka ir Dieva vēstnesis, bet kura dzīvesveids acīmredzami ir pretrunā ar viņa vēstījumu, ir jāizturas ar aizdomām. Lai gan pravietiskais aicinājums ir grūts, daudzi pravieši savas kalpošanas laikā nesa "labus augļus". Piemēram, Mozus tomēr izveda Israēla bērnus cauri tuksnesim (5. Moz. 34:10–12). Hagaja uzticība iedrošināja Jūdas iedzīvotājus sākt otrā tempļa atjaunošanu, kas bija apturēta uz 19 gadiem (Hag. 1:12). Jesajas nelokāmais kalpošanas darbs kalpoja četriem Jūdas ķēniņiem, vadot tos cauri nemierīgam laikam un norādot uz Mesiju (Jes. 39:5, 6; Jes. 53:4–6). Mēs nevaram aizmirst Daniēla sirsnīgo atzīšanos (Dan. 9:15) vai Jeremijas asarām pilno apņēmību (Jer. 9:1). Neskatoties uz to, ka viņi bieži tika vajāti un pret viņiem izturējās slikti, Dieva pravieši vienmēr izrādīja patiesu mīlestību pret Viņu un Viņa tautu, kas ir labus augļus nesošas kalpošanas pazīme.

Cik bieži Dieva vīri vai sievas ir jūs pievīluši ar savu rīcību vai rakstura trūkumiem? Kādu svarīgu mācību jūs varat gūt no šīs pieredzes? _____

_____

_____

Piepildītie pravietojumi

Cilvēki bieži domā par pravieti kā par kādu, kas paredz nākotni, bet tas ir tikai viens no pravieša darba aspektiem. Pravieša darbs ietver daudz vairāk. Pravieši ved cilvēkus atpakaļ pie Dieva Vārda un sniedz padomus, brīdinājumus un iedrošinājumu.

Kāpēc pravieši, palīdzot cilvēkiem sagatavoties nākotnes notikumiem, arī paredz nākotni? Sk. Jer. 28:9, 15–17. _____

_____

_____

Pravietojuma piepildīšanās ir vēl viens veids, kā pārbaudīt pravieti. Patiesa pravieša vārdiem ir jāpiepildās: "Ja pravietis runās Tā Kunga Vārdā, bet pravietojums nepiepildās un nekļūst īstenība, tad tas ir vārds, ko Tas Kungs nav runājis; pravietis to ir teicis savā pārgalvībā, tāpēc nebīstieties no viņa" (5. Moz. 18:22). Šo pārbaudi var būt grūti veikt, jo daži pravietojumi ir ar nosacījumu; tas ir, tie var nepiepildīties, kā pravietis paredzējis, ja nosacījumi netiek izpildīti.

Šo principu mēs redzam Jonas un viņa brīdinājuma attiecībā uz Ninivi gadījumā. Jonas vēsts šķiet diezgan īsa un konkrēta: "Vēl četrdesmit dienas, un Ninive tiks iznīcināta!" (Jon. 3:4, NKJV) Tomēr nepiepildījās tā, kā viņš bija brīdinājis. Kāpēc?

Izlasi Jer. 18:7–10. Ko tas mums māca arī par pravietojumiem ar nosacījumu? _____

_____

_____

_____

Pravietojumi ar nosacījumu ir tādi pravietojumi, kas ir atkarīgi no cilvēku reakcijas uz Dieva vēstīm. Ja cilvēki maina savu attieksmi un uzvedību, paredzētais notikums var arī nenotikt. Ninives iedzīvotāji ņēma Jonas pravietojumu pie sirds un mainīja savu dzīvesveidu, tāpēc Dievs viņus nepazudināja (Jon. 3:10). Kad nākamās paaudzes aizmirsa šo pravietisko brīdinājumu un Ninive atkal kļuva par ļaunu, nežēlīgu vietu, Dievs to iznīcināja. Dievs zina nākotni, bet ne mēs. Mūsu ikdienas lēmumi lielā mērā nosaka mūsu nākotni.

Kāpēc ir svarīgi izprast nosacīto pravietojumu koncepciju? Kā šī izpratne var mums būtiski palīdzēt labāk aptvert Bībeles patiesības? _____

_____

_____

_____

"Baudiet un redziet"

Elenas Vaitas pravietošanas dāvanas pieņemšana septītās dienas adventistu vidū no tās sākuma līdz pat šim brīdim notika ar līdzīgām grūtībām, kā tas ir bijis daudziem Bībeles praviešiem. Pēc Elenas Vaitas pirmās vīzijas 1844. gada decembrī daži apšaubīja viņas pravietiskos apgalvojumus. Tas lika sabatu ievērojošajiem adventistiem (vēlāk septītās dienas adventistiem) izstrādāt argumentus Elenas Vaitas pravietošanas dāvanas atbalstam.

Pirmkārt, viņi piedāvāja teoloģisku pamatojumu pravietiskās dāvanas pastāvībai līdz laiku beigām. Viņi argumentēja, ka Bībele atbalsta pravietošanas dāvanas izpausmi arī mūsdienās.

Pamatojoties uz Joēla 2, Atkl. 12:17 un citām Rakstu vietām, pravietošana notiks "pēdējās dienās" un kļūs par Dieva pēdējo dienu ļaužu "atšķirības zīmi". (Sk. Gerhard Pfandl "The Gift of Prophecy and God's Remnant Church" 4. nod. "The Gift of Prophecy".)

Otrkārt, agrīnie adventisti atzīmēja, ka Elenas Vaitas dāvana pozitīvi ietekmē ticīgos. Piemēram, viņas pravietiskās atziņas palīdzēja vienot ticīgos, kuri apmeklēja Sabata konferences 1840. gadu beigās, kad bija domstarpības par Bībeles mācībām. Viņas dāvana turpināja nest "labus augļus" turpmākajos gadu desmitos, un viņas raksti septītās dienas adventistu vidū joprojām ir ietekmīgi.

Trešais arguments Elenas Vaitas aizstāvībai ir saistīts ar viņas vīziju pārdabiskajiem elementiem. Kā jau iepriekš minēts, vīziju laikā Elena Vaita piedzīvoja pārdabiskas parādības – stāstīja par viņai nezināmiem faktiem un apstākļiem, atklāja nākotnes notikumus, izrādīja pārdabisku spēku un, cita starpā, nespēja kontrolēt vai ietekmēt savu vīziju laiku.

Septītās dienas adventisti šodien turpina uzsvērt šos argumentus Elenas Vaitas dāvanas pamatotībai. Lai gan šie argumenti ir pamatoti, spēcīgs pierādījums par labu Elenai Vaitai ir cilvēku individuālā pieredze, lasot viņas rakstus. Kā mudināja dziesminieks Dāvids: "Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs" (Ps. 34:8). Tikai tad, kad ar lūgšanām lasām Elenas Vaitas rakstus, mēs varam novērtēt viņas pravietiskos apgalvojumus.

Labs variants, ar ko sākt, ir viņas nelielā, bet vispopulārākā grāmata "Ceļš pie Kristus". Pēc tam izlasi piecu sējumu sēriju "Laikmetu cīņa", kas izseko lielās cīņas tēmai no 1. Moz. grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai. Viņas raksti ir plaši pieejami gan iespiestā, gan elektroniskā formātā (sk. EGWWritings.org) un ir tulkoti ļoti daudzās valodās.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/9.

PRAVIETISKĀ AUTORITĀTE UN NOZĪMĪGUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 4:10–16; Lk. 8:22–25; Jņ. 3:1–10; Ap. d. 16:25–34; 1. Kor. 5:1–5; Lk. 7:28.

ATMIŅAS PANTS:

"Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs, un asāks par jebkuru abpusēji asu zobenu, tas iespiežas līdz pat dvēseles un gara, locītavu un smadzeņu sadalījumam, un tas ir sirds domu un nodomu atšķirējs" (Ebr. 4:12, NKJV).

Gintera Šabovska paziņojums tiešraidē 1989. gada 9. novembrī komunistiskajā Austrumvācijā iedarbināja Berlīnes mūra krišanu. Runājot kā Austrumvācijas preses pārstāvis, Šabovskis televīzijas preses konferences laikā izteicās neveikli. Tā vietā, lai paziņotu, ka austrumvāciešiem varētu atļaut apmeklēt Rietumeiropu pēc garā un grūtā vīzu saņemšanas procesa, viņš vienkārši pateica, ka austrumvāciešiem būs atļauts apmeklēt Rietumeiropu. Kad kāds žurnālists jautāja, kad izmaiņas stāsies spēkā, Šabovskis atbildēja: "Cik man zināms, tās stājas spēkā ... nekavējoties, bez vilcināšanās." Dažu minūšu laikā cilvēki sāka plūst uz robežkontroles punktiem, pieprasot tos ielaist, kā valdība bija paziņojusi.

Cilvēkiem bieži tiek deleģētas pilnvaras runāt uzņēmuma vai pat valsts vārdā. Bet kā ir ar tiem, kas runā Dieva vārdā? Šonedēļ mēs izpētīsim, kādas pilnvaras piemīt Bībeles praviešiem un kādas pilnvaras ir tiem praviešiem, kuri nekad nav sarakstījuši nevienu Bībeles grāmatu, piemēram, pravietim Nātānam, Jānim Kristītājam, tai skaitā Elenai Vaitai.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. decembrī.

Dieva pilnvaru pārstāvība

Pirms dot kādam atļauju runāt jūsu vārdā, vai jūs neizvēlētos kādu, kam uzticaties? Būtu svarīgi, lai šī persona zinātu jūsu nostāju un uzticīgi pie tās turētos.

Izlasi 2. Moz. 2:11–15 un 3:1–3, 10–13. Kā laiks, kad Mozus bija gans, sagatavoja viņu kļūt par Dieva runātāju? _____

_____

_____

_____

Mozus pirmos 40 savas dzīves gadus pavadīja, iegūstot labāko izglītību, kādu Ēģipte varēja piedāvāt, bet tas viņu nesagatavoja kļūt par Dieva vēstnesi. Nākamos 40 gadus viņam nācās pavadīt tuksnesī kā ganam, bez pasaulīgiem traucēkļiem. Daudzos aspektos viņam bija jāatmet liela daļa no tā, ko viņš bija iemācījies kā princis. Pirms viņš varēja sadarboties ar Dievu Israēla atbrīvošanā, Mozum bija jāiepazīst Dievs, kura vārdā viņš runās.

Izlasi 2. Moz. 4:10–16. Ko mēs varam mācīties no šīs sarunas starp Dievu un Mozu par to, kā tiek aicināti pravieši un kā viņi darbojas? _____

_____

_____

_____

Mozum tika lūgts uzņemties Dieva lomu, bet Āronam – Mozus runasvīra lomu (2. Moz. 4:16; sk. arī 2. Moz. 7:1). Tāpat kā Dievs palīdzēja Mozum un Āronam, Viņš palīdz Saviem praviešiem atrast labāko veidu, kā nodot tālāk Viņa vēstījumu. Mozus zināja, ka iepriekš viņš bija cietis neveiksmi. Viņš atcerējās savu pēdējo tikšanos ar tautiešiem, kad tika apšaubīta viņa autoritāte (2. Moz. 2:14). Dievs saprata Mozus bažas. Viņš pacietīgi izturējās pret viņa bailēm. Kad visi attaisnošanās iemesli bija novērsti, pat tad Mozus pretojās aicinājumam. Viņa bailes bija pārgājušas neticībā. Ar savu nevēlēšanos viņš apšaubīja Dieva spēju viņu izmantot. Tieši tad Dievs deva nepārprotamu pavēli, lai negribīgajam pravieti liktu rīkoties (2. Moz. 3:14–17).

Tu varbūt neesi pravietis, bet ko Dievs tevi ir aicinājis darīt Viņa labā savas dzīves laikā? Kāds ir labākais veids, kā sagatavoties šim aicinājumam? _____

_____

_____

_____

Jēzus autoritāte

Kas bija Jēzus autoritātes pamatā? Kāds bija šīs autoritātes pierādījums? Sk. Mt. 21:23–27 un Jņ. 17:2. _____

_____

_____

Jēzum mācot, pie Viņa pienāca priesteri un pieprasīja informāciju, kurš Viņam devis pilnvaras veikt šo kalpošanu. Galu galā, Jēzus nebija beidzis nevienu no vietējām skolām, kā arī nebija saņēmis apmācību tradicionālajās rabīnu skolās. Tā vietā, lai uz to atbildētu, Jēzus lika saviem pratinātājiem aizdomāties par nepārprotamo autoritāti, ko parādīja Jānis Kristītājs. Atsakoties atbildēt, viņi noraidīja ne tikai Dieva spēku, ar ko vainagojās Jāņa kalpošana, bet arī Jēzus pilnvaras, kurš tāpat kā Jānis arī bija Dieva sūtīts.

Ko mums par Jēzus pilnvarām stāsta šie panti? Mt. 7:28, 29; Mk. 1:21–27; Lk. 8:22–25; Lk. 9:1; Jņ. 5:25–27; Jņ. 7:38. _____

_____

_____

Visa autoritāte pieder Jēzum kā cilvēces Radītājam (Jņ. 1:3) un Glābējam (Rom. 3:24). Viņš ir Dieva Vārds. Dievišķo autoritāti, kāda Jēzum bija Viņa zemes dzīves un kalpošanas laikā, neviens nevarēja atdarināt. Jēzus mācība pārsteidza klausītājus, jo Viņš mācīja kā tāds, kam ir autoritāte (Mt. 7:29).

Visi evaņģēliji liecina par Jēzus pārdabisko pravietisko autoritāti. Jēzus piedeva grēkus (Mk. 2:10, 11), izdzina dēmonus (Mk. 3:15) un zināja, ko cilvēki domā (Jņ. 2:24, 25). Viņš uzmodināja mirušos un piedāvāja mūžīgo dzīvību (Jņ. 10:28). Kamēr Jēzus kā mūsu Pestītājs staigāja virs zemes, Viņš izmantoja autoritāti, ko Viņam bija devis Dievs Tēvs (Jņ. 17:2), un Viņš vienmēr paļāvās uz Tēvu un sadarbojās ar Viņu (Jņ. 5:19), bieži atsaucoties uz Rakstiem, kuri, kā Viņš apgalvoja, liecina par Viņu. Jēzum piederēja absolūta autoritāte, un Viņš varēja deleģēt šo autoritāti Saviem mācekļiem (Mk. 6:7). Kā Dieva Vārds Viņa liecība nonāca arī pie praviešiem, caur kuriem Viņš runāja (Atkl. 19:10).

Daļa cilvēku Jēzu noraidīja pat ar visiem pierādījumiem. Kā mums uzmanīties, lai neiekristu tajās pašās neticības lamatās, ņemot vērā visus iemeslus, kāpēc mums būtu jātic? _____

_____

Bībeles autoritāte

Bībele ir Dieva pravietiskās, iedvesmotās atklāsmes rezultāts. Tā atbild uz dzīves lielajiem jautājumiem un ir unikāls Dieva līdzeklis, kā atklāt Sevi cilvēcei. Caur Rakstiem mēs uzzinām cilvēka eksistences jēgu, Dieva raksturu un gribu, kā arī Dieva mērķi mūsu dzīvē. Bībele ir patiesības zelta standarts, autoritāte, pēc kuras mums jāpieņem dzīves lēmumi. Tas ir kristieša pasaules uzskata pamats un visas atklātās patiesības pamats. Tas ir kristieša ticības un prakses likums.

Mēs varam vai nu pieņemt, vai noraidīt Dieva Vārdu, un mums nav jānonāk līdz galējībām, sadedzinot savas Bībeles, kā darīja ķēniņš Jojakīms (sk. Jer. 36:22–27), to noraidot. To ignorēt, pat ja izliekamies, ka tam ticam, var būt tikpat problemātiski. Kad atklājam un pieņemam Dieva Vārdu, mēs tāpat kā ķēniņš Josija varam tikt pārveidoti un vest citus pie Dieva (sk. 2. Ķēn. 22:10–13).

Šodien cilvēki bieži pievēršas Rakstiem, lai meklētu tajos kļūdas vai izsmietu. Daži uzskata, ka Bībele neatbilst mūsdienu morālei (tā gan parasti atbilst, un tā tam arī jābūt). Daudzi to izsmej, jo tā ir pretrunā "zinātniskajām" vai kultūras tendencēm.

Kristietībā Bībele bieži tiek izmantota, lai tikai atbalstītu konkrētu teoloģisko nostāju, nevis kā līdzeklis personīgai garīgai izaugsmei un atjaunošanai. Citi interpretē Bībeli tādā veidā, kas noliedz to kā vēsturisku vai praktisku autoritāti viņu ikdienas dzīvē.

Viens no vienkāršākajiem un, iespējams, visizplatītākajiem veidiem, kā noraidīt Bībeles autoritāti, ir neveltīt laiku tās lasīšanai un īstenošanai dzīvē.

*Kādu ietekmi Dieva runātais Vārds atstāja šajās situācijās? Sk. Jer. 38:1–4, Jņ. 3:1–10 un Ap. d. 16:25–34.*_____

_____

_____

_____

_____

Senākos laikos rakstāmie materiāli bija reti un dārgi. Turklāt daudzi cilvēki neprata lasīt, tāpēc Dieva Vārds, kas tika sludināts ar Viņa praviešu starpniecību, bija būtisks. Svētā Gara spēkā Dieva Vārds, vai tas būtu izteikts mutiski vai rakstiski, var iekļūt sirdī, lai atklātu grēku un nestu pārveidošanu un atjaunošanu. Vārds aicina mūs uz grēku nožēlu un paklausību (Ap. d. 5:29; sk. arī Ebr. 4:12). Un tas bieži vien ir iemesls, kāpēc daudzi cilvēki, kuriem vajadzēja būt gudrākiem, to noraida. Viņiem nepatīk Dieva Vārda prasības attiecībā uz viņu dzīvi.

Organizatoriskā autoritāte

Hoz. 12:13 skaidri norāda, ka "Tas Kungs lika pravietim izvest Israēlu no Ēģiptes un lika pravietim viņu pasargāt". Bībeles praviešu darbā Dieva tautas aizsargāšana un vadīšana bija būtiska un nozīmīga daļa.

Izlasot tādus tekstus kā Soģu 4:4–8, 2. L. 20:14–17, 2. Moz. 12:1–3 un 5. Moz. 1:9–16, mēs redzēsim, ka praviešiem bija izšķiroša nozīme, atklājot Dieva vadības stratēģiju Viņa tautai. Kara un krīzes apstākļos praviešu bija līdzeklis, ar kura palīdzību Dievs parādīja virzienu, iedrošinājumu un cerību Savai tautai un tās vadītājiem, kā Viņš to darīja arī ar Jahaziēla un Deboras starpniecību. Pravieši sniedza norādījumus arī par svētkiem un dievkalpošanu (2. Moz. 12:1–3). Citkārt Dievs runāja ar praviešiem par tautas pārvaldību. Īsi sakot, neviena israēliešu dzīves joma nebija ārpus Dieva vadības un norādījumiem, kurus Viņš sniedza ar Savu izraudzīto vēstnešu starpniecību.

*Kādās konkrētās jomās pravietošanas dāvana palīdzēja agrīnās kristiešu draudzes organizācijai un vadībai? Ap. d. 6:1–7; 1. Kor. 5:1–5; 1. Kor. 7:10–16; Tit. 1:5.*_____

_____

_____

Iedomājies, ka tu sāc veidot jaunu organizāciju bez darbības rokasgrāmatas un redzama līdera. Šāda organizācija noteikti saskarsies ar nopietniem izaicinājumiem. Zināmā mērā tāda bija situācija agrīnajā kristiešu draudzē. Jēzus bija uzbraucis debesīs un vairs nebija kopā ar Saviem mācekļiem. Viņiem bija skaidrs norādījums no Viņa: "Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju" (Mk. 16:15). Divpadsmit apustuļi gan bija izraudzīti, bet nebija skaidras organizatoriskas struktūras, kas palīdzētu viņiem sākt darbu.

Agrīnā draudze saskārās ar daudziem izaicinājumiem, piemēram, organizācijas un misijas jautājumiem un nepieciešamību atklāt un nosodīt ķecerību un amorālumu savās rindās. Faktiski pravietošanas dāvana agrīnajā draudzē spēlēja izšķirošu lomu tās saglabāšanā un aizsardzībā (Ap. d. 13:1, 2). Patiesībā ir grūti iedomāties, kā agrīnā draudze vispār varēja sākt savu darbību bez pravietošanas dāvanas palīdzības tās organizēšanā un virzīšanā uz priekšu, lai varētu īstenot savu misiju.

Daži cilvēki šķiet skeptiski noskaņoti pret "organizētu reliģiju". Lai kādi būtu izaicinājumi, kādas priekšrocības ir piederēt organizētai draudzes struktūrai? Ko tu vari dot un saņemt, piederot kaut kam daudz lielākam par sevi? _____

_____

_____

Kanoniskie un nekanoniskie pravieši

*Izlasi 1. L. 29:29 un 2. L. 9:29. Ko tu pamani attiecībā uz dažiem šajos divos fragmentos minētajiem praviešiem?*_____

_____

Par praviešiem tika atzīti daudzi, bet, piemēram, Nātāna, Gada, Ahijas vai Ido grāmatas nav iekļautas Bībelē.

Izlasi 1. Ķēn. 11:29–39 un Lk. 7:28. Ko šie teksti māca par nekanonisko praviešu autoritāti? _____

_____

_____

Mēs nezinām, kāpēc Dievs vadīja dažu praviešu vēstījumus iekļaut vai neiekļaut Bībelē, toties mēs zinām, ka nekanoniskie pravieši, kuri netika iekļauti Rakstos, bija vienlīdz Dieva inspirēti. Bībele māca, ka garīgās dāvanas, tostarp pravietošanas dāvana, turpināsies līdz laiku beigām. Bībele paredz, ka arī pēc Bībeles laikiem nāks citi nekanoniskie pravieši, "lai sagatavotu svētos kalpošanai un Kristus miesas stiprināšanai, līdz mēs visi nonāksim pie vienotības ticībā" (Ef. 4:12, 13, NKJV), un viņi pastāvēs arī "pirms lielās un briesmīgās Kunga dienas atnākšanas" (Jl. 2:31, NKJV).

Pēc tam, kad Dāvids izdarīja laulības pārkāpšanu un slepkavību, Dievs sūtīja pravieti Nātānu, lai viņš stātos Dāvidam pretī (2. Sam. 12:7–14). Lai gan Nātāns nebija sarakstījis nevienu Bībeles grāmatu, Dāvids neapšaubīja Nātāna autoritāti, un tas ir tāpēc, ka praviešu autoritāte balstās uz viņu inspirāciju, nevis uz to, vai viņi ir iekļauti Bībeles kanonā. Tomēr visi nekanoniskie pravieši, jo īpaši tie pravieši, kas nākuši pēc Bībeles laikiem, – un it īpaši tāda mūsdienu praviete kā Elena Vaita – uzskatīja sevi par pakļautiem Bībeles autoritātei. Viņu vēstījumi bija jāpārbauda, salīdzinot ar Bībeli, un tie neaizstāj Bībeli kā ticības un mācības avotu.

Elena Vaita rakstīja: "Kungs vēlas, lai jūs pētītu Bībeli. Viņš nav devis nekādu papildu gaismu, kas aizstātu Viņa Vārdu. Šī gaisma ir domāta, lai apmulsušos prātus vestu pie Viņa Vārda, kas, ja to uzņem un pārdomā, ir kā dvēseles dzīvības asinis." ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 29. lpp.) Cik sekmīgi mēs kā draudze ieklausāmies šajos viņas vārdos? _____

_____

Runā ar autoritāti

Pravieši runā uz mums ar autoritāti un nozīmīgumu, jo Dievs ir izvēlējies viņus par Saviem vēstnešiem. Ir kanoniskie pravieši (tie, kuru raksti kļuva par Bībeles daļu), nekanoniskie pravieši (tie, kuri nav iekļuvuši Bībelē) un pēcbībeliskie nekanoniskie pravieši (tie pravieši, kas dzīvoja pēc Jaunās Derības laikiem). Visi viņi bija vienlīdz inspirēti, un viņu vēstījumiem bija dievišķās autoritātes zīmogs.

Elena Vaita pieder pie pēcbībelisko nekanonisko praviešu grupas. Tomēr septītās dienas adventisti neuzskata viņas rakstus par papildinājumu Bībelei, ne arī par tai līdzvērtīgiem. Tajā pašā laikā viņas raksti ir nozīmīgi un runā ar autoritāti, par ko liecina pati Elena Vaita:

"Šajās vēstulēs, ko es rakstu, liecībās, ko es sniedzu, es jums atklāju to, ko Kungs ir atklājis man. Es neuzrakstu nevienu rakstu avīzē, kurā izteiktu vienīgi savas idejas. Tās ir lietas, ko Dievs man ir atklājis vīzijās, – dārgie gaismas stari, kas spīd no troņa." ("Izmeklētas vēstis" 1. sēj., 29. lpp.)

Saskaņā ar Bībeli Elena Vaita norāda uz grēka realitāti un mūsu vajadzību pēc Jēzus, vienīgās cerības uz mūžīgo dzīvi, kas tiek dota žēlastībā visiem, kuri ticībā to pieprasa sev, un tā ir vēl viena spēcīga tēma viņas vēstījumos.

Ar viņas vēstījumu palīdzību (vai drīzāk Dieva vēstījumu, kas sniegti ar viņas starpniecību) mēs ieraugām cīņu starp labo un ļauno, sākot ar Lucifera krišanu Debesīs un turpinoties līdz pat laiku beigām, kad grēks un ļaunums kopā ar sātanu un viņa kritušajiem eņģeļiem tiks iznīcināti uz visiem laikiem. Elenas Vaitas raksti sniedz ieskatu Bībeles principos pēdējo dienu kontekstā. Viņa runā, piemēram, par briesmām, kas saistītas ar baznīcas un valsts saplūšanu, un par reliģiskās brīvības nozīmi; viņa brīdina par morāles pagrimumu; viņa cildina Dieva likumu un tā nozīmi; un, lai gan mūsu izpratne, piemēram, par "zvēra zīmi" noteikti nav balstīta uz viņas rakstiem, viņas vārdi mums sniedz brīnišķīgu ieskatu pēdējos notikumos.

Viņa arī uzsver kristīgās dzīves praktisko pusi. Viņas vēstījumi par garīgumu, veselību, izglītību, ģimenes attiecībām, bērnu audzināšanu, morālo dzīvi un citām tēmām ir palīdzējuši daudziem mainīt dzīvesveidu un tādējādi piedzīvot labāku dzīvi visādā ziņā.

Elenas Vaitas raksti nav iekļauti Bībelē, bet Dievs viņu ir izmantojis, lai vadītu ticīgos, kuri dzīvo šīszemes vēstures pēdējās dienās. Viņas raksti joprojām runā ar pravietisku autoritāti un aktualitāti.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/10.

PRAVIETISKĀ ATKLĀSME IZŠĶIROŠOS BRĪŽOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 2:5; Soģu 4:4–16; 1. Ķēn. 18:21, 38, 39; Jes. 59:1–4; Neh. 9:30; Atkl. 1:1–3.

ATMIŅAS PANTS:

"Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem" (Am. 3:7).

Kopš grēkā krišanas cilvēkiem ir bijusi nosliece izvēlēties īslaicīgas grēka baudas, nevis mūžīgo dzīvi Jēzū. Dievs zina šo skumjo patiesību, un, neskatoties uz to, Viņš mūs mīl un joprojām strādā pie mūsu pestīšanas.

Tāpēc vēstures izšķirošajos brīžos Dievs ir rīkojies neparastā veidā, izmantojot pravieša amatu, lai aizstāvētu Savu tautu. Tomēr, kad Viņa centieni tikuši atkārtoti noraidīti, Viņš ir brīdinājis par tiesu.

Ar Savu praviešu starpniecību Kungs vienmēr paziņo Savus nodomus, pirms Viņš tos īsteno dzīvē (Am. 3:7). Ja cilvēki nožēlo un atgriežas, Viņš ir gatavs piedot.

Viņš turpina sazināties ar mums tādā pašā veidā arī šodien. Tādēļ ir loģiski, ka Dievs runā ar Savu tautu šīszemes pēdējās dienās, tāpat kā Viņš runāja ar Savu tautu pagājušajos gadsimtos.

Šīs nedēļas pētījumā mēs atskatīsimies uz izšķirošiem brīžiem pestīšanas vēsturē, kad Dievs izmantoja praviešus, lai Savu gribu darītu skaidru Savai tautai un visai pasaulei. Mēs arī izpētīsim Elenas Vaitas iedvesmotās kalpošanas lomu izšķirošos brīžos adventistu kustības attīstībā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. decembrī.

Brīdinājums par katastrofu

Dievs vēlas cilvēci glābt. Pat pēc grēkā krišanas Viņš meklēja attiecības ar Ādamu un Ievu, un kādu laiku zemes iedzīvotāji turpināja "piesaukt Kunga vārdu" (1. Moz. 4:26). Paaudzēm mainoties, to skaits, kas gāja kopā ar Dievu, mazinājās. Tie, kas turpināja sekot Dievam, liecināja par Viņa labestību, nosodīja apkārtējo ļaužu grēkus un brīdināja par viņu rīcības sekām.

Noas laikā zemes iedzīvotāji bija kļuvuši tik ļauni, ka Dievs nolēma tos iznīcināt (1. Moz. 6:5–7). Noa, taisnības sludinātājs (2. Pēt. 2:5), par gaidāmo iznīcināšanu nešaubīgi brīdināja visus, kas vēlējās klausīties. Dievs arī deva Noam norādījumus par šķirsta jeb lielas glābšanas laivas būvniecību, lai glābtu visus, kas ieklausījušies viņa brīdinājumos un nožēlo grēkus.

Izlasi Ebr. 11:7; 2. Pēt. 2:5 un 1. Moz. 6:9. Kādā ziņā Noa bija "taisnības sludinātājs"?

_____

_____

_____

Plūdi bija pagrieziena punkts cilvēces vēsturē, un šis stāsts atkārtoti parādās gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā kā uzskates līdzeklis cilvēku samaitātības dziļumam un Dieva apbrīnojamās žēlastības augstumam. Dieva taisnība izpaužas Viņa spriedumā attiecībā uz grēcīgo radību un Viņa sagādātajā glābšanā visiem, kas pieņem pestīšanu.

"Valdot vispārējai samaitātībai, Metuzāls, Noa un daudzi citi cīnījās, lai saglabātu zināšanas par patieso Dievu un apturētu morālā ļaunuma plūdus. Simt divdesmit gadus pirms plūdiem Kungs ar eņģeļa starpniecību paziņoja Noam Savu nodomu un lika viņam uzcelt šķirstu. Šķirsta būvniecības laikā viņam bija jāsludina, ka Dievs sūtīs uz zemi ūdens plūdus, lai iznīcinātu ļaunos. Tie, kas ticēs šim vēstījumam un sagatavosies šim notikumam, nožēlojot grēkus un mainot dzīvi, saņems piedošanu un tiks glābti." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 92. lpp.)

Dievs ne tikai pastāstīja Noam par plūdiem un izglāba šķirsta iemītniekus, bet arī noslēdza derību ar Noa un visu radību, apsolot nekad vairs neiznīcināt pasauli plūdos (1. Moz. 9:8–17). Katra varavīksne ietver pestīšanas apsolījumu un cerību.

Nākamreiz, kad redzēsiet varavīksni, padomājiet par apsolījumu, ko tā nes. Kāpēc mums tas jāuztver kā mierinājums – zinot, ka Dievs pilda Savus apsolījumus? ___

_____

_____

_____

Māte Israēlā

Pēc tam, kad Dievs izglāba israēliešus no verdzības Ēģiptē, Viņš tiem deva Kānaānas zemi. Viņš apsolīja bagātīgi svētīt, ja viņi ievēros Viņa likumus un baušļus. Viņš arī brīdināja, ka ar Viņu noslēgtās derības laušana izraisīs ciešanas un iznīcību (5. Moz. 27–30). Pēc Jozuas nāves israēlieši novirzījās no derības ievērošanas. Tad viņus apspieda kaimiņtautas, un viņi sauca uz Dievu. Atbildot uz to, "Kungs iecēla viņiem soģus, kas tos atsvabināja no laupītājiem" (Soģu 2:16). Viņš arī sūtīja praviešus, lai iedrošinātu israēliešus atjaunot derību ar Dievu un dotu viņiem spēku cīņā pret apspiedējiem.

*Izlasi Soģu 4:4–16 un 5:1–5. Ko Debora darīja Israēla labā?*_____

_____

_____

_____

_____

Deborai bija izšķiroša pravietiska loma, nododot Dieva vēsti Israēlam un Barakam, tautas vadonim, kad viņš pulcēja karaspēku. Tieši Debora deva Barakam signālu sākt kauju, sacīdama: "Celies, jo šī ir tā diena, kad Tas Kungs ir nodevis Siseru tavā rokā! Vai Tas Kungs nav izgājis tavā labā karot?" (Soģu 4:14)

Debora kā soģe Israēlā bija izšķiroša persona. Viņas vadība un ticība Dieva apsolītajai uzvarai stiprināja israēliešus cīņā pret ienaidniekiem. Baraka karavadoņa prasmes un viņa gatavība, lai arī negribīgi, vadīt Israēla armiju arī bija svarīga, bet ne jau tas panāca uzvaru kaujā.

Tā, iespējams, ir vissvarīgākā vēsts no pravietes Deboras un karavīra Baraka stāsta. Pārsteidzošās uzvaras svinību vidū ietekmīgākie cilvēki Israēlā – soģe un uzvarošais vadonis – vadīja kopienu slavēt Dievu. Tāda ir patiesas garīgās vadības būtība.

Deboras pravietiskā kalpošana liecina par Dieva uzticību arī grūtību un apspiestības laikos. Kad Dievs viņai deva vēsti Barakam, viņa neapšaubīja iespēju sapulcināt pietiekami daudz karavīru, kā arī neapgalvoja, ka israēlieši ir pārāk vāji, lai uzvarētu. Tā vietā viņa pārliecinoši nodeva tālāk savu vēsti un iedrošināja Baraku atmest visas šaubas un uzticēties Dievam.

Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dievam, kad situācijas neizskatās pārāk cerīgas?

_____

_____

_____

Aicinājums uz grēku nožēlu

*Izlasi Soģu 2:16–19. Kāds modelis vai motīvs šeit ir redzams?*_____

_____

_____

Ar izšķirošo pāreju uz ķēniņvalsti un Israēla lūgumu pēc ķēniņa (1. Sam. 8) soģu laiks beidzās. Bet šī pārmaiņa radīja vēl lielāku vajadzību pēc praviešiem, kas sniegtu padomus, labotu un izteiktu rājienus ķēniņam, valsts vadītājiem un tautai.

Ahaba valdīšanas laikā Dievs sūtīja Eliju pie Israēla tautas ar tiesas vēsti: lietu neredzēt tiem, kas "atmetuši Tā Kunga baušļus un jūs esat sekojuši baaliem" (1. Ķēn. 18:18). Tā vietā, lai nožēlotu savus grēkus, Ahabs mēģināja izsekot Eliju un nogalināt viņu, bet Dievs viņu pasargāja (1. Ķēn. 18:10–12). Kad trešā bada gada laikā Elija beidzot ieradās pie ķēniņa, Ahabs vainoja viņu lietus trūkumā (1. Ķēn. 18:17)!

Tad Elija sapulcināja visu Israēlu uz galīgo izšķiršanos starp Dievu un Baala praviešiem (1. Ķēn. 18:19).

Izlasi Elijas paziņojumu Israēlam un atbildi 1. Ķēn. 18:21, 38, 39. Kas notika? _____

_____

_____

_____

Dievišķais brīnums, kad no Debesīm krita uguns, kopā ar Elijas pravietisko vēstījumu, dramatiski ietekmēja Dieva tautu un lika tai nožēlot grēkus. Tāpat kā israēlieši nevēlējās pilnībā nodoties Dievam, mēs dzīvojam katrs savā kultūrā, kas vairāk vai mazāk neatzīst Dievu kā Radītāju un Pestītāju. Tā vietā, lai kalpotu kā Dieva liecinieki un mudinātu citus būt uzticīgiem Viņam, mēs bieži izvairāmies no sava aicinājuma, sekojot savām vēlmēm, tāpat kā to darīja Israēls.

Dievs brīdina, ka sekošana savām vēlmēm novedīs pie sabrukuma, sāpēm un nāves galu galā. Bet, sekojot Viņa balsij, "Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst" (Jes. 58:11).

Mūsu miesīgā daba, mums pašiem pat neapzinoties, mūs mudina sacelties pret Dievu. Kādi lēmumi mums palīdzēs nepakļauties šai dabai? _____

_____

_____

_____

Cerība trimdā

"Gan Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, sūtīja nepārtraukti pie viņiem Savus vēstnešus, lai viņus brīdinātu, jo Viņam bija žēl Savas tautas un Savas svētās mājvietas" (2. L. 36:15).

Dievs pēc Elijas sūtīja daudzus praviešus, lai mierinātu, brīdinātu un pamācītu Savu tautu, bet Israēla un Jūdas valstis nonāca tādā samaitātībā, ka Dievs tās salīdzināja ar Sodomu un Gomoru (Jes. 1:9, 10). Dieva tauta bija kļuvusi iedomīga, mantkārīga un elku pielūdzēja. Tā apspieda savus strādniekus, atraitnes, bāreņus un svešiniekus, kas meklēja palīdzību (sk. Jes. 58. nodaļu, kāda bija Dieva reakcija uz Israēla grēkiem). Visbeidzot Dieva sods Israēlu noveda Asīrijas gūstā (2. Ķēn. 17:1–6) un izsūtīja Jūdas iedzīvotājus uz Babiloniju (2. Ķēn. 24, 25).

Lai gan Dievs sodīja Savu tautu, Viņš trimdā to neatstāja vienu. Viņš turpināja sūtīt pie viņiem praviešus, piemēram, Ecehiēlu un Daniēlu, lai sniegtu nākotnes cerību.

Izlasi Jes. 59:1–4 un Neh. 9:30. Kas šeit pateikts attiecībā uz visiem laikmetiem? _____

Visas vēstures garumā Israēla un Jūdas valstis cieta no grēka sekām. Novēršoties no Dieva, tās bija pametušas Viņa gādību un drošību un izpelnījušās Viņa sodu. Dievs nepieļauj apspiešanu un elku pielūgsmi, bet Viņš nesūtīja tautu trimdā jau pēc pirmā grēka. Dievs strādāja ar Savu tautu, ar Savu praviešu starpniecību lūdzot, lai tie nožēlo un atgriežas pie Viņa. Taču tauta atteicās paklausīt. Patiesībā ir pārsteidzoši, cik ilgi Kungs centās novērst Savu tautu no grēkiem. Ilgus gadsimtus, ar vienu pravieti pēc otra, izsakot brīdinājumu pēc brīdinājuma, Dievs centās viņus aizsniegt. Vislabāk to pateica pats Jēzus: "Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt" (Mt. 23:37).

Tomēr pat tad, kad viņi bija trimdā, Dievs nekad neatstāja Savu tautu bez cerības. Neskatoties uz viņu pastāvīgajām kļūdām, Dievs apsolīja: "Bet Ciānai nāks pestītājs un tiem, kas Jēkabā atgriezušies no sava uzticības zvēresta lauzuma" (Jes. 59:20).

Padomājiet par Dieva uzticību pat tad, kad Israēls novērsās no Viņa. Kā jūs esat pieredzējuši šī Dieva mīlošā rakstura aspekta realitāti savā dzīvē? Kur jūs šobrīd būtu, ja Viņš nebūtu tik pacietīgs un mīlošs? _____

Pravietis gaidīšanas režīmā

*Izlasi Atkl. 1:1–3. Ko Jānis bija aicināts darīt?*_____

_____

_____

_____

_____

Agrīnie kristieši dzīvoja gaidīšanas laikā, cerot uz apsolīto Jēzus atgriešanos. Apustulis Jānis bija redzējis Kristu paceļamies debesīs un dzirdējis eņģeli paskaidrojam, ka Viņš atgriezīsies tādā pašā veidā (Ap. d. 1:10, 11). Tagad agrīnā draudze saskārās ar nezināmo. Jā, Jēzus teica, ka atgriezīsies. Bet kad?

Būdams izsūtīts uz Patmas salu, Jānis rakstīja par Jēzus otrās atnākšanas apsolījumu: "Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katra acs un tie, kas Viņu dūruši" (Atkl. 1:7). Jānis saņēma arī varenu atklāsmi par notikumiem, kas iezīmēs laiku beigas. Paralēli pārmetumiem un iedrošinošiem vārdiem septiņām draudzēm (Atkl. 2; 3) tur bija vīzijas par tiesu (Atkl. 14:6–12), par pasaules galu (Atkl. 20), par Kristus otro atnākšanu (Atkl. 14:14–16) un pasaules atjaunošanu (Atkl. 21; 22).

Jānis sevi dēvēja par "brāli un dalībnieku bēdās, Valstībā un Jēzus gaidās" (Atkl. 1:9). Viņš zināja, kas ir ciešanas, ne tikai no gaidīšanas mokām, bet arī no vajāšanām, kas sekoja Dieva Vārda sludināšanai un liecībai par Jēzu Kristu.

Kā lasām Atklāsmes grāmatā, Jānim tika pavēlēts skatīties un pierakstīt redzēto. Pēdējā nodaļā viņš raksta: "Es, Jānis, to visu dzirdēju un redzēju" (Atkl. 22:8). Jānis bija pēdējo dienu notikumu pravietisks liecinieks, kam bija uzdots dalīties vīzijās redzētajā ar sava laika draudzēm (Atkl. 22:16). Viņš atgādina Jāni Kristītāju, kurš izšķirošā brīdī zemes vēsturē pasludināja Jēzus Kristus pirmo atnākšanu (Jņ. 1:6–8). Arī mēs esam aicināti liecināt tāpat kā Jānis. Arī mums jāpatur Jēzus liecība (Atkl. 19:10) – liecība, ko Viņš sniedza par Sevi ar praviešu starpniecību. Varbūt mums nav tādu vīziju kā Jānim, bet mēs varam pacietīgi gaidīt Kristus atgriešanos, liecinot par Viņa darbu mūsu dzīvē un vērojot mūsu atbrīvošanas pazīmes.

*Padomājiet par visu mums doto gaismu. Kāda atbildība gulstas uz mums tikai tāpēc, ka mums ir dots tik daudz?*_____

_____

_____

_____

_____

Pravietiskā balss

Dievs ar Savu praviešu starpniecību vienmēr ir sazinājies ar cilvēkiem. Tas īpaši attiecas uz izšķirošiem vēstures brīžiem. Vai tad nav loģiski sagaidīt, ka Dievs runās ar Savu tautu arī laiku beigās?

Kad 1844. gada 22. oktobrī millerieši piedzīvoja "lielo vilšanos", Dievs aicināja Elenu Harmonu (Vaitu) uz pravietes kalpošanu un deva viņai vēsti vilšanos piedzīvojušajiem adventistiem. Viņas pirmās vīzijas mērķis bija viņus mierināt viņu izmisumā. Vēl viens izšķirošs pagrieziena punkts bija adventistu publikāciju sākums un sabatu ievērojošo adventistu oficiālā organizēšanās par konfesiju. Ar savām publikācijām un evaņģelizācijas darbu šie sabata ievērotāji līdz 1860. gadiem bija izauguši līdz vairākiem tūkstošiem locekļu. Viņiem bija nepieciešams organizēties, lai efektīvāk pasludinātu trīs eņģeļu vēstis (Atkl. 14:6–12). Lai gan daži iebilda pret organizācijas ideju, Dievs izmantoja Elenu Vaitu, lai iedrošinātu uz šo soli. 1863. gada 21. maijā oficiāli tika dibināta Septītās dienas adventistu draudze.

Tajā pašā gadā Dievs pravietošanas dāvanu izmantoja, lai iedrošinātu ticīgos uzsākt veselības reformu. Lielākajai daļai septītās dienas adventistu nebija laba veselība un viņi nedzīvoja veselīgi. Pateicoties Elenas Vaitas divām visaptverošām veselības vīzijām 1863. un 1865. gadā šī tendence mainījās. Septītās dienas adventisti kļuva par labas veselības un veselīga dzīvesveida popularizētājiem.

No 1870. līdz 1890. gadiem Elena Vaita daudz strādāja pie adventistu izglītības sistēmas attīstības. Viņas holistiskā izglītības filosofija (akadēmiskā, praktiskā un garīgā) tika pakāpeniski pieņemta un īstenota. Kā viņa norādīja: "Patiesa izglītība nozīmē vairāk nekā tikai noteiktu studiju kursu apguvi. Tā nozīmē vairāk nekā sagatavošanos šai dzīvei. Tā attiecas uz visu būtni un uz visu cilvēkam iespējamo eksistences laiku. Tā ir fizisko, mentālo un garīgo spēju harmoniska attīstība." ("Audzināšana" 13. lpp.)

1880. gados viņai bija izšķiroša loma, lai septītās dienas adventistu teoloģijā panāktu līdzsvaru pestīšanas jautājumā. Viņa uzsvēra Dieva žēlastības un taisnošanas ticībā centrālo nozīmi adventistu īpašās likuma akcentēšanas ietvaros. No 1901. līdz 1903. gadam viņa palīdzēja reorganizēt konfesijas struktūru, lai tā labāk varētu vadīt draudzes pasaulplašo misiju. Īsāk sakot, bez Elenas Vaitas kalpošanas Septītās dienas adventistu konfesija nebūtu tāda, kādu mēs to pazīstam šodien. Viņa bija Dieva vēstnese izšķirošos brīžos.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/11.

PĒDĒJO DIENU PRAVIETISKĀS ATKLĀSMES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Joēla 2:28–32; Ap. d. 2:1–21; Ef. 4:11–14; Atkl. 12:17; Atkl. 19:10; Ap. d. 2:36–42.

ATMIŅAS PANTS:

"Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamas lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu" (Jl. 2:28, 29).

Dažu valdību likumos ir iekļauts "saulrieta noteikums". Šim juridiskajam terminam nav nekāda sakara ar saules rietēšanu. Drīzāk tas ir pants, kas paredz kāda likuma automātisku pārstāšanu būt spēkā noteiktā datumā. Valdības šādus pantus iekļauj likumos dažādu iemeslu dēļ. Piemēram, tās var pieņemt noteiktus likumus, kas ierobežo pilsoņu tiesības valsts apdraudējuma laikā. Saulrieta noteikumus valdības dažkārt iekļauj tādēļ, lai atceltu šos likumus noteiktā datumā, atjaunojot pilsoņiem uz laiku atņemtās tiesības.

Vai tad, kad Svētais Gars senos laikos deva pravietošanas dāvanu, Dievs iekļāva termiņa ierobežojumu? Vai ir kāds laiks pirms Jēzus atgriešanās, kad šī dāvana vairs nedarbosies? Pagājušajā nedēļā mēs uzzinājām, ka Dievs izšķirošos brīžos uzrunāja Savu tautu ar praviešu starpniecību. Šonedēļ mēs izpētīsim pravietiskās dāvanas nozīmi laiku beigās – tās īpašo funkciju un mūžīgumu –, kā arī Elenas Vaitas pravietiskās kalpošanas lomu, tuvojoties Jēzus otrajai atnākšanai.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. decembrī.

Joēla apsolījums

Izlasi Joēla 3:1–5. Ko Dievs apsola darīt pēdējās dienās? _____

_____

_____

_____

Joēls, pravietis septītajā gadsimtā pirms Kristus, sniedz svarīgu ieskatu nākotnes notikumos. Lasot šo fragmentu, rodas jautājums, vai viņš runā par savu laiku senatnē vai par lietām tālā nākotnē.

Teologi parasti nošķir divas pravietojumu formas – klasisko un apokaliptisko. Klasiskais pravietojums runā par konkrētām tautām un izmanto reālus skaitļus un vārdus (sk., piem., Jer. 25:1–11). Apokaliptiskais pravietojums savukārt izmanto ļoti simbolisku valodu, simboliskus skaitļus attiecībā uz laika periodiem un bieži piemin kosmiskas zīmes (sk. Dan. 7). Dažkārt abi šie pravietojumu veidi pārklājas (sk., piem., Mt. 24).

Kā ir ar Joēla 3:1–5? Šķiet, ka šis fragments ietilpst otrajā kategorijā. Tas nozīmē, ka mums nevajadzētu gaidīt šī pravietojuma piepildīšanos pravieša dzīves laikā vai pat drīzumā pēc tās. Gluži pretēji, mēs varam gaidīt šī pravietojuma piepildīšanos nākotnē. Pievērsiet uzmanību kontekstam un laika periodam, kurā Dievs dos pravietošanas dāvanu: "pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena" (Jl. 3:4). Kura diena tā ir? Jēzus pirmā atnākšana? Vai otrā? Vai abas? Apdomājot Joēla pravietojumā minētās zīmes pie saules un mēness, mūs uzreiz pārsteidz fakts, ka šo mēs esam lasījuši jau vairākās citās Bībeles grāmatās. Par zīmēm pie saules, mēness un zvaigznēm Jēzus stāstīja Saviem mācekļiem slavenajā fragmentā par pēdējo laiku (Mt. 24:29). Tādas pašas zīmes piemin Jānis Atklāsmes grāmatā (Atkl. 6:12, 13). Gan Jēzus, gan Jānis norāda uz pēdējām kosmiskajām zīmēm pirms mūsu Kunga otrās atnākšanas. Tātad mēs varam pieņemt, ka Joēla pravietojumam, kas norāda uz līdzīgām zīmēm, vajadzētu būt kādai ietekmei uz pēdējām dienām: "Es parādīšu brīnuma zīmes pie debesīm un virs zemes: asinis un uguni, un dūmu mākoņus; saule pārvērtīsies tumsībā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un briesmīgā diena" (Jl. 2:30, 31).

Padomājiet par visiem pravietojumiem, kas ir piepildījušies, kā paredzēts. Kā tas mums palīdzēs uzticēties Dievam attiecībā uz tiem, kas vēl gaida piepildījumu – piemēram, Jēzus otrā atnākšana? _____

_____

_____

Vasarsvētki

Izlasi Ap. d. 2:1–21. Kāpēc Pēteris citēja Joēlu saistībā ar Kristus pirmo atnākšanu? Kāda loma šajā fragmentā ir pravietojumam? _____

_____

_____

Šajos Jaunās Derības pantos mēs atrodam vienu no garākajiem citātiem no Vecās Derības. Lasot Pētera argumentāciju, mēs varētu jautāt: "Pēteri, kā ir ar zīmēm? Mēs tās neredzam tavā gadījumā." Pēteris, iespējams, atbildētu, ka zīmes piepildījās. Kad Jēzus pirms dažām dienām karājās pie krusta, saule aptumšojās uz trim stundām (Mk. 15:33).

Tas, kas bija pārliecinošs arguments Pēterim, iespējams, mums šodien ir mazāk pārliecinošs. Mēs joprojām gaidām pilnīgāku Joēla pravietojuma piepildīšanos. Atbilde atrodama pašā Joēla tekstā. Joēla 2:23 viņš min agrīnās un vēlīnās lietusgāzes.

Ap. d. 2 ir šī pravietojuma pirmā piepildīšanās – agrīnais lietus. Galīgā piepildīšanās būs Svētā Gara izliešanās tieši pirms laiku beigām vēlīnajā lietū. Cilvēki bieži definē pravietojumu kā "nākotnes paredzēšanu". Tas, protams, nav nepareizi, bet Bībeles pravieši aicināja cilvēkus arī uz grēku nožēlu. Galu galā, vēlāk, kad Pēteris runāja, dažus no pūļa viņš acīmredzami bija pārliecinājis. "Šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: 'Brāļi, ko lai mēs darām?'" (Ap. d. 2:37) Un ko Pēteris atbildēja? "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās" (Ap. d. 2:38, 39).

Jānis Kristītājs kā pravietis arī cilvēkus aicināja uz grēku nožēlu. Lai gan viņš pasludināja Jēzus pirmo atnākšanu, viņš arī sludināja grēku nožēlu. "Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi" (Mt. 3:2).

Tādējādi Joēla 2. nodaļa pilnībā piepildīsies nākotnē. Tāpat kā to darīja Joēls un Pēteris, arī pēdējo dienu pravieši aicinās uz grēku nožēlu, norādīs uz Jēzu un sniegs vadību Dieva pēdējo dienu draudzei.

Redzot šīs pārdabiskās parādības, pūlis sākumā domāja, ka tā ir kāda dabas parādība. Šajā gadījumā viņi domāja, ka vīri ir piedzērušies! (Vai piedzērušies vīri pēkšņi runātu svešvalodās?!) Lai cik iracionāla būtu viņu reakcija, tieši kas, piedzīvojot pat pārdabiskas lietas, cilvēkiem liek mēģināt atrast visam dabisku izskaidrojumu? ___

_____

Gara dāvanas

Lai Kristus draudze varētu labi darboties, Dievs tai ir devis dāvanas, kas atvieglo tās kalpošanu. Jaunajā Derībā mēs atrodam vairākus garīgo dāvanu uzskaitījumus.

Rom. 12:6–8	**1. Kor. 12:8–10**	**1. Kor. 12:28**	**Ef. 4:11**
Pravietošana	Gudrības runa	Apustuļi	Apustuļi
Kalpošana	Zināšanu runa	**Pravieši**	**Pravieši**
Mācīšana	Ticība	Skolotāji	Evaņģēlisti
Pamācīšana	Dziedināšanas dāvanas	Brīnumu darītāji	Mācītāji
Vadīšana	Brīnumu darīšana	Dziedinātāji	Skolotāji
Palīdzības sniegšana	**Pravietošana**	Palīgi	
Žēlastības parādīšana	Garu atpazīšana	Administratori	
	Runāšana mēlēs	Mēlēs runātāji	
	Mēļu skaidrošana		

Izlasi Ef. 4:11–14. Kāpēc Dievs dod šīs dāvanas Savai draudzei? Kā pravietošanas dāvana palīdz īstenot Dieva plānus attiecībā uz draudzi? _____

Visu garīgo dāvanu mērķis ir stiprināt draudzi, kā arī sludināt evaņģēliju. Pravietošanas dāvanu Pāvils iekļāva visos četros sarakstos. Citas dāvanas minētas tikai vienreiz. Tādējādi varam secināt, ka pravietošana ir viena no svarīgākajām garīgajām dāvanām.

Apskatīsim dažas vispārīgas praviešu iezīmes:

1. Praviešus aicina Dievs (sk. 1. Ķēn. 19:16, 19–21 un Jes. 6). Bieži vien viņi jūtas nevērtīgi un nevēlas uzņemties atbildību, bet paklausa.

2. Dievs runā ar praviešiem vīzijās, sapņos vai ar balsi. Dažreiz Dievs atklāj nākotnes notikumus. Citkārt Viņš tos informē par aktuāliem jautājumiem (Dan. 2).

3. Bībele apraksta fiziskas parādības: pravieši var zaudēt fizisko spēku vai pat pārtraukt elpot, bet viņi var arī tikt piepildīti ar jaunu spēku (Dan. 10:8–10, 18, 19).

4. Pravieši paziņo savus vēstījumus dažādos veidos – mutiski (Ap. d. 21:10–12), izspēlējot (Ec. 4) vai ar vēstulēm (Atkl. 2, 3). Daži pravieši izmantoja rakstvežus (sk. Jer. 36:1–4).

5. Pravieša vēstījumam jābūt saskaņā ar iepriekšējo praviešu vēstījumiem, jo Dievs nerunā Sev pretī (Jes. 8:20).

6. Pravieša vēsts saturs, kā arī pravieša personīgās dzīves ietekme liecinās par tās dievišķo izcelsmi (Mt. 7:15–20).

7. Sātans vienmēr mēģina viltot dievišķo. Tas attiecas arī uz pravietiskajām dāvanām. Pēdējās dienās būs viltus pravieši (Mt. 24:24; 2. Pēt. 2:1).

Pēdējo dienu atlikums

Atkl. 12 ir plašs lielās cīņas vēstures pārskats, no iesākuma Debesīs līdz pat pēdējām dienām.

Izlasi Atkl. 12:17. Kas ir "Jēzus liecība"? Salīdzini Atkl. 19:10 ar Atkl. 22:8, 9. _____

_____

_____

_____

_____

Atkl. 12:17 minētas divas beigu laiku draudzes pazīmes. Draudze turas pie desmit baušļiem (tostarp sabata bausļa) un tos ievēro, kā arī tai ir "Jēzus liecība". Kas ir šī liecība? Daži Bībeles tulkojumi "Jēzus liecību" interpretē, ka mēs kā ticīgie apliecinām Jēzu un darām Viņu pazīstamu caur mūsu misiju un evaņģelizāciju (sk. Atkl. 19:10): "Turēties pie Jēzus liecības," kur kristiešu liecības objekts ir Jēzus. Citas Bībeles versijas piešķir tādu nozīmi, ka Jēzus pats sniedz liecību par Savu draudzi (Atkl. 19:10, GNT: "patiesība, ko Jēzus atklāja" – liecību sniedz Jēzus). Faktiski sākotnējais grieķu teksts var tikt tulkots abos veidos. Tātad ko Jānis domāja?

Ja salīdzinām šīs divas atpazīšanas pazīmes, redzam lielu līdzību to formulējumos (kas ir vēl izteiktāka sākotnējā grieķu valodā nekā mūsu Bībelēs). Tāpat kā "Dieva baušļi" acīmredzami nāk no Dieva, tā arī "Jēzus liecība" cēlusies no Jēzus. Tātad liecinieks ir Jēzus. Viņš identificē patieso baznīcu. Kā Viņš to dara? Viņš to dara ar pravietošanas dāvanas starpniecību. Atbildes atrodamas Atkl. 19:10 un 22:9.

Šeit ir skaidrs, ka "Jēzus liecība" tiek identificēta ar "pravieša garu". Jānis pats ir pravietis un savā personā pārstāv "Jēzus liecību". Pravietis ir cilvēks ar īpašu aicinājumu kā Dieva vēstnesis Viņa tautai, lai pamudinātu un aicinātu uz grēku nožēlu, iedrošinātu vai atklātu nākotni.

Atkl. 12:17 rāda, ka Jēzus padara Savu draudzi atpazīstamu caur šo pravietošanas dāvanu. Tas nozīmē – tāpat kā Dievs sūtīja praviešus pie Vecās Derības Israēla un Jūdas tautas vai, piemēram, apustuli Jāni agrīnajā kristiešu draudzē, arī zemes vēstures pēdējās dienās parādīsies pravieši.

*Kādus pierādījumus tu esi redzējis, kas liecina, ka Elenas Vaitas kalpošanu var pamatoti uzskatīt par "pravieša gara" darbības piemēru (Atkl. 19:10)?*_____

_____

_____

_____

Mūsdienu izpausmes

Lielākā daļa mūsdienu ticīgo varbūt atzīst seno Bībeles praviešu leģitimitāti, bet vai viņi tic, ka tas pats ir iespējams mūsdienās? Tā kā Jl. 3:1–5 apsolījums par pravietošanas dāvanas krāšņo parādīšanos pēdējās dienās ir ticams, kā tas varētu izskatīties?

Izlasi Ap. d. 2:36–42. Kāda bija Pētera svētrunas Vasarsvētkos galvenā doma? Kā reaģēja Pētera klausītāji? _____

_____

_____

_____

_____

Svētā Gara izliešanās Vasarsvētkos 31. gadā pēc Kristus ir lielisks ainojums tam, kas notiks Svētā Gara izliešanās laikā pēdējās dienās, taču daudz lielākā apjomā. Vasarsvētkus raksturoja Jēzus paaugstināšana, plaša grēku nožēla un tādas tautas radīšana, kas ir gatava un sagatavota Dieva misijai. Uz Kristu vērstā Pētera vēsti stiprināja Svētais Gars, un tas noveda 3000 dvēseles pie grēku nožēlas un kristībām. Šī Svētā Gara "agrīnā lietus" svētība arī iesēja dārgo sēklu – draudzi – vienotu ticīgo kopumu, kas dalās Jēzus Kristus mīlestībā, vienlaikus sludinot Viņa atgriešanos. Tāpat kā agrīnais lietus tika dots, "lai izaugtu dārgā sēkla, tā 'vēlais lietus' tiks dots beigās, lai raža nobriestu" (Elena Vaita "Lielā cīņa" 611. lpp.). Citiem vārdiem, mūsdienu pravietiskās dāvanas izpausmes – vēlīnais lietus – ļoti līdzināsies agrīnā lietus izpausmēm toreiz Vasarsvētkos. Kā mēs jau redzējām Jl. 2:28–31, laiku beigās pravietiskā dāvana būs pieejama gan jauniešiem, gan veciem cilvēkiem, gan vīriešiem, gan sievietēm. Dievs runās caur tiem, kurus izvēlēsies Svētais Gars. Kad vien Svētais Gars laiku beigās izvēlēsies kādu vēstnesi, viņa vēstījums cildinās Jēzu, aicinās uz grēku nožēlu un sagatavos cilvēkus Dieva misijas izpildei. Šīs trīs iezīmes ir Elenas Vaitas pravietiskās kalpošanas pazīmes. Visas dzīves laikā viņa savās runās un rakstos izcēla Jēzu un Bībeli; viņa aicināja septītās dienas adventistus un visus citus uz sirsnīgu grēku nožēlu, un viņa mudināja visus iesaistīties Dieva misijā glābt pazudušos.

*Cik daudz jūs esat izmantojuši brīnišķīgo dāvanu, ko mums devusi Elenas Vaitas kalpošana?*_____

_____

_____

_____

_____

Viss par misiju

Ef. 4. nodaļā Pāvils norāda, ka garīgo dāvanu galvenais mērķis ir palīdzēt ticīgajiem virzīt Dieva misiju. Elenas Vaitas pravietiskajai kalpošanai bija tāds pats mērķis. Viņas iedvesmotie vēstījumi ir palīdzējuši ticīgajiem izveidot dziļākas attiecības ar Dievu un mudinājuši viņus dalīties šajā mīlestībā ar citiem.

"No visiem, kas sevi dēvē par kristiešiem," viņa rakstīja, "septītās dienas adventistiem vajadzētu būt pirmajiem, kas cildina Kristu pasaules priekšā. Trešā eņģeļa vēsts aicina sludināt sabata patiesību. Šī patiesība, kopā ar citām vēstī iekļautajām, ir jāsludina; bet nedrīkst atstāt novārtā galveno uzmanības objektu – Jēzu Kristu. Tieši pie Kristus krusta žēlsirdība un patiesība satiekas, un taisnība un miers skūpstās. Grēciniekam ir jāpalīdz vērst skatienu uz Golgātu; ar maza bērna vienkāršo ticību viņam ir jāuzticas Glābēja nopelniem, pieņemot Viņa taisnību un ticot Viņa žēlsirdībai." ("Gospel Workers" 156., 157. lpp.)

Turklāt, viņa uzstāja, katrs ticīgais ir aicināts piedalīties Dieva misijā. "Kungs prasa, lai mūsu draudžu locekļi pieliktu daudz lielākas personīgās pūles." ("Evangelism" 113. lpp.)

"Kunga darbā nedrīkst būt slinkotāju. Lai dažādi cilvēki apvienojas darbā kā cilvēku zvejnieki. Lai viņi cenšas sapulcināt dvēseles no pasaules samaitātības Kristus mīlestības glābjošajā tīrībā." ("Evangelism" 115. lpp.) Elena Vaita pati bija misionāre Eiropā 1880. gados un Austrālijā 1890. gados.

Tieši Dieva pravietiskā aicinājuma uz personīgu apņemšanos un misiju dēļ sātans ir "saniknots" (Atkl. 12:17, NKJV) pret Dieva tautu laiku beigās. Tie ir Jēzus sekotāji ar pēdējo dienu vēsti, pravietisku vadību un izpratni: "Kungs ir atklājis briesmas, kas būs ap mums un mūsu priekšā. Ar pravieša gara starpniecību Viņš ir atklājis maldības, kas sagūstīs pasauli, un ir runājis uz Savu tautu, sacīdams: 'Šis ir tas ceļš; staigājiet pa to.' [Jesajas 30:21.] .. Lielā cīņa atmasko sātana maldus." (Elena Vaita "Manuskripts" 31, 1890)

Sātans ir dusmīgs, kad cilvēki nodod savu dzīvi Jēzum, un viņš dara visu, lai mazinātu Dieva pravietiskās balss ietekmi. Dažas no viņa metodēm vērstas uz to, lai padarītu Elenas Vaitas pravietisko dāvanu kā "neatbilstošu". Galu galā viņa rakstīja laikā, kas lielā mērā atšķiras no mūsdienām.

Cita metode ir radīt šaubas, sējot neticību viņas pravietiskajiem apgalvojumiem un apsūdzot kā viltus pravieti. Bet visefektīvākais veids, kā padarīt Elenu Vaitu par neatbilstošu, ir atturēt šo paaudzi no viņas rakstu lasīšanas.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/12.

SVĒTĪBAS NO PRAVIETISKĀ VĀRDA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 2:2; Jņ. 1:1–5; 2. Tim. 3:16, 17; 2. Tim. 4:1–5; Jes. 40:1–5; Jņ. 17:20–23; 1. Kor. 1:10–13.

ATMIŅAS PANTS:

"Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam" (2. Tim. 3:16, 17).

Dievs nekad neprasa mums akli ticēt. Gluži pretēji, pierādījumi par Viņa eksistenci ir pārliecinoši. Dabas pasaule vien, pat pēc 6000 grēka gadiem, liecina ne tikai par Dieva neticamo radīšanas spēku (sk. Džeimsa Veba kosmiskā teleskopa uzņemtos attēlus), bet arī par Dieva mīlestību.

Un tomēr tas nav viss. Pat pēc tam, kad "šo balsi mēs dzirdējām atskanam no debesīm, kad mēs līdz ar Viņu bijām uz svētā kalna", Pēteris rakstīja, ka "ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs" (2. Pēt. 1:18, 19). Mēs varbūt nedzirdam Dieva balsi tā, kā to dzirdēja Pēteris, bet arī mums ir "drošāks praviešu vārds" (KJV).

Dievs ir mūs uzrunājis ar Savu praviešu – gan kanonisko (Bībele), gan nekanonisko praviešu (kuru grāmatas nav Bībelē) – starpniecību. Mums sniegtie pierādījumi ir vairāk nekā pietiekami.

Paliek jautājums: vai mēs esam gatavi to pieņemt?

Svētā vēsture liecina, ka daudzi nebija gatavi. Kaut mēs Dieva žēlastībā nepieļautu to pašu kļūdu!

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. decembrī.

Pravietojums paaugstina Kristu

Pravietojums ir Dieva līdzeklis, kā sazināties ar Savu tautu un savienot to ar Dievu. Tādēļ nav brīnums, ka sātans (pūķis) bija dusmīgs uz sievieti (Dieva draudzi) un devās karot pret viņas pēcnācēju atlikumu (sk. Atkl. 12:17).

Kādas ir šīs sievietes sēklas atlikuma atšķirīgās pazīmes? Viņi ievēro baušļus, un viņiem ir Jēzus liecība. Atkl. 19:10 mums stāsta, ka šī liecība ir "pravieša gars".

Izlasi 1. Kor. 2:2 un Gal. 6:14. Kā Pāvils redz savas dzīves un kalpošanas mērķi – lielo motivāciju, kuras dēļ viņš dzīvoja? _____

_____

_____

_____

Pieņemot Jēzu, apustuļi balstījās ne tikai uz savu personīgo pieredzi, bet arī uz praviešu un taisnu cilvēku liecību daudzu gadsimtu garumā. Kristīgajai pasaulei ir pilnīga un nepārtraukta pierādījumu ķēde, kas stiepjas cauri gan Vecajai, gan Jaunajai Derībai: pirmā norāda uz gaidāmo Glābēju, un otrā atklāj Jēzu kā tādu, kurš atbilst solītajam Glābējam. Ar to pilnīgi pietiek, lai stiprinātu ticību tiem, kas vēlas ticēt.

"Dieva nodoms bija atstāt cilvēcei pietiekamu iespēju attīstīt ticību Dieva un Viņa Dēla spēkam, kā arī Svētā Gara darbam." (Elena Vaita "The Spirit of Prophecy" 3. sēj., 182. lpp.)

Daudzos aspektos jautājums par glābjošo ticību ir nevis intelektuāls, bet morāls. Tas ir sirds, nevis prāta jautājums. Kad cilvēks aizver savu sirdi, diemžēl aizveras arī prāts.

Izlasi Jņ. 1:1–5. Ko šie panti mums stāsta par to, kas ir Jēzus? _____

_____

_____

Ja Jēzus, Dieva Vārds, pastāvēja jau pirms visa, kļuva par miesu un dzīvoja mūsu vidū, tad no tā izriet, ka Jēzus bija neatņemama daļa no visiem vēstījumiem, ko Dievs deva Saviem praviešiem. Svētā Gara iedvesmoti bija pat tie pravieši, kuru vēstis nepārprotami neatsaucās uz Jēzu.

*Padomā par to, cik plašs ir Visums, un par to, ka tā radītājs – Jēzus – ir tas pats, kurš arī mira par mums! Kādu lielu cerību tas mums sniedz?*_____

_____

_____

Pravietojumi apstiprina Bībeli

Bībele galu galā ir Svētā Gara darbs, kas tapis, pateicoties pravietošanas dāvanai. 2. Pēt. 1:21 atklāj procesu, ko Dievs izmanto: "Jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā."

Izlasi 2. Tim. 3:16, 17. Kā šis fragments uzsver gan Rakstu autoritāti, gan inspirāciju?

_____

_____

_____

Bez Bībeles cilvēkiem nebūtu iespējas izvairīties no grēcīgās pasaules lamatām, un tas būtu ceļš uz pazudināšanu. Šodien Bībele ir visur un pieejama dažādos formātos, bet tā nav bijis vienmēr. Piemēram, Jēzus laikā bija pieejami tikai Vecās Derības tīstokļi, un tos varēja lasīt tikai priesteri vai rabīni. Parastajiem cilvēkiem bieži vien nebija tiešas piekļuves Svētajiem Rakstiem. Tajos laikos Dieva Vārds bija dārgs.

Izlasi Lk. 24:27. Ko Jēzus izmantoja pēc Savas augšāmcelšanās, lai palīdzētu diviem nomāktiem mācekļiem izprast Viņa unikālo mērķi? _____

_____

_____

_____

Jēzus, visu laiku dižākais pravietis, – kurš vienīgais ir Vārds (Jņ. 1:1–3) – cildināja Rakstus (Jņ. 7:38). Viena no dārgākajām pravietošanas dāvanas svētībām ir tā, ka tā apstiprina Bībeli.

"Tiem, kurus Svētie Raksti ir pārliecinājuši, ka tā ir Dieva balss, un kuri vēlas sekot to mācībām, ik dienas jāapgūst zināšanas, ik dienas jāsaņem garīga degsme un spēks, kas katram patiesam ticīgajam ir dāvāta kā Svētā Gara dāvana." (Elena Vaita "Signs of the Times" 1910. g. 8. marts) Patiesa pravietiskā dāvana vienmēr paaugstinās Rakstus. Tā vienmēr ved cilvēkus atpakaļ pie Dieva Vārda kā pie vienīgajām ticības un dzīves vadlīnijām.

Kāpēc Jēzus abiem mācekļiem ceļā uz Emausu vispirms norādīja uz Rakstiem un tikai tad atklāja viņiem, kas Viņš ir? Ko tas mums liecina par to, cik fundamentāla nozīme mums ir jāpiešķir Dieva Vārdam? _____

_____

_____

_____

Pravietojums ir Dieva patiesības noteicējs

Daži pētnieki lēš, ka mūsdienu pasaulē ir vairāk nekā 45 000 kristiešu konfesiju. Kā ticība, kas sākās ar Jēzu Kristu, varēja izaugt tik daudzās un dažādās ticības sistēmās? Atbilde slēpjas daudzos un dažādos Svēto Rakstu skaidrojumos, kas izveidojušies laika gaitā. Acīmredzot, tās visas nevar būt pareizas, jo galu galā tik daudzos gadījumos tas, ko māca viena baznīca, ir pretrunā ar to, ko māca citas.

No paša sākuma (sk. 1. Moz. 2:16, 17; 1. Moz. 3:1–5) sajukums ir bijis viens no sātana labākajiem paņēmieniem, kā aizvirzīt no Dieva patiesības. Tāpat kā viņš rīkojās ar Ādamu un Ievu, sātans patiesību sajauc ar maldiem tieši tik daudz, lai pakļautu savai kontrolei. Sātans ir maldinājis Dieva tautu cauri laikiem (2. L. 36:14–16). Viņš pat mēģināja maldināt Jēzu (Mt. 4:1–11), bet Jēzus uz sātana kārdinājumiem atbildēja ar skaidru: "Stāv rakstīts" (Mt. 4:4).

Izlasi 2. Tim. 4:1–5. Kādu svarīgu padomu Pāvils dod Timotejam attiecībā uz Dieva Vārdu? Kāpēc viņš bija tik nelokāms, ka Timotejam jābūt garīgi sagatavotam tam, kas gaidāms? _____

_____

Ar pravietisku skatienu Pāvils paredzēja laiku, kad cilvēki nemīlēs Dieva Vārdu un neklausīs tam. Tā vietā viņi dosies meklēt garīgos skolotājus, kas ar viltīgi izdomātām pasakām iepriecinās viņu iztēli. Tādiem Dievs sūta spēcīgus maldus, lai viņi ticētu tieši tiem meliem, ko meklē. "Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem, tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīlējuši netaisnību" (2. Tes. 2:11, 12). Bet tiem, kas bija atvērti, Jēzus apsolīja, ka viņi "pazīs patiesību" (Jņ. 8:32, KJV). Pravietošanas dāvana ir Dieva līdzeklis, lai atšķirtu patiesību no maldiem, gaismu no tumsas.

Zināmā mērā mēs varam diezgan viegli atpazīt patiesību starp visām šīm dažādajām konfesijām. Ja jūs neatsakāties no septītās dienas sabata (kas ir stingri Bībelē pamatots), jūs esat izslēguši gandrīz 99,5 procentus no savām izvēles iespējām, jo lielākā daļa baznīcu ceturto bausli neievēro.

Ja jūs neticat, ka mirušie vai nu nekavējoties nonāk Debesīs, lai būtu kopā ar Jēzu, vai arī jau tagad deg ellē un turpinās degt mūžīgi, – kā ir tad?

Jūs esat izslēguši lielāko daļu (ja ne visus) no atlikušajiem 0,5 procentiem.

Kur gan citur jūs varētu doties, ja ne uz Septītās dienas adventistu baznīcu?

Pravietojumi sniedz mierinājumu Dieva tautai

Izlasi Mt. 11:28, 29. Ko Jēzus mums saka darīt? Ko Viņš apsola visiem, kas nāk pie Viņa? _____

_____

_____

Dievs vienmēr ir rūpējies par cilvēku labklājību. Pirms Ādama un Ievas radīšanas Dievs sagatavoja viņiem ideālu mājvietu, kas viņus gan sajūsmināja, gan iepriecināja (1. Moz. grāmata). Dievs nodrošināja visu nepieciešamo viņu ērtībām. Pēc tam, kad svētais pāris grēkoja, Dievs devās to meklēt (1. Moz. 3:9), paredzēja Glābēja atnākšanu (1. Moz. 3:15) un izgatavoja apģērbu, lai apklātu viņu kailumu (1. Moz. 3:21). Dievs rūpējas par Savas radības labklājību.

Varbūt neviena pravietošanas dāvanas svētība netiek tik ļoti palaista garām kā tās spēja sniegt mierinājumu un atjaunošanu Dieva tautai visos laikmetos.

Izlasi Jes. 40:1–5. Kādu vēsti Dievs dod Savam pravietim par Savu sāpināto tautu? Kā mēs varam šo principu attiecināt uz sevi mūsdienās? _____

_____

_____

Dievs vēlējās, lai Jūda zinātu: Viņam gan bija jāpiesprież sods, bet Viņš tos pilnībā nepametīs. Dievs Jesajam iedrošinājuma vēsti Saviem sagrautajiem ļaudīm neiedeva pavirši. Viņš norāda Jesajam, kā tieši šo vēsti nodot. Vēsts bija jānodod ar lielu maigumu, mīlestību un rūpēm. Dievs tik ļoti rūpējās par to, lai šī mierinājuma vēsts aizsniegtu Viņa tautas sirdis, ka Viņš neko neļāva atstāt nejaušībai. Šādas mierinājuma vēstis Jesajas grāmatā ir vairākas (Jes. 12:1; Jes. 49:13; Jes. 51:3 u. c.).

Apustulis Pāvils brīdināja, ka tie, kas dzīvo dievbijīgi Kristū Jēzū, piedzīvos nežēlīgas vajāšanas (2. Tim. 3:12). Grūtajos laikos, kas mūs sagaida, mums būs vajadzīgi mierinājuma un cerības vārdi. Pravietošanas dāvana ir līdzeklis, ko Dievs izmantos, lai mierinātu un stiprinātu Savu tautu, pirms Jēzus atgriežas, lai vestu mūs mājās.

Kādā jomā tev gribētos dzirdēt mierinājuma un cerības vārdus? Kam Dievs dod mums spēku pēc tam, kad ir mūs mierinājis? (2. Kor. 1:3, 4) _____

_____

_____

Pravietojumi vieno Kristus miesu

Izlasi Jņ. 17:20–23 un 1. Kor. 1:10–13. Kāds ir galvenais aicinājums šo divu rakstvietu pamatā? _____

_____

_____

Kad Jēzus tuvojās krustam, Viņa sirdi pārņēma viena liela vēlēšanās. Viņš vēlējās, lai visi Viņa sekotāji būtu viens, tāpat kā Viņš un Tēvs ir viens mīlestībā, mērķī un rīcībā. Vienotība, par kuru Jēzus lūdza, nebija kāda vienmuļa vienveidība. Jēzus lūdza par spēcīgu pravietojumu, kas piepildīsies pirms Viņa atgriešanās, – kad daudz cilvēku ar atšķirīgu izcelsmi, etnisko piederību un perspektīvām Svētā Gara spēkā apvienosies Viņā un Tēvā. Apustulis Pāvils turpināja šo tēmu, kad lūdza Korintas ticīgos būt vienprātīgiem, runāt vienu patiesību un neizraisīt šķelšanos (1. Kor. 1:10). Bet kāpēc šī pravietiskā vienotība ir tik svarīga?

Jēzus lūdza: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis" (Jņ. 17:21).

Dievs vēlas, lai visi tiktu glābti, bet, pirms tas var notikt, viņiem jātic Jēzum un tam, ka Dievs Viņu sūtīja, lai glābtu pasauli. Kad dažādu cilvēku grupa atzīs Jēzu par savu Kungu un Glābēju, mīlot un kalpojot cits citam nesavtīgi, tad pasaule ticēs, ka Jēzus bija tas, par ko Viņš sevi sauca. Vienotība, pēc kuras Jēzus ilgojās, ir gan mērķtiecīga, gan spēcīga. Diemžēl jau no paša sākuma zināmi spēki apdraudēja šo vienotību. Sk., piem., Ap. d. 6:1. Un kopš tā laika kristietība ir radikāli sadalījusies!

Šī vienotība ir Svētā Gara darbs ar dāvanām, ko Viņš sniedz. Ef. 4:11–15 mums ziņo, ka Svētā Gara dāvanas tiek dotas, lai aprīkotu ticīgos un stiprinātu Kristus miesu, "līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru" (Ef. 4:13). Pravietošanas dāvana, viena no Svētā Gara īpašajām dāvanām, ir būtiska, lai vienotu Dieva tautu, īpaši tuvojoties Jēzus otrajai atnākšanai, lai viņi ticētu Kungam Jēzum Kristum un tiktu glābti (Ap. d. 16:31).

Laikā, kad Septītās dienas adventistu baznīca, iespējams, ir daudzveidīgākā protestantu reliģiskā organizācija pasaulē, kā mēs varam parādīt tādu vienotību, kas palīdz cilvēkiem ticēt Jēzum? Kādi spēki apdraud šo vienotību? _____

_____

_____

Izmēģini vēlreiz

Pirms dažiem gadiem uzņēmums "Kellogg" izmantoja atmiņā paliekošu reklāmas saukli savām brokastu pārslām. Cenšoties atgūt klientus, kuri bija pārgājuši uz citiem zīmoliem, tas mudināja viņus "nobaudīt tos vēlreiz kā pirmo reizi". Vai šis teikums varētu derēt arī septītās dienas adventistiem, kuri ir daudz laika veltījuši Bībeles un Elenas Vaitas izpētei, bet mazāk laika viņas rakstu "izgaršošanai"? Semināru apmeklēšana par Elenu Vaitu dos jums priekšstatu par viņas dzīvi un kalpošanu, bet, ja jūs paši to "nenogaršosiet", jūs nespēsiet patiesi novērtēt un piedzīvot viņas pravietisko vēstījumu garīgo svētību. Tikai tie, kuri lasa viņas darbus, īpaši kontekstā, var pilnībā novērtēt to, ko Dievs mums ir devis.

Kā norādījām visā šajā ceturksnī, Elena Vaita mūs nostiprina Bībeles patiesībā un savieno mūs ar Dievu. Lasot viņas pravietiskās vēstis, mēs saņemam noteiktas svētības.

Rodžera Dadlija (Roger Dudley) un Desa Kamingsa jaunākā (Des Cummings Jr.) pētījums atklāj dažus interesantus faktus. Tie, kuri regulāri lasa Elenas Vaitas rakstus, ir dziļākās un ciešākās attiecībās ar Jēzu nekā tie, kuri viņas rakstus nelasa; viņiem ir lielāka pārliecība par pestīšanu, regulārāki ģimenes svētbrīži un lielāka vēlme liecināt citiem.

"Reti kad pētījumos pierādījumi tik pārliecinoši liecina par labu kādam secinājumam," rakstīja abi pētnieki. "Draudzes izaugsmes aptaujā katrā atsevišķajā jautājumā, kas attiecas uz personīgo attieksmi vai praksi, draudzes loceklis, kurš regulāri pēta Elenas Vaitas grāmatas, vidēji saņēma augstāku novērtējumu nekā tas, kurš tās lasa tikai reizēm vai vispār nelasa. .. Noteikti var secināt, ka regulāra Elenas Vaitas materiālu lasīšana patiešām pozitīvi ietekmē kristieša dzīvi un liecību." (Dudley and Cummings "Who Reads Ellen White?" žurnālā "Ministry" 1982. g. okt., 12. lpp.)

Šajā ceturksnī mēs uzzinājām, ka Dievs sazinās ar Savu praviešu starpniecību. Viņu vēstījumi mūs savieno ar Dievu un ienes svētu un svētdarošu ietekmi visos cilvēka dzīves aspektos, jo īpaši saistībā ar pestīšanas apsolījumu, kas atrodams Jēzū: "Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs" (Ps. 34:8). Pravieši mūs aicina uz svētu rīcību, dzīves pārveidošanu, personīgo evaņģelizāciju un kalpošanu citiem. Tas ir būtisks sagatavošanās posms, lai izpildītu savu daļu pēdējā sludināšanā pasaulei, gaidot Jēzus atnākšanu.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/13.

SATURS

Runā Radītājs _____ 5

Pravieša aicināšana _____ 12

Vecās Derības pravieši _____ 19

Jaunās Derības pravieši _____ 26

Atklāsme un inspirācija _____ 33

Pravietiskie raksti _____ 40

Tagad klausieties! _____ 47

Pravietisko rakstu izpratne _____ 54

Praviešu pārbaudīšana _____ 61

Pravietiskā autoritāte un nozīmīgums _____ 68

Pravietiskā atklāsme izšķirošos brīžos _____ 75

Pēdējo dienu pravietiskās atklāsmes _____ 82

Svētības no pravietiskā vārda _____ 89